

GOOD FISH

NHỮNG KẺ HẮC ÁM

O T S U I C H I

ebook©vctvegroup

MỞ ĐẦU

1

Sau hai mươi ngày dài nghỉ hè, tôi gặp lại Morino ở trường.

Nàng đến lớp trước khi tiết sinh hoạt bắt đầu, lách qua đám bạn cùng lớp đang nói chuyện ồn ào để lại gần bàn tôi.

Chúng tôi không có thói quen chào nhau. Morino đứng trước mặt tôi, lôi một cuốn sổ tay từ trong túi ra rồi đặt lên bàn. Tôi chưa từng nhìn thấy nó bao giờ. Cuốn sổ nằm vừa trong lòng bàn tay, bìa màu nâu làm từ da tổng hợp, loại thường được bán ở các cửa hàng văn phòng phẩm.

“Tớ nhặt được cái này.” Nàng nói.

“Không phải của tớ.”

“Tớ biết.” Giọng nàng có vẻ thích thú lúc đưa cuốn sổ ra.

Tôi cầm cuốn sổ lên, da tay tôi tiếp xúc với lớp bìa bằng da tổng hợp mịn màng. Tôi lật qua cuốn sổ xem đại khái nội dung bên trong, nửa đầu được viết đầy những dòng chữ bé li ti còn nửa sau trống trơn.

“Cậu đọc từ đầu đi!”

Tôi làm theo lời nàng, đưa mắt theo những dòng chữ được viết bởi một bàn tay xa lạ. Lối viết xuống dòng rất nhiều, giống như liệt kê.

Ngày 10 tháng Năm.

Mình gặp một cô gái tên là Kusuda Mitsue ở trước cửa ga.

Cô ta mười sáu tuổi.

Mình bắt chuyện và cô ta leo lên xe luôn.

Mình đưa cô ta đến núi T.

Cô ta nhìn ra ngoài cửa sổ và kể chuyện bà mẹ bị ám ảnh “mục thư độc giả” trên báo.

Mình dừng xe ở gần đỉnh núi T.

Mình lấy cái túi đựng dao và đinh trong cốp xe ra, cô ta cười hỏi trong đó có gì.

Nhưng dòng viết vẫn còn tiếp.

Tôi đã từng nghe thấy cái tên Kusuda Mitsue.

Ba tháng trước có một gia đình ba người gồm một cặp vợ chồng và đứa con trai tới núi T leo núi. Đã lâu rồi người bố mới có một ngày nghỉ nên ngay khi họ vừa đến nơi ông ta đã ngả lưng nghỉ ngơi. Cậu con trai cố gắng gọi bố dậy chơi cùng nhưng không được.

Tầm quá trưa, cậu con trai đi dạo thơ thẩn trong rừng.

Bà mẹ nhận ra cậu đã biến mất. Sau đó bà ta nghe thấy một tiếng thét từ sâu trong rừng. Hai vợ chồng chạy vào rừng và tìm thấy cậu con trai. Cậu ta đứng sững người, hơi ngược nhìn lên trên. Bố mẹ cậu ta nhìn theo ánh mắt của con trai. Đầu tiên họ phát hiện trên một thân cây có vết bẩn màu đỏ bầm. Sau đó họ nhìn thấy ngang tầm mắt mình có một vật nhỏ bé và kỳ quái được đóng đinh lên thân cây. Họ nhìn xung quanh và phát hiện ra trên cây cối gần đó đều có thứ được đóng đinh lên.

Là Kusuda Mitsue. Ai đó đã cắt rời nhiều bộ phận cơ thể cô và bỏ trong rừng. Mắt, lưỡi, tai, ngón cái, nội tạng... tất cả đều bị đóng đinh lên cây. Có một cây treo lủng lẳng từ trên xuống dưới ngón cái chân trái, môi trên, mũi và dạ dày, trên cái cây khác thì các bộ phận mắc khắp xung quanh như đồ trang trí cây thông Giáng sinh.

Vụ án này nhanh chóng gây xôn xao khắp cả nước.

Cuốn sổ mà Morino tìm thấy ghi lại chi tiết và vô cảm suốt hàng bao nhiêu trang giấy cách cô gái tên Kusuda Mitsue bị giết, từ bộ phận nào của cô được đóng lên cây cho đến loại đinh nào được sử dụng. Tôi đã từng tìm kiếm thông tin về vụ án này qua tivi, báo chí và Internet nên biết khá rõ về

nó. Tuy nhiên cuốn sổ này chứa những chi tiết cụ thể mà không bản tin nào từng tiết lộ.

“Tớ nghĩ cuốn sổ này là của kẻ đã giết cô ấy.”

Kusuda Mitsue là một nữ sinh cấp ba sống ở tỉnh bên cạnh. Người nhìn thấy cô lần cuối là người bạn đã chia tay cô ở trước nhà ga. Và Kusuda Mitsue chỉ là nạn nhân *đầu tiên* của những vụ giết người biến thái đang gây náo động trên toàn nước Nhật. Còn một vụ án có thủ pháp giống hệt nên người ta tin rằng hung thủ là kẻ giết người hàng loạt.

“Hắn ta còn viết về nạn nhân thứ hai đó.”

Ngày 21 tháng Sáu.

Mình đã bắt chuyện với một cô gái đang đợi xe buýt cầm mấy túi đồ mua sắm trên tay.

Cô ta nói tên là Nakanishi Kasumi.

Mình đề nghị đưa cô ta về nhà bằng xe ô tô.

Trên đường lên núi H, cô ta nhận ra mình không đi về phía nhà cô ta nên bắt đầu làm ầm lên nơi ghé phụ.

Mình dừng xe lại và lấy búa tấn, thế là cô ta yên lặng.

Mình bỏ cô ta lại một ngôi nhà nhỏ sâu trên núi H.

...

Thời điểm cả nước biết đến tên cô nữ sinh trường nghề Nakanishi Kasumi là vào một tháng trước. Vụ việc được đưa tin rầm rộ trên thời sự và báo chí, đi học về tôi đã biết có nạn nhân thứ hai.

Cô được tìm thấy trong một căn nhà nhỏ trên núi H, bị bỏ hoang khá lâu không biết ai là chủ nhân. Căn nhà bị dột rất dữ, bên trong đầy nấm mốc và những vết bẩn, rộng chừng ba mét, tường và sàn làm bằng gỗ ván. Một cụ già sống dưới chân núi lên núi H hái rau vào sáng sớm đã nhận thấy cánh cửa lúc nào cũng đóng của căn nhà đang mở. Ông tò mò lại gần và ngửi thấy mùi lạ. Ông lão đứng ở cửa xem xét bên trong. Ban đầu hắn là ông không hiểu chuyện gì cả.

Nakanishi Kasumi được xếp trên sàn nhà. Giống như nạn nhân đầu tiên, cơ thể cô bị chia thành nhiều phần và được sắp đặt ngay ngắn thành hình bàn cờ 10x10 trên sàn nhà, mỗi phần cách nhau chừng mười xentimét. Nói cách khác, cơ thể cô đã được phân thành một trăm mảnh.

Cuốn sổ ghi chép lại chi tiết quá trình thực hiện việc này. Không có nhân chứng nào trong cả hai vụ án, hung thủ giết hai cô gái vẫn chưa bị bắt. Giới truyền thông coi hai vụ án mạng này là chuỗi giết người hàng loạt của một tên biến thái và vẫn đang xôn xao về nó.

“Tớ thích xem tin về vụ án này.”

“Tại sao?”

“Vì vụ án này rất kỳ lạ.” Morino thản nhiên nói.

Tôi cũng thường theo dõi tin tức vì lẽ đó nên rất hiểu ý nàng.

Giết người rồi chặt xác. Những nạn nhân và những kẻ thực hiện việc đó thật sự tồn tại. Morino và tôi đặc biệt quan tâm đến mấy chuyện kinh khủng như vậy. Chúng tôi luôn tìm kiếm những sự kiện bi thảm khiến người ta muốn treo cổ ngay khi nghe xong. Tính cách lập dị này chẳng thể nói rõ ra, nhưng cả hai đều cảm nhận được điều đó ở đối phương mà không cần lời lẽ.

Có thể người bình thường sẽ nhăn mặt. Cảm giác của chúng tôi khác với họ nên chúng tôi phải nhỏ giọng khi trao đổi về các loại hình cụ tra tấn và các phương pháp tử hình trên thế giới.

Khi tôi ngẩng đầu lên thì Morino đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi biết nàng đang tưởng tượng ra những bộ phận của Nakanishi Kasumi xếp trên sàn nhà.

“Cậu nhặt được cuốn sổ này ở đâu?”

Nghe tôi hỏi, nàng liền kể.

Buổi chiều hôm qua, Morino ngồi ở quán cà phê ưa thích của nàng. Đó là một quán tối và yên tĩnh với một ông chủ không hay can thiệp vào chuyện người khác. Nàng uống cà phê do chủ quán pha và lật từng trang sách cuốn *Những chuyện tàn nhẫn trên thế giới*.

Đột nhiên, nàng nghe thấy tiếng mưa rơi. Nàng đưa mắt nhìn ra cửa sổ, cơn mưa chiều đang tuôn xối xả.

Morino thấy khách trong quán đứng lên định ra về nhưng rồi lại ngồi xuống. Có lẽ họ muốn chờ cho đến khi ngớt mưa nên ngồi nán thêm một lúc. Lúc đó trong quán nếu trừ nàng ra thì vẫn còn năm người khách khác.

Nàng đứng dậy đi vệ sinh. Khi đang bước đi nàng cảm thấy là lạ dưới giày. Trên nền nhà bằng gỗ ván màu đen có quyển sổ ai đó đánh rơi, nàng vừa giẫm phải nó. Nàng nhặt cuốn sổ lên bỏ vào túi, không hề có ý định tìm và trả lại chủ nhân.

Ngay cả lúc nàng từ nhà vệ sinh trở về chỗ ngồi, những người khách khác cũng vẫn đang ngắm mưa rơi bên ngoài cửa sổ, số lượng khách không thay đổi.

Nàng có thể biết được cơn mưa chiều nặng hạt đến mức nào khi nhìn thấy quần áo chủ quán ướt sũng do ra ngoài có việc trong mấy phút.

Morino quên cuốn sổ và tiếp tục đọc sách.

Khi mưa tạnh, bên ngoài mặt trời lại chiếu rọi.

Vài người khách đứng lên rồi rời đi.

Ánh nắng mùa hè mau chóng hong khô mặt đường.

Đến tận khi về nhà Morino mới nhớ tới cuốn sổ và lôi ra đọc.

“Tớ đã vào nhà vệ sinh hai lần. Lần đầu tiên cuốn sổ vẫn chưa bị rơi. Ngay sau đó thì trời mưa, những người khách khác vẫn ngồi nguyên tại chỗ. Khi tớ đứng dậy lần hai thì cuốn sổ đã nằm đó. Hung thủ đã ở trong quán đúng không? Hung thủ đang sống ở gần đây đó.”

Nàng siết chặt tay trước ngực.

Hai xác chết được phát hiện ở những địa điểm cách chỗ chúng tôi sống khoảng hai ba tiếng đồng hồ đi lại nên không phải không có khả năng hung thủ là người tỉnh này.

Tuy nhiên chuyện này có vẻ không thật.

Dù chưa được giải quyết, nhưng đây là một vụ án kỳ quái khiến tôi cảm giác nó sẽ còn được nhắc đến trong một thời gian dài. Cả nước Nhật nói về

nó, đến cả học sinh tiểu học cũng quan tâm đến nó. Vụ án quá nổi tiếng.

Thật khó mà nghĩ rằng tên sát nhân đang ở quanh đây.

“Cũng có khả năng người ta tưởng tượng dựa trên những gì được đưa tin và viết ra cuốn số này.”

“Cậu đọc đoạn tiếp theo đi.”

Xin mời. Thái độ Morino dường như muốn nói vậy.

Ngày 5 tháng Tám.

Mình đã cho một cô gái tên là Mizuguchi Nanami đi nhờ xe.

Mình quen cô ta tại một quán mì soba gần núi S.

Bọn mình đi tới khu rừng phía Nam núi, có một cái đền ở đó.

Cô ta đã cùng mình đi vào rừng.

Ở trong rừng, chủ nhân cuốn số đã dùng dao đâm vào bụng Mizuguchi Nanami.

Theo cuốn số, kẻ giết người đã phá hủy cơ thể cô. Bằng những dòng chữ li ti, hẳn miêu tả lại cách mình móc mắt cô và màu sắc của tử cung cô. Sau đó hẳn để cô lại trong rừng.

“Cậu đã nghe thấy cái tên Mizuguchi Nanami bao giờ chưa?” Morino hỏi.

Tôi lắc đầu.

Chưa có tin nào nói về việc tìm thấy xác của Mizuguchi Nanami.

Tôi biết đến Morino lần đầu vào đầu năm lớp Mười một khi chúng tôi học cùng một lớp. Ngay khi ấy tôi đã nghĩ nàng cũng như mình, sống mà không cần liên quan đến ai hết. Cả trong giờ nghỉ và lúc đi bộ trên hành lang nàng cũng luôn tránh những người khác, không tham gia vào một nhóm nào cả.

Morino và tôi là những người duy nhất như vậy trong lớp. Nói thế không có nghĩa là tôi cũng quăng ánh mắt lạnh lùng vào đám bạn cùng lớp đang vui vẻ giống như nàng. Khi có ai bắt chuyện tôi sẽ đáp lại và còn nói giỡn để giữ mối quan hệ thân thiện với mọi người xung quanh. Tôi làm những việc tối thiểu để sống một cách bình thường. Tuy nhiên tất cả chỉ là hời hợt bề ngoài, tất cả những nụ cười tôi dành cho đám bạn cùng lớp hầu hết đều là giả tạo. Ngay lần đầu tiên nói chuyện, Morino đã nhìn thấu và tấn công vào phần đó trong tôi.

“Cậu có thể dạy tớ cách tạo ra vẻ mặt đó được không?” Sau giờ học, Morino đứng trước mặt tôi và hỏi với vẻ mặt không cảm xúc. Có lẽ trong lòng nàng đang chế giễu tôi. Khi ấy là khoảng cuối tháng Năm.

Kể từ đó chúng tôi thỉnh thoảng nói chuyện với nhau. Morino chỉ mặc đồ đen. Toàn thân nàng từ mái tóc suôn dài cho đến mũi giày đều tuyền một màu đen. Ngược lại da nàng trắng hơn bất kỳ ai tôi từng gặp, đôi bàn tay tựa như làm bằng sứ. Dưới mắt trái của nàng có một nốt ruồi nhỏ giống như kiểu vẽ mặt của chú hề, tạo cho nàng một thần thái ma mị. Biến đổi cảm xúc trên khuôn mặt nàng ít hơn hẳn so với người bình thường, nhưng không phải là không có. Ví dụ như khi nàng hào hứng đọc quyển sách về kẻ sát nhân đã giết năm mươi hai phụ nữ và trẻ em ở Nga. Khác hẳn vẻ mặt

xanh xao trông như muốn chết của nàng khi ở giữa đám bạn cùng lớp ồn ào, mắt nàng sáng rực.

Chỉ khi nói chuyện với Morino tôi mới không cần đeo bộ mặt giả tạo. Nếu làm vậy với người khác hẳn người ta sẽ bắn khoản tại sao gương mặt tôi lại không bộc lộ cảm xúc, không hề nở một nụ cười. Nhưng khi tôi nói chuyện với nàng, chuyện đó không quan trọng.

Tôi đồn rằng cũng vì lý do tương tự mà nàng chọn tôi để nói chuyện khi rảnh rỗi. Cả hai chúng tôi đều không thích trở nên nổi bật. Chúng tôi sống lặng lẽ dưới cái bóng của lũ bạn cùng lớp sôi nổi.

Thế rồi kỳ nghỉ hè tới, tôi được đọc cuốn sổ tay kia. Ngày hôm sau, chúng tôi gặp nhau ở nhà ga rồi đón tàu điện đi đến chân núi S.

Đây là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau ở ngoài trường học và cũng là lần đầu tôi nhìn thấy Morino mặc quần áo thường nhật thay vì đồng phục. Tuy nhiên nàng vẫn chọn trang phục tối màu như thường lệ. Tôi nhận thấy trong mắt nàng tôi cũng chẳng khác gì mọi khi.

Tàu khá yên tĩnh và vắng vẻ. Chúng tôi không nói chuyện với nhau, mỗi người đọc một quyển sách. Nàng đọc sách về ngược đãi trẻ em, còn quyển của tôi thì do người thân của một tên tội phạm vị thành niên nổi tiếng viết.

Khi xuống tàu, chúng tôi hỏi bà cụ trông tiệm thuốc lá cũ kỹ trước nhà ga có khoảng bao nhiêu quán mì soba ở gần núi S. Chỉ có một quán duy nhất nằm cách đây không xa. Sau đó Morino nói một câu chí lý.

“Thuốc lá giết rất nhiều người nhưng những cái máy bán thuốc tự động đang giết bà cụ này bằng cách cướp đi công việc của bà ấy.”

Nhìn nàng không có vẻ gì đang chờ đợi một câu trả lời thông minh nên tôi bỏ qua.

Chúng tôi đi dọc theo con đường dẫn tới quán mì. Con đường lên dốc, uốn lượn theo triền núi.

Quán mì đó nằm trong một dãy hàng ăn dưới chân núi S. Nơi ấy vắng vẻ không chút náo nhiệt, chỉ lác đác vài bóng người và xe cộ. Chẳng có chiếc xe nào trong bãi đỗ của quán mì soba nhưng quán dường như vẫn đang mở vì có tấm bảng hiệu ghi “Mời vào”. Chúng tôi đi vào quán.

“Hung thủ đã gặp Mizuguchi Nanami ở đây.”

Morino nói rồi nhìn quanh quán giống như vừa đến một địa điểm du lịch nổi tiếng.

“À xin lỗi! Vẫn chỉ là khả năng ‘có thể đã gặp’ thôi nhỉ. Chúng ta đến đây để xác nhận xem có đúng không mà.”

Tôi lờ nàng đi và đọc cuốn sổ. Nó được viết bằng bút bi mực xanh.

Cuốn sổ không chỉ viết về việc ba cô gái bị sát hại. Trong đó còn có tên của vài ngọn núi nữa. Chúng được viết ở trang đầu tiên, trước cả phần về những vụ án mạng. Phía trước tên các ngọn núi được đánh bốn loại dấu ©, O, A và X. Ba ngọn núi mà hãn đã vứt xác nạn nhân đều đánh dấu © nên tôi đoán đó là danh sách những ngọn núi thuận tiện phi tang xác chết.

Không có dấu vết gì mách bảo danh tính chủ nhân cuốn sổ. Chúng tôi không có ý định nộp cuốn sổ này cho cảnh sát. Dù chúng tôi không làm thế thì sớm muộn hung thủ cũng sẽ bị bắt thôi. Nếu chúng tôi giao cuốn sổ cho cảnh sát, có thể hãn sẽ bị bắt sớm hơn và sẽ có ít nạn nhân hơn. Đúng ra chúng tôi phải có nghĩa vụ đưa cuốn sổ cho họ.

Đáng tiếc rằng cả hai chúng tôi đều không cảm thấy cắn rứt lương tâm khi giữ nó lại và không khai báo, chúng tôi là những đứa học sinh tồi tệ như rắn rết.

“Nếu có nạn nhân thứ tư thì người đó là do chúng ta giết.”

“Kinh khủng quá!”

Đó là những gì tôi và Morino nói trong lúc sụp soạn húp mì soba. Nàng chẳng hề tỏ vẻ gì là “Kinh khủng quá!”, giọng nàng hững hờ, chỉ chú ý đến bát mì.

Chúng tôi hỏi chủ quán mì đường đến cái đền.

Morino vừa đi vừa nhìn cuốn sổ, nàng vuốt những ngón tay lên bìa không biết bao nhiêu lần, sờ vào những chỗ tên sát nhân từng chạm vào. Tôi cảm thấy nàng có lòng kính nể đối với hung thủ qua hành động ấy.

Tôi cũng có một chút cảm giác đó. Tôi biết chuyện này là khó chấp nhận. Tên hung thủ đáng phải chịu trừng phạt. Không thể ngờng mộ hãn

như một nhà cách mạng hay một nghệ sĩ được. Nhưng đồng thời tôi cũng biết một số kẻ khác thường luôn sùng bái những tên sát nhân nổi tiếng. Tôi biết mình không được trở nên giống họ.

Tuy nhiên chúng tôi đã bị mê hoặc bởi diêm gở của những điều mà chủ nhân cuốn sổ thực hiện. Trong một giây phút của cuộc sống thường nhật, tên hung thủ đã vượt qua ranh giới, đập lên nhân cách và tôn nghiêm của con người, hủy diệt cơ thể người khác. Chúng tôi bị cuốn vào không dứt ra được, như đang trong một cơn ác mộng.

Từ quán mì soba phải leo dốc cao nữa rồi đi lên một cầu thang dài mới đến cái đền. Hai đứa đều cảm thấy cái gì đó vô lý với các hình thức vận động cơ thể. Vậy nên chúng tôi không thích cả dốc lẫn cầu thang.

Khi lên được đến ngôi đền, cả hai chúng tôi đều kiệt sức. Chúng tôi dựa lưng vào bia đá trong đền và nghỉ ngơi một lúc. Những nhánh cây trong sân đền vươn cao, ngược đầu lên chúng tôi thấy ánh mặt trời mùa hè xuyên qua kẽ lá.

Chúng tôi ngồi cạnh nhau, lắng nghe tiếng ve sầu vọng xuống từ trên đầu. Mồ hôi nhỏ giọt trên trán Morino. Nàng lau mồ hôi rồi đứng dậy, bắt đầu cuộc tìm kiếm thi thể của Mizuguchi Nanami.

“Hung thủ và Mizuguchi Nanami đã đi bộ cùng nhau qua đây.” Nàng lẩm bẩm khi bước đi cùng tôi.

Chúng tôi đi từ đền vào trong rừng. Chúng tôi không biết hung thủ đã đi về hướng nào và đi bao xa. Vậy nên chúng tôi chỉ tìm kiếm ngẫu nhiên.

Đã hơn một tiếng trôi qua kể từ lúc chúng tôi bắt đầu tìm kiếm mù mờ như vậy.

“Có lẽ là ở hướng kia.”

Morino nói rồi rời đi, không lâu sau đó tôi nghe thấy nàng gọi tên mình.

Tôi đi về phía có tiếng gọi và thấy Morino đang đứng dưới chân một vách đá, quay lưng về phía tôi, hai tay buông thõng. Tôi đến đứng cạnh nàng và nhìn vào thứ ấy: *Mizuguchi Nanami*.

Ở giữa vách đá và khu rừng, dưới bóng một cái cây to, cô lả lờ ngồi trong ánh sáng mùa hè lờ mờ. Hông cô chạm đất, lưng tựa vào cây, tứ chi hoàn toàn không có sức lực. Trên cổ cô trống không. Đầu cô nhét bên trong phần bụng bị mổ phanh ra. Hai mắt bị móc ra và bỏ lên hai bàn tay. Thay vào đó, hai hốc mắt được lấp đầy bùn còn miệng thì nhét đầy đất mùn. Có gì đó quẩn trên thân cây mà cô đang tựa vào. Chính là nội tạng của Mizuguchi Nanami. Vết máu của cô còn đọng lại đen sì trên mặt đất. Quần áo của cô vứt cách đó không xa.

Chúng tôi đứng ngây ra trước cô, lặng lẽ nhìn. Không thể nói lời nào. Chỉ biết câm lặng nhìn thi thể cô.

• • •

Ngày hôm sau có tin nhắn gửi vào máy tôi từ số điện thoại của Morino.

“Trả cuốn sổ cho tớ!”

Tin nhắn của nàng lúc nào cũng ngắn gọn, đơn giản và không thêm thắt bất cứ thứ gì thừa thãi. Cũng như nàng ghét cả những thứ lách cách ồn ào như móc chìa khóa hay dây đeo điện thoại.

Tôi đã cầm cuốn sổ về nhà. Sau khi rời khỏi chỗ Mizuguchi Nanami, tôi vẫn chưa trả lại cho nàng.

Trên đường đi tàu về, Morino vẫn chưa hồi phục sau cú sốc và chỉ nhìn ra xa xăm.

Trước khi chúng tôi bỏ đi, nàng đã nhật trang phục của Mizuguchi Nanami rơi trên mặt đất bỏ vào túi. Quần áo của cô hầu như đã bị cắt vụn nhưng mũ và túi xách cùng những thứ bên trong vẫn còn nguyên. Bên trong túi của Mizuguchi Nanami có đồ trang điểm, ví và khăn tay. Tôi đã nhìn thấy chúng trên chuyến tàu trở về.

Nhờ cái thẻ học sinh trong ví mà chúng tôi biết được Mizuguchi Nanami là học sinh cấp ba ở tỉnh bên cạnh. Trong túi còn có một quyển sổ dán ảnh chụp bằng máy chụp sticker. Những tấm ảnh đó cùng hình trên thẻ học sinh

cho chúng tôi thấy gương mặt cô khi còn sống. Mizuguchi Nanami và rất nhiều bạn bè của cô đang mỉm cười trong những tấm ảnh dán nhỏ nhắn.

Buổi chiều hôm nhận được tin nhắn, tôi hẹn gặp Morino ở quán McDonald's trước nhà ga.

Khác với mọi ngày, Morino không mặc đồ tối màu. Vì thế mà ban đầu tôi còn không nhận ra nàng. Nhờ cái mũ nàng đội giống hệt cái chúng tôi nhật được cạnh xác Mizuguchi Nanami nên tôi hiểu ra nàng đang bắt chước cách ăn mặc của cô ta. Kiểu tóc và lối trang điểm của nàng cũng giống với Mizuguchi Nanami trong mấy tấm hình dán. Vì quần áo cô ta bị cắt vụn nên chắc Morino đã tìm bộ tương tự.

Nàng nhận lấy cuốn sổ vẽ rất hứng thú.

Tôi hỏi:

“Chúng ta có nên báo cho gia đình Mizuguchi Nanami biết thi thể cô ấy đang ở trong rừng không?”

Nàng nghĩ một lúc rồi tuyên bố cứ lờ đi.

“Chẳng biết bao giờ thì cảnh sát tìm ra cô ấy nhỉ?”

Morino nói về cái chết của Mizuguchi Nanami trong bộ dạng cô ấy đã mang cho tới tận trước khi chết.

Gia đình Mizuguchi Nanami bây giờ như thế nào nhỉ? Họ đang náo loạn vì cô con gái mất tích? Không biết cô có bạn trai chưa? Điểm số của cô ở trường ra sao?

Morino hơi khác ngày thường. Khi chúng tôi trò chuyện, cách nói năng và điệu bộ của nàng không giống với nàng mọi khi. Nàng để ý đến tóc mái và bình luận về một đôi tình nhân ngồi cách xa chỗ chúng tôi. Tôi chưa từng thấy nàng như thế trước đây.

Tôi không quen biết Mizuguchi Nanami nhưng nhìn Morino bây giờ tôi có thể tưởng tượng ra cô cũng giống thế này.

Morino chống khuỷu tay xuống bàn, dáng điệu vui vẻ. Bên cạnh nàng là cái túi từng thuộc về Mizuguchi Nanami. Trên khóa kéo có gắn móc chìa khóa hình nhân vật hoạt hình.

“Cậu định cứ ăn mặc như thế này à?”

“Ừ! Vui đúng không?”

Morino đang chơi trò đóng giả. Nhưng cách nàng cười hay soi gương, chỉnh trang lông mi không chỉ là bắt chước một cô nữ sinh cấp ba bình thường mà giống như Mizuguchi đã chiếm lĩnh cả phần tâm hồn bên trong của nàng vậy.

Khi chúng tôi rời khỏi McDonald's, Morino nắm lấy tay tôi bước đi một cách tự nhiên. Chính nàng cũng không nhận ra chuyện đó cho đến khi tôi chỉ.

Cứ như tôi đang nắm tay Mizuguchi Nanami, cô gái đã chết.

Tôi chia tay Morino ở trước nhà ga, trở về nhà và bật tivi lên. Thời sự đang nói về chuỗi vụ giết người hàng loạt này. Người ta đưa tin về nạn nhân thứ nhất và thứ hai. Toàn những thông tin lặp đi lặp lại, không có gì mới mẻ. Cái tên Mizuguchi Nanami hoàn toàn không xuất hiện.

Tivi chiếu cảnh gia đình và bạn bè của hai nạn nhân đang đau buồn. Ảnh hai nạn nhân được phóng to trên màn hình.

Tôi chợt nhớ đến Morino và có một dự cảm không lành. Nhưng chuyện như thế hầu như chưa từng xảy ra nên tôi gạt đi ý nghĩ đó.

Hai nạn nhân trong hình đều có kiểu tóc và trang phục giống với Mizuguchi Nanami. Điều đó có nghĩa Morino bây giờ đã thuộc tốp mà kẻ sát nhân đang tìm kiếm.

Vào buổi chiều ba ngày sau cuộc gặp ở McDonald's, điện thoại của tôi reo lên báo có tin nhắn đến. Đó là tin nhắn của Morino.

“Cứu tớ!”

Trên màn hình tinh thể lỏng chỉ hiện hai chữ ngắn ngủi đó. Tôi nhắn tin lại cho nàng.

“Có chuyện gì thế?”

Chờ thêm một lúc nhưng không thấy nàng trả lời. Tôi nhắc máy gọi thử cho nàng nhưng không nối máy được. Có lẽ điện thoại nàng bị hỏng hoặc nàng đã tắt máy.

Tối hôm đó tôi gọi đến nhà Morino. Trước nàng từng cho tôi biết số điện thoại nhà mình. Không phải vì nghĩ tôi sẽ có việc gọi đến mà chỉ vì những âm tiết trong dãy số điện thoại nhà nàng tình cờ ghép thành một câu điên rồ. Thế nên tôi vẫn nhớ nó.

Người nhắc máy là mẹ nàng. Giọng bà cao và nói rất nhanh. Tôi xưng là bạn cùng lớp của nàng gọi đến để chuyển lời của giáo viên.

Nàng vẫn chưa về nhà.

Chẳng lẽ nàng thật sự đã bị tấn công?

Vì những ghi chép trong cuốn sổ là sự thật nên có thể chuyện kẻ sát nhân đã ngồi cùng quán cà phê với nàng cũng là sự thật. Không phải không có khả năng hãn ngẫu nhiên bắt gặp nàng trong bộ dạng hiện tại trên phố. Hãn có thể bị thu hút vì cách ăn mặc của Morino bây giờ giống hệt Mizuguchi Nanami, cô gái bị hãn sát hại mấy hôm trước và sẽ động lòng.

Tuy nhiên khả năng hung thủ nhắm vào Morino là không cao vì hẳn còn rất nhiều cô gái đi dạo phố trong bộ dạng đó.

Chỉ có một nguyên do khiến Morino bị tên hung thủ tấn công, đó là họ sống cùng một khu vực. Hai người từng ngồi ở cùng một quán cà phê. Trừ khi đúng vào hôm ấy tên sát nhân đi từ xa đến và vô tình ngồi ở quán đó, còn đâu nhiều khả năng hẳn sẽ bắt gặp Morino qua lại tại những địa điểm sinh hoạt thường ngày của mình. Nói cách khác, xác suất hai người gặp nhau là khá cao.

Đêm hôm đó tôi đã nghĩ như vậy.

Không chừng bây giờ Morino đã bị giết. Thi thể của nàng có thể đã bị rải trên một ngọn núi nào đó. Tôi tưởng tượng ra cảnh ấy rồi chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, tôi lại gọi tới nhà nàng.

Morino quả nhiên vẫn chưa về nhà. Mẹ nàng cũng nói đây là lần đầu tiên nàng đi qua đêm mà không gọi về. Bà khá lo lắng.

“Mà cháu là bạn trai của nó hả?” Mẹ Morino ở đầu dây bên kia hỏi.

“Không, không phải ạ.”

“Cháu không cần chối nhanh thế đâu. Cô biết cả rồi.”

Mẹ Morino đoán chắc tôi là người yêu nàng. Bà giải thích rằng con gái bà vốn chẳng có lấy một người bạn thật sự và đây là lần đầu tiên từ thời tiểu học mới có người gọi điện đến nhà.

“Dạo này con bé mặc quần áo màu tươi sáng hơn nên cô tin chắc nó đã có bạn trai.”

Tôi bắt đầu lo lắng đến tiền cước điện thoại.

“Có cuốn sổ nhỏ bìa màu nâu nào trong phòng cô ấy không ạ?”

Mẹ nàng lập tức đi kiểm tra. Bà bỏ máy xuống, điện thoại im lìm trong phút chốc rồi tiếng bà lại vang lên.

“Trên bàn con bé có một cuốn như thế nhưng không biết có phải cuốn cháu bảo không.”

Có vẻ Morino đã đi mà không cầm theo cuốn sổ. Nếu nàng cầm theo thì còn có thể tên sát nhân đã tình cờ bắt gặp nàng đọc cuốn sổ và tấn công nàng để giữ bí mật. Tôi nói với mẹ Morino mình sẽ đến lấy cuốn sổ và hỏi bà địa chỉ nhà.

Tôi ngắt máy rồi đến nhà nàng. Tôi biết nhà nàng cách ga không xa nhưng đây là lần đầu tiên tôi đến đó.

Nhà nàng nằm ở tầng ba một khu chung cư phía sau ga.

Tôi nhấn chuông, tiếng phụ nữ mà tôi đã nghe trong điện thoại vang lên, rồi cửa mở ra. Đó chắc chắn là mẹ của Morino.

“À à, vào đi cháu!”

Mẹ nàng đang đeo tạp dề, thuộc mẫu phụ nữ nội trợ điển hình. Nhìn bà khác hẳn với thần thái thường ngày của Morino. Tôi không biết tại sao một người mẹ thế này lại sinh ra một cô con gái như nàng.

Bà mời tôi vào nhà nhưng tôi từ chối. Tôi định giải quyết luôn mọi việc ở cửa ra vào. Tôi nhắc đến cuốn sổ, có vẻ bà đã chuẩn bị trước nên nhanh chóng mang ra. Tôi nhận lấy và hỏi bà đã đọc nội dung bên trong chưa, bà lắc đầu.

“Đọc chữ nhỏ như thế mệt lắm.”

Xem ra bà chú ý đến tôi hơn nó.

“Từ khi lên lớp Mười một con bé đột nhiên đi học khá đầy đủ. Giờ thì cô biết vì sao rồi.”

Mẹ nàng bảo hồi lớp Mười Morino nói trường học quá nhàm chán và nàng ít khi đến lớp. Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy chuyện này. Sở thích của nàng hơi khác thường, đã vậy nàng lại vụng về không hòa hợp được với những người xung quanh nên kiểu gì thì cũng sẽ thành ra như thế thôi. Tôi hỏi lần cuối cùng bà nhìn thấy con gái là khi nào.

“Hình như là đầu giờ chiều ngày hôm qua. Cô nhìn thấy nó đi ra ngoài.”

“Bạn ấy có nói mình đi đâu không ạ?”

Mẹ Morino lắc đầu.

“Cháu định đi tìm nó hả?”

Lúc tôi đi, mẹ nàng hỏi vậy.

Tôi gật đầu.

“Nhưng có thể không trong tình trạng còn sống ạ,” tôi nói thêm.

Mẹ nàng tưởng tôi đùa và cười phá lên.

Tôi vừa đi ra ga vừa lật cái bì da tổng hợp để mở trang có ghi mấy tên núi. Đó là danh sách những ngọn núi mà kẻ sát nhân tính sẽ vứt xác nạn nhân. Chắc chắn những ngọn núi được đánh dấu ☉ là nơi hãn cho rằng sẽ dễ dàng phi tang thi thể, vì chỉ có tất cả bốn ngọn như thế và những ngọn đã từng phát hiện xác nạn nhân đều thuộc số này. Trong bốn ngọn núi được khoanh dấu ☉ thì ba ngọn đã dùng để vứt xác rồi. Như vậy tức là có thể hãn đã đưa Morino lên ngọn núi còn lại.

Đó là núi N.

Tôi hỏi nhân viên nhà ga tàu đi núi N rồi mua vé. Tôi xuống ở nhà ga gần núi N nhất, từ đó phải bắt xe buýt đi tiếp. Dưới chân núi N trồng nho, tôi nhìn thấy nhiều biển quảng cáo dịch vụ hái nho qua cửa kính xe buýt.

Trên đường lái xe ô tô đến núi N, hung thủ sẽ vứt xác ở đâu đây? Hãn là hãn đã tiến hành nghi lễ giết người ở một chỗ sâu trong núi để không ai nghe thấy tiếng nạn nhân la hét. Tôi chưa định hình được đó là nơi nào.

Trên xe chỉ có tôi và tài xế. Tôi nhìn bản đồ lộ trình dán trong xe và hỏi chuyện tài xế, cố gắng tìm hiểu nơi nào trên núi N là nơi tên hung thủ có thể đã ghé qua. Ông ta nói những người lái xe đến núi N từ vùng tôi với Morino đang sống thường sẽ đi theo tỉnh lộ qua phía Đông của núi. Đường lên núi N vốn không nhiều và con đường tỉnh lộ đó là đường duy nhất nối từ chỗ chúng tôi. Nếu hung thủ chở Morino trên xe thì chắc đã đi theo con đường đó. Như lời ông tài xế thì đó chính là con đường hiện giờ xe buýt đang chạy.

Tôi xuống bến xe. Có một con đường lớn dẫn đến gần đỉnh núi N. Tôi đi bộ lên đỉnh núi. Dù là đường nhựa nhưng hầu như không thấy bóng xe qua lại. Có vài lối rẽ dẫn vào sâu trong rừng. Tôi đoán có thể hung thủ và Morino đã đi vào một trong số đó.

Càng lên cao đường càng dốc. Nhìn qua những hàng cây, phố xá bên dưới nom bé xíu. Chẳng mấy chốc tôi đã lên đến gần đỉnh núi. Có một bãi đỗ xe nhỏ và một tòa nhà có vẻ là đài quan sát. Xe ô tô không thể đi tiếp từ đó. Tôi chưa đi được bao nhiêu nên không thấy mệt.

Tôi tìm kiếm thi thể của Morino.

Tôi đi trên con đường trải dài qua những hàng cây, giữa đường thấy một lối rẽ và tiến vào đó.

Trời nhiều mây nên khu rừng khá tối. Qua lỗ hổng giữa những cành lá đan xen, tôi có thể thấy cây cối phía sâu bên trong. Trời không có gió, chỉ có tiếng ve sàu vang vọng khắp không gian.

Núi N quá rộng khó tìm một thi thể bị chia làm nhiều phần. Cuối cùng tôi đồ rằng mình sẽ không thể tìm được Morino ở đây.

Khi về đến bến xe, tôi mệt lử vì đi bộ, toàn thân đẫm mồ hôi. Bên con đường tĩnh lộ xe buýt chạy qua lác đác vài nhà dân. Có một căn nhà trên đường lên núi, tôi hỏi một cụ già trong vườn tối qua có xe chạy qua đường này lên núi hay không nhưng cụ lắc đầu. Sau đó cụ còn hỏi lại người trong nhà giúp tôi nhưng không ai nhìn thấy cái xe nào cả.

Hôm qua Morino đã gửi tin nhắn đó trong tình huống như thế nào? Có phải tên sát nhân đã ép nàng đi theo hắn? Nàng không ngốc đến mức dễ dàng đi theo người khác. Hay việc nàng bị tên sát nhân bắt đi chỉ do tôi nghĩ quá lên?

Tôi ngồi xuống cạnh bến xe buýt và đọc lại cuốn sổ. Tôi không đủ năng lực phân tích tâm lý để đọc ra tính cách hung thủ từ những dòng miêu tả cách hắn giết ba nạn nhân kia.

Mồ hôi của tôi rơi xuống cuốn sổ làm nhòe vết mực khiến một số chữ không đọc được. Có vẻ hung thủ đã dùng mực nước để viết.

Tên hung thủ đã viết cuốn sổ này ở đâu? Hắn viết trên xe, ngay sau khi giết người hay khi đã quay về nhà? Tôi đoán hắn không viết trong lúc hành sự. Hắn đã viết khi đang nhớ lại tội ác của mình và đắm chìm trong tưởng tượng.

Xe buýt tới, tôi đứng dậy, nhìn đồng hồ thì đã hơn ba giờ chiều.

Tôi quyết định xuống núi.

Có khả năng hung thủ vẫn chưa giết Morino mà chỉ nhốt nàng trong nhà. Để xác nhận chuyện đó thì chỉ còn cách hỏi trực tiếp hãn thôi. Kể cả nếu hãn đã giết nàng thì tôi cũng cần hỏi hãn đã vứt thi thể ở chỗ nào.

Bởi vì tôi muốn nhìn thấy xác nàng.

Dù là tình huống nào thì tôi cũng chỉ có cách rời khỏi núi N và đến gặp hung thủ. Đương nhiên tôi đã quyết định như vậy.

Quán cà phê Morino hay lui tới nằm sâu trong khu phố sầm uất trước nhà ga. Tôi đã biết địa chỉ từ trước nhưng chưa đến đó lần nào.

Như lời nàng nói, đèn trong quán sáng vừa phải, quanh tôi là bóng tối dễ chịu. Âm nhạc trong quán không ồn ào phô trương mà êm đềm chìm vào không gian của quán.

Tôi ngồi ở quầy. Trong quán có biển chỉ nhà vệ sinh. Tôi đưa mắt nhìn sàn nhà xung quanh. Morino đã nói cuốn sổ bị rơi ở đó.

Ngoài tôi ra chỉ có một người khách khác. Đó là một cô gái trẻ mặc vét. Cô ta ngồi cạnh cửa sổ, uống cà phê và đọc tạp chí.

Chủ quán đến hỏi xem tôi gọi món gì. Tôi hỏi anh ta.

“Người ngồi ở kia có thường đến đây không?”

Anh ta gật rồi nghiêng đầu băn khoăn không hiểu chuyện gì.

“À không có gì cả... Trước tiên em có thể bắt tay anh không?”

“Bắt tay? Tại sao vậy?”

“À, để làm kỷ niệm thôi...”

Chủ quán là một người đàn ông có gương mặt thật thà. Anh ta không quá trẻ mà cũng chưa đủ già để được gọi là trung niên. Anh ta có nước da trắng, mặc một cái áo phông đen loại ở đâu cũng có bán. Râu ria cạo sạch sẽ.

Chắc ban đầu anh ta nghĩ tôi là một khách hàng kỳ quái. Có lẽ bởi vì tôi cứ nhìn anh ta chăm chăm.

Anh ta mau chóng mang cà phê tôi gọi ra.

“Em là bạn của một cô gái tên là Morino. Anh biết cô ấy chứ?”

“Cô ấy hay đến đây.”

“Cô ấy còn sống không,” tôi hỏi.

Anh ta sững người.

Anh ta chậm rãi đặt cốc cà phê trên tay xuống rồi nhìn thẳng vào tôi. Mắt anh ta đục như hai hố đen không có ánh sáng.

Tôi vốn cho rằng khả năng hung thủ là người này cao hơn rất nhiều so với một người khách nào khác trong quán chiều mưa hôm đó. Và giờ thì tôi đã khẳng định được điều này.

“... Ý cậu là sao?”

Anh ta giả vờ không hiểu.

Tôi chìa cuốn sổ ra. Nhìn thấy nó, anh ta cười, để lộ cái răng nanh nhọn màu trắng.

“Morino đã nhặt được nó hôm trước.”

Anh ta cầm lấy cuốn sổ rồi lật qua.

“Cậu biết cuốn sổ là của tôi giỏi thật đấy!”

“Hơn nữa là đánh cược thôi.”

Tôi kể lại chuyện đi tìm xác của Morino trên núi N và những gì suy luận được ở đó.

Hung thủ đã nghĩ gì?

Trước tiên, tôi thử tưởng tượng cảm giác của hấn sau khi làm rơi cuốn sổ. Tại sao hấn lại viết cuốn sổ này? Để làm kỷ niệm? Để không quên những chuyện đã xảy ra? Tôi chắc rằng hấn đã đọc đi đọc lại nó và đắm mình trong ký ức. Vậy nên chắc chắn hấn phải nhận ra cuốn sổ đã bị rơi.

Trước đó hấn giấu cuốn sổ ở đâu? Bình thường thì người ta sẽ để trong túi hoặc trong cặp. Đến mức bị rơi thì nhiều khả năng hấn để nó trong túi. Có thể khi rửa tay trong nhà vệ sinh, hấn rút khăn tay ra và làm rơi sổ luôn. Và hấn nhận ra mình làm mất cuốn sổ vào lúc nào? Sau đó mấy chục phút hay vài tiếng đồng hồ...? Chắc chắn hấn đã biết ngay trong ngày hôm đó.

Tiếp theo hấn là hấn sẽ cố nhớ lại lần cuối mình đọc cuốn sổ là bao giờ và đoán rằng cuốn sổ đã biến mất trong khoảng thời gian đó. Nói cách

khác, hẳn sẽ đối chiếu với những nơi mình đã hoạt động trong ngày hôm ấy và xác định nơi nào cuốn sổ có khả năng bị rơi nhất.

Đây chỉ là suy nghĩ chủ quan của tôi, nhưng tôi cho rằng có thể hẳn đã thu hẹp được xuống một mức nào đó phạm vi làm rơi cuốn sổ, lý do chính là vì hẳn thường xuyên muốn đọc nó. Mỗi khi trong đầu nảy ra những ý nghĩ đen tối, hẳn sẽ giữ bình tĩnh bằng cách đọc cuốn sổ. Hẳn càng lấy sổ ra xem nhiều thì càng thu hẹp được thời gian và địa điểm làm mất sổ. Sau đó hẳn sẽ đi tìm nó, hẳn sẽ nhìn quanh sàn nhà xem sổ có rơi trên đó không. Nhưng nó không có trên sàn nhà.

Tên hung thủ chắc chắn nghĩ rằng có ai đó đã nhặt được nó. Không được để ai khác đọc nội dung bên trong. Có thể cảnh sát sẽ tìm ra thi thể của nạn nhân thứ ba. Nhưng như thế cũng không sao. Vấn đề là họ có thể tra được dấu vân tay của hẳn trên cuốn sổ hoặc điều tra từ chữ viết tay của hẳn.

Nếu là tôi thì tôi sẽ làm gì?

Tôi sẽ không giết thêm nạn nhân thứ tư.

Cảnh sát có thể đang điều tra quanh khu vực này. Bởi vì cuốn sổ bị rơi trong phạm vi sinh hoạt hằng ngày của hung thủ nên họ sẽ đoán được hung thủ sống quanh đây. Hẳn không thể hành động.

Tuy nhiên đã một thời gian khá lâu trôi qua mà thi thể của Mizuguchi Nanami, tức nạn nhân thứ ba, vẫn chưa bị phát hiện. Đó là vì tôi và Morino đã không nộp cuốn sổ cho cảnh sát.

Có lẽ hung thủ vẫn đang chờ bản tin báo về việc tìm thấy thi thể của cô. Nếu tôi là hẳn thì tôi sẽ không giết thêm nạn nhân thứ tư cho đến khi chắc chắn rằng mình an toàn.

Tuy nhiên Morino lại mất tích.

Tôi quyết định bỏ qua khả năng việc Morino biến mất chỉ là trò đùa của nàng và nghĩ xem tại sao lại có mâu thuẫn này. Nếu tôi là hung thủ, tôi sẽ giết nạn nhân thứ tư trong trường hợp nào?

- *Tôi không thể chờ thêm, được nữa.*

- Tôi quá tự tin vào bản thân, cho rằng mình sẽ không bị bắt và coi thường cảnh sát.
- Tôi không quan tâm đến việc có bị bắt hay không.
- Tôi không nghĩ có ai đó nhặt được cuốn sổ và đọc nó.
- Tôi nghĩ nếu ai đó nhặt được cuốn sổ thì người ta cũng không tin nội dung bên trong.

Ngoài ra cũng có thể hẳn chưa nhận ra mình đã làm rơi cuốn sổ. Tất cả đều có khả năng xảy ra. Tuy nhiên tôi quyết định đặt cược vào một suy luận khác. Hung thủ có thể đã nghĩ như sau:

- Cuốn sổ đã bị người nào đó nhặt được, nhưng người đó không thể đọc nội dung bên trong. Vậy nên cảnh sát đã không nhận được thông tin và thi thể của Mizuguchi Nanami vẫn chưa được tìm thấy.

Chủ quán cà phê nghe tôi nói với vẻ hứng thú và gật đầu.

“Vậy tại sao cậu nghĩ hung thủ là tôi?”

Tôi cầm lấy cuốn sổ từ tay anh ta và giở ra một trang, đó là chỗ mờ hôi rơi khiến chữ bị nhòe không đọc được.

“Loại mực này tan trong nước nên anh biết nếu bị ẩm thì chữ sẽ biến mất. Tôi đoán hung thủ cho rằng mình đã đánh rơi nó ngoài đường chứ không phải trong quán. Morino nói cô ấy nhặt được cuốn sổ vào một buổi chiều mưa nên nhất định hung thủ cũng đã xem xét đến khả năng có thể hẳn đánh rơi cuốn sổ trong buổi chiều mưa ấy. Nếu hung thủ nghĩ theo cách thông thường, trong trường hợp ai đó trong quán nhặt được sổ thì chắc hẳn nó đã được nộp cho cảnh sát. Tuy nhiên không hề có tin báo tìm được thi thể của Mizuguchi Nanami. Vậy nên hung thủ đã kết luận rằng hẳn làm rơi cuốn sổ trong chiều mưa hôm đó. Đó là suy luận của tôi. Nếu như thế thì cuốn sổ sẽ bị ướt vì mưa rất nặng hạt và nội dung bên trong sẽ không đọc được.”

Morino đã nói người duy nhất ra khỏi quán khi trời mưa ngày hôm đó là chủ quán.

Sau khi tôi kết thúc suy đoán chỉ dựa vào tưởng tượng giống như đi trên dây của mình, tay chủ quán cười mỉm.

“Đúng là tôi đã nghĩ mình làm rơi cuốn sổ trong cơn mưa.”

“Morino đang ở nhà tôi.” Anh ta nói.

Tầng hai và tầng ba của quán cà phê là nhà anh ta.

Sau đó anh ta cẩn thận đút cuốn sổ vào túi rồi quay lưng đi về phía lối ra vào và mở cửa.

Bầu trời mới đây thôi hửng còn âm u đã quang đãng trở lại và ánh nắng mùa hè ở thế giới bên ngoài chiếu sáng lóa mắt tôi đang quen với bóng tối lờ mờ trong quán. Anh ta rời khỏi quán đi ra đường rồi biến mất trong thứ ánh sáng đó.

Cô gái khách quen đứng dậy và đi đến quầy để thanh toán. Cô nhìn xung quanh quán và hỏi tôi chủ quán đi đâu nhưng tôi chỉ lắc đầu.

Cầu thang ở bên ngoài tòa nhà nên muốn lên tầng trên tôi phải ra khỏi quán. Morino đang bị trói ở tầng ba. Nàng vẫn mặc đồ giống Mizuguchi Nanami, nằm trên chiếu, tay chân bị quấn bằng thừng. Nhìn nàng không có vẻ đã bị tấn công.

Nàng nheo mắt lại khi nhìn thấy tôi. Đó là cách nàng cười. Mồm nàng bị nhét khăn nên không nói được.

Khi tôi lấy cái khăn ra, nàng thở từng hơi dài.

“Tay chủ quán giả vờ bị gãy xương và nhờ tớ chuyển đồ giúp. Tớ đã không để ý...”

Tháo đám dây trói tay chân nàng có vẻ khó. Tôi để nàng nguyên như thế rồi nhìn quanh phòng. Nhìn tình trạng căn nhà thì có thể đoán tay chủ quán đang sống một mình.

Có một mẫu giấy trắng nhỏ trên bàn. Trên đó vẽ vô số hình chữ thập.

Trong tủ có một bộ dao. Có thể dễ dàng đoán ra đây là thứ anh ta đã dùng để giết người. Từ “dao” được nhắc đến nhiều lần trong cuốn sổ.

Vẫn nằm trên chiếu, Morino to tiếng trách móc tôi không tháo dây trói tay chân cho nàng.

Tôi chọn trong tủ một con dao vừa tay để cắt dây trói.

“Mau chạy đi, chủ quán sẽ bắt được chúng ta mất!”

“Anh ta không tới đâu.”

Có thể anh ta sẽ không xuất hiện quanh đây nữa. Tôi gần như tin chắc như vậy, vẫn có khả năng anh ta sẽ giết tôi và Morino để bịt miệng nhưng không hiểu sao tôi biết anh ta sẽ không làm thế. Khi chúng tôi nói chuyện ở quầy thanh toán, tôi cảm thấy mình và kẻ bất thường đó thấu hiểu lẫn nhau. Anh ta lặng lẽ rời khỏi quán vì trực cảm mách bảo tôi sẽ không nói chuyện này với ai.

Morino ngạc nhiên khi nghe tôi nói tay chủ quán sẽ không quay lại. Nàng đứng dậy chỉnh quần áo.

“Tớ chỉ định nhắn tin cho cậu nhưng bị anh ta phát hiện ra...”

Trên bàn có điện thoại của nàng bị tắt nguồn. Ngoài ra còn có túi của Mizuguchi Nanami mà có lẽ lúc đó Morino đã cầm. Không biết hung thủ có nhận ra người sẽ trở thành nạn nhân thứ tư đang cầm cái túi của nạn nhân thứ ba không? Hay có lẽ chính vì thế nên anh ta mới bắt Morino.

Bị trói nguyên một ngày rồi nên Morino hơi loạng choạng khi đi ra cầu thang.

Lúc rời phòng, tôi cầm theo bộ dao và mẫu giấy trên bàn để làm kỷ niệm. Khi cảnh sát khám phá ra vụ việc và lục soát căn phòng này, họ có thể sẽ gặp khó khăn vì không tìm ra hung khí mà kẻ sát nhân sử dụng. Đương nhiên tôi không hề quan tâm đến chuyện đó.

Tôi đi xuống tầng một và nhìn vào bên trong quán. Nhạc êm ả phát trong quán không người. Tôi lật tấm bảng đang đề “OPEN” sang mặt “CLOSED”.

Morino đứng sau nhìn tôi và xoa cổ tay. Trên cổ tay nàng còn hằn dấu dây trói.

“Tệ thật!” Nàng thăm thì. “Tớ sẽ không bao giờ đến chỗ này nữa.”

“Nhưng không phải cũng tốt hay sao. Chúng ta đã gặp được người đó.”

Morino nghiêng đầu. ““Người đó’...? Mà tại sao tay chủ quán lại làm thế với tớ nhỉ?”

Nàng không nhận ra tay chủ quán chính là kẻ giết người hàng loạt.

Tôi cúi xuống chăm chú nhìn vô số chữ thập trên tờ giấy trắng mình đang cầm.

VỤ ÁN CẮT CỔ TAY

(Wristcut)

MỞ ĐẦU

Đang xếp đồ chuẩn bị về nhà trong lớp học đã vắng người sau tiết cuối thì tôi cảm thấy có ai đó đứng phía sau mình. Tôi quay lại và nhìn thấy Morino.

“Tớ có chuyện muốn nói với cậu trước khi về.”

Nàng mở lời. Nguyên hôm nay tôi chưa nói gì với Morino cả nên đã gần hai tư tiếng rồi tôi mới lại nghe thấy giọng nàng.

“Hôm qua tớ đã mượn một cuốn phim kỳ lạ ở tiệm thuê băng...”

Có vẻ Morino rất nôn nóng muốn kể về cuốn phim với ai đó. Nhưng trong lớp này nàng lại chỉ nói chuyện với mỗi mình tôi. Và nàng chỉ có thể chờ đến lúc tôi ở một mình, không tán gẫu với lũ bạn cùng lớp khác. Nên hôm nay đến tận khi chuẩn bị ra về Morino mới có thể kể chuyện đó với tôi.

Một đám con gái ở góc lớp để ý thấy tôi và Morino nói chuyện với nhau. Tôi biết họ đang thì thầm về chúng tôi. Lúc đầu có người đoán rằng chúng tôi đang hẹn hò, nhưng về mặt lâm li chẳng lấy gì làm thân mật của hai đứa khi trò chuyện khiến họ khó mà đoán nổi tôi và Morino đã thân thiết đến mức nào. Dù gì trong mắt những người xung quanh việc Morino nói chuyện cùng ai đó quả là hiếm có. Kể từ lúc nhập học trường cấp ba này Morino gần như không nói năng gì với ai. Thường thì nàng thích sống giống một con tàu ngầm chìm xuống đáy biển, kiểu như trong lớp thì thu mình lại, sau khi tan học thì lặng lẽ biến mất tăm. Trừ đồng phục mùa hè ra nàng luôn mặc đồ đen. Từ mái tóc dài cho đến gót giày nàng đều tuyền một màu đen. Có lẽ nàng ghét ánh sáng, cố hết sức hòa vào bóng tối.

Tôi đã có lần hỏi về lý do chọn trường này của nàng.

“Tớ chọn trường này vì đồng phục đen không hề sặc sỡ. Mà nghe cậu nói ‘lý do chọn trường’ tớ lại nghĩ đến từ này.”

Nàng lấy phấn trắng viết lên bảng đen từ *Động cơ chết** Lúc đó tôi nhìn thấy cánh tay thon nhỏ của nàng lộ ra khỏi tay áo đồng phục. Làn da nàng trắng nhợt như chưa từng tiếp xúc với ánh nắng.

Vì nàng khá xinh nên nghe đồn trước kia đã từng có người چرا cãm, nhưng gần đây xảy ra một chuyện khiến cho tình hình thay đổi. Một giáo viên trong trường định sãm sỡ nàng. Morino lạnh lùng cầm bình xịt hơi cay phun vào thầy giáo và nhấc cái ghế gần đó đánh ông ta. Tôi đã bí mật theo dõi cảnh đó, và kể từ đó không còn thằng con trai nào có ý định tán tỉnh nàng nữa.

Vụ việc tôi sắp kể sau đây không phải là duyên cớ khiến tôi và Morino quen nhau, nhưng mỗi khi nhìn thấy cánh tay trắng nhợt của nàng tôi lại nhớ tới nó.

Đầu mùa xuân năm nay có một vụ án cắt cổ tay hàng loạt ngày nào cũng được đưa tin rầm rộ. Không ai biết, nhưng tôi đã bị cuốn vào vụ án đó.

Đó là hồi cuối tháng Năm, khi tôi vẫn chưa nói chuyện với Morino...

1

Shinohara nhìn bàn tay mình và suy nghĩ. “Bàn tay” đương nhiên là bộ phận nằm ở cuối chi trước của các loài động vật có xương sống. Bàn tay của y đã tiến hóa để cầm nắm các vật dụng, thực hiện những công việc như gõ bàn phím máy tính bằng năm ngón hay nghiêng cốc cà phê. Có thể nói đôi bàn tay là tất cả của một con người. Vì thế nên mới sinh ra thuật xem chỉ tay. Thuật xem chỉ tay dựa vào việc quan sát hình dạng các nếp gấp trong lòng bàn tay để đoán biết tính cách và số phận. Nói cách khác bàn tay chính là tấm gương phản ánh quá khứ và tương lai của một con người.

Từ khi còn nhỏ Shinohara đã thích bàn tay rồi. Y không nhận được chú ý đến tay người khác, mỗi khi được bố mẹ dẫn ra ngoài chơi thì thứ đọng lại trong mắt cậu bé Shinohara không phải là dòng người đông nghịt trên phố mà là tập hợp vô số bàn tay. Kể cả khi bắt đầu vào tiểu học, đối với y những kẻ đang đi lại xung quanh mình không phải là bạn học mà chỉ là những sinh vật có hai bàn tay thông xuống thôi.

Ngoài bàn tay ra thì những bộ phận khác đều không thể hiện bản chất của con người. Ví như vẻ mặt hay lời nói phát ra từ miệng, với Shinohara đều không hề có vẻ chân thật. Ngược lại, đôi bàn tay có bản tính chân thật khó mà thay đổi. Mu bàn tay nổi đầy gân. Năm ngón tay duỗi dài. Móng ở đầu những ngón tay, và phần viền móng màu trắng hình bán nguyệt. Vân tay là một bộ phận quan trọng đặc trưng cho từng cá nhân.

Hồi những năm đầu tiểu học Shinohara đã lén lút dùng kéo cắt cổ tay những con búp bê đồ chơi mà chị gái vứt đi. Đống bàn tay búp bê nhỏ xíu nằm lăn lóc trên lòng bàn tay Shinohara. Y nhét vào túi rồi vứt những con búp bê cụt bàn tay đi. Sau đó mỗi khi có thời gian rảnh, Shinohara lại dùng

ngón cái vuốt ve mấy bàn tay tí hon và cứng ngắt đó. Những phần lồi lõm bé xíu đó trò chuyện với Shinohara dịu dàng, dứt khoát và trọn vẹn hơn cả những lời của mẹ hay cô giáo.

Shinohara cũng dùng cả kéo tia cây để cắt bàn chân trước chó hay mèo. Dùng kéo tia cây để cắt những cổ chân nhỏ thực ra rất tiện. Shinohara rất thích chó mèo. Cái đệm thịt hình cầu là bộ phận không có trên tay con người, mang hình dáng rất buồn cười. Khi ấn vào nó thì móng sẽ ló ra thụt vào, trên bề mặt còn có lông mọc nữa. Tuy tay chó mèo không thể cầm nắm như con người nhưng tiến hóa kiểu đó rất thú vị.

Shinohara hoàn toàn hiểu rằng lối suy nghĩ bàn tay là tất cả của con người thường không được chấp nhận. Khi quan sát những người xung quanh, y nhận ra thế giới này bị chi phối bởi những ngôn từ sáo rỗng do đầu và miệng tạo ra. Khi lớn lên và đi làm, Shinohara lại càng buộc phải giấu đi suy nghĩ đó.

Nhưng trong vài khoảnh khắc bất chợt, y lại nghĩ về bàn tay. Việc thêm vào năm ngón tay chỉ có thể là thiết kế do thần linh sáng tạo ra. Ý nghĩ đó cứ quay cuồng trong đầu y.

Mùa xuân năm nay, lần đầu tiên y thử cắt cổ tay người, Đó là tay một em bé. Y phát hiện ra em đang ngồi trên xe đẩy và trong một khoảnh khắc người mẹ không ở cạnh, y đã dùng kéo tia cây cắt cổ tay em.

Bàn tay nhỏ của em bé nóng hổi, bầu bĩnh. Khi bị cắt tay, em bé đang ngủ khóc thét lên, bàn tay bị Shinohara nắm chặt lạnh dần. Shinohara nhét bàn tay em bé vào túi áo, đem về cất trong tủ lạnh.

Y không thỏa mãn với bàn tay em bé. Y còn đánh bất tỉnh rồi cắt cổ tay những học sinh tiểu học trong bóng tối. Y cắt cổ tay cả học sinh trung học và người đã đi làm. Tay người lớn quá to không thể cắt bằng kéo tia nhưng nếu dùng cưa thì vết cắt sẽ rất nham nhở, khiếu thẩm mỹ của Shinohara không cho phép y làm như thế. Dùng rìu thì mang vác rất bất tiện nên cuối cùng y chọn dùng dao chặt thịt. Chỉ cần chặt dứt khoát thì y có thể cắt gọn gàng tới tận xương phần cổ tay những người đã bị đánh bất tỉnh.

Y chưa làm chết ai. Tuy Shinohara thích bàn tay nhưng y không có ý muốn giết người. Ngoài tay ra những bộ phận khác sống hay chết không quan trọng với y. Miễn là không bị lộ mặt, y sẽ mặc kệ những nạn nhân bất tỉnh rồi bỏ đi.

Theo thông báo trên truyền hình và báo chí thì không có bất kỳ nạn nhân nào được đưa tới bệnh viện nhìn thấy mặt thủ phạm. Shinohara thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù y đã cẩn trọng hành động trong bóng tối nhưng đương nhiên vẫn lo sẽ bị bắt.

Y vốn đã thích bàn tay nhưng việc cắt cổ tay người khác cũng rất vui. Khoảnh khắc bàn tay lìa khỏi những bộ phận khác, cảm giác tự do truyền khắp cơ thể y. Đối với y, việc giải phóng bàn tay khỏi những giá trị quan méo mó chi phối thế giới là một hành động anh hùng.

Y cũng cắt bàn tay những con búp bê nhỏ nhắn ở chỗ làm. Đó là loại búp bê vải nhồi bông to bằng bàn tay người. Vì quá nhỏ nên chúng không được tạo hình chi tiết. Chúng không có ngón tay mà chỉ có một phần tròn tròn ở đầu cánh tay. Thế nhưng dù gì đó vẫn là bàn tay. Những bàn tay không ngón tiến hóa nhờ việc chế tạo búp bê. Chỉ cần dùng kéo cắt chúng thôi, cảm giác căng thẳng giữa bản thân y và thế giới sẽ tan biến.

Y cắt tất cả những bàn tay mình đã cắt trong tủ lạnh. Tay búp bê vải hay chân trước của chó mèo cũng không ngoại lệ. Y không bỏ cái nào đi cả.

Ngôi nhà Shinohara đang sống một mình bỗng trở nên sinh động. Chỉ cần y mở tủ lạnh ra là đã có sẵn những bàn tay được xếp ngay ngắn. Chỉ cần chạm vào, Shinohara có thể biết được trải nghiệm trong quá khứ và điều đang chờ đón trong tương lai người sở hữu bàn tay đó. Những cảm xúc đó trở thành ngôn ngữ kể chuyện với Shinohara, những bàn tay giải bày tâm sự với y về tình cảm mà bố mẹ dành cho hay nỗi buồn đau thế gian mang tới.

Truyền hình và báo chí hôm nào cũng đưa tin về hành vi phạm tội của Shinohara. Không biết từ bao giờ họ đã gọi đây là “Vụ án cắt cổ tay”. Dĩ nhiên với Shinohara thì tên gì cũng được.

Có điều, việc bị căm ghét như một tên tội phạm làm y khó chịu. Y không muốn họ áp đặt giá trị quan của họ lên y. Y vừa xem tin tức trên tivi vừa kể lể nỗi bất mãn đó với tay của một đứa bé. Một bàn tay trẻ con đang nắm được y lấy ra từ tủ lạnh.

“Thật vậy, đúng như ông nói.” Những phần mấp mô và đàn hồi trên bàn tay đứa bé đã nói với Shinohara như thế khi cọ xát với lòng bàn tay y. Những bất an và giận dữ trong lòng y tan biến dần, y cảm nhận được một luồng dũng khí từ sâu trong lồng ngực.

“Vào giờ nghỉ trưa tôi sẽ dọn dẹp rất nhiều thứ trong phòng dụng cụ hóa học nên em nào rảnh hãy đến giúp nhé!”

Thầy dạy Hóa đã nói như thế trong tiết học buổi sáng. Bản thân thầy có vẻ không hy vọng gì học sinh đến giúp, hầu hết bọn trong lớp cũng bỏ ngoài tai lời thầy. Vậy nên khi thấy tôi tới phòng dụng cụ hóa học vào giờ nghỉ trưa, thầy tỏ ra hết sức ngạc nhiên.

Bên ngoài cửa sổ trời trong xanh, ánh nắng mùa xuân ấm áp đang chiếu rọi. Ngược lại, phòng dụng cụ hóa học tối tăm và hơi lạnh lẽo. Tôi có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng cười đùa vui vẻ của những học sinh đang chơi bên ngoài vọng vào từ xa.

Phòng dụng cụ hóa học khá chật, đầy những kệ bày hóa chất, mô hình cấu tạo phân tử và nội tạng ngâm trong foóc môn. Trên bàn gỗ cạnh cửa sổ có một đồng sách khoa học, tài liệu về thực vật và vũ trụ. Còn có một dàn máy tính cũ và một cái máy in khuất sau những chồng sách ở bàn bên cạnh. Ánh sáng lọt qua tấm màn hình kẻ sọc, soi rõ những hạt bụi trôi lững lờ trong không khí.

“Này, trước tiên em mang giúp tôi thùng rác trong phòng này đến phòng học Hóa nhé.”

Thầy dạy Hóa chỉ tay vào cái thùng rác bằng nhựa màu xanh đầy những cục giấy bị vo tròn. Tôi gật đầu rồi mang nó đến phòng học Hóa.

“Ai lại đi lãng phí giờ nghỉ trưa như thế?”

Nghe thầy dạy Hóa tìm người giúp, một đứa bạn ngồi gần nói nhỏ với tôi. Tôi quên mình đã trả lời nó thế nào rồi. Nhưng vì nó cười phá lên nên

chắc tôi đã nói gì đó hay ho lắm.

Hòa hợp với đám bạn vui vẻ trong lớp rất dễ. Chỉ cần xem phim truyền hình và các chương trình giải trí rồi biết cách hưởng ứng hợp lý và nặn ra nụ cười thì về cơ bản có thể chơi với chúng nó rồi. Nhờ thế nên tôi được coi là một cậu học sinh trung học vui vẻ và tránh được nhiều chuyện rắc rối.

Nói đến rắc rối thì, theo những gì tôi nhớ về hồi còn học mẫu giáo, tôi bị ám ảnh bởi ý nghĩ phải tô màu đen lên mặt búp bê và chặt hết tứ chi của chúng, thế rồi tôi làm thật khiến mọi người đều lo lắng. Tôi còn nhớ lúc ấy mẹ và các cô trong trường mẫu giáo đã nhìn tôi đầy lo âu.

Tôi giỏi nói dối từ đó. Ví dụ như khi dùng bút chì để vẽ tranh, từ trước tới giờ tôi chỉ dùng bút màu đen đến gần cả đi, nhưng tôi cố tình làm cho các bút màu khác cũng gần đi một đoạn tương đương. Tôi không nhớ mình đã vẽ ra những hình ảnh mơ mộng gì nhưng chắc là cầu vồng hoặc hoa hoét gì đó. Làm thế thì người lớn sẽ thấy an tâm.

Nhờ hiểu những giá trị quan mà người đời ưa chuộng rồi ghi nhớ và làm theo, tôi có thể sống như một người bình thường. Bao gồm cả hào hứng tham gia những cuộc tán gẫu mà tôi chẳng hề hứng thú với lũ bạn cùng lớp.

Tôi không nói với đứa bạn nào về việc đến giúp dọn dẹp phòng dụng cụ hóa học, bởi vì trong lớp tôi không phải kiểu người sẽ làm mấy việc như thế. Tôi muốn tránh tạo ra hình ảnh một kẻ tốt bụng ưa giúp đỡ người khác. Và lại, tôi cũng không vô tư giúp dọn dẹp phòng dụng cụ hóa học mà có động cơ khác.

Nghe đồn thầy dạy Hóa lớp tôi soạn đề kiểm tra tại phòng này. Do đó nhiều khả năng thầy sẽ ném giấy nháp vào thùng rác. Tôi nghĩ mình có cơ hội nhặt được chúng khi dọn dẹp. Hồi lớp Mười tôi đã từng vài lần dọn dẹp phòng dụng cụ hóa học với thầy nên nắm được quy trình.

Đầu tiên tôi sẽ mang thùng rác trong phòng dụng cụ sang phòng học Hóa bên cạnh. Sau đó tôi sắp xếp lại phòng dụng cụ rồi cùng thầy giáo đi đổ rác. Trong lúc sắp xếp sẽ có thêm rác nên lúc đi đổ cần phải có hai người, năm ngoái là như thế.

Ở điểm này phát sinh một vấn đề. Cứ như thế thì tôi không thể có thời gian thoải mái lục lọi thùng rác được nên tôi cần có một kế hoạch. Trước khi bắt đầu, tôi đã mượn thùng rác từ một phòng khác rồi giấu trong phòng học Hóa. Sau đó tôi tới phòng dụng cụ giúp thầy giáo dọn dẹp.

Nếu giống năm ngoái thì thầy sẽ nhờ tôi chuyển thùng rác từ phòng dụng cụ sang phòng học. Nếu không tôi sẽ chờ cơ hội mang sang bên đó.

Thùng rác trong trường đều cùng một loại nên thùng rác trong phòng dụng cụ cũng như các phòng khác đều làm bằng nhựa màu xanh. Vậy nên thầy giáo sẽ không thể nhận ra tôi đã bí mật đánh tráo thùng rác trong phòng dụng cụ bằng thùng rác đi mượn và giấu trong phòng học.

Trong lúc giúp thầy dọn dẹp tôi sẽ giấu cái thùng rác có thể chứa những tờ nháp đề thi dưới gầm bàn phòng học. Còn cái thùng mà tôi cùng thầy giáo mang đến lò đốt là cái tôi lấy từ một phòng học khác. Sau khi vứt rác xong tôi sẽ được cho nghỉ và có thể thông thả tìm kiếm trong chỗ giấy nháp từ cái thùng rác giấu trong phòng học.

Trước khi tới phòng dụng cụ tôi đã tự tiện mượn cái thùng rác từ phòng học bên cạnh rồi giấu dưới gầm bàn phòng học Hóa. Xong xuôi, giống như năm ngoái thầy giáo lại sai tôi đem thùng rác sang phòng học Hóa. Mọi việc tiến triển rất thuận lợi. Để không bị lộ kế hoạch, tôi bình tĩnh làm theo lời thầy một cách tự nhiên, đem thùng rác sang phòng học. Có một cánh cửa nối giữa hai phòng nên không cần ra ngoài hành lang.

Nhưng tại đó đã phát sinh sự việc nằm ngoài kế hoạch. Căn phòng mới này còn vắng tanh giờ lại có người. Người này ngồi đọc sách lặng lẽ bên cái bàn dành cho sáu người ở góc phòng. Một nữ sinh tóc dài, trông như một cái bóng đang ngồi trong góc phòng mờ tối. Tôi nhận ra đó là bạn cùng lớp mới của mình từ mùa xuân năm nay, Morino.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua tôi vừa bước ra từ cánh cửa thông với phòng dụng cụ. Ánh nhìn vượt qua khoảng cách gần như tương đương với đường chéo ở phòng học. Sau đó nàng tiếp tục cúi xuống đọc quyển sách đang mở trên bàn, vẻ không quan tâm.

Ban đầu tôi tưởng nàng cũng đến giúp dọn dẹp nhưng không phải. Tôi đoán nàng sẽ không cản trở kế hoạch của mình.

Tôi chưa từng nói chuyện với Morino nhưng đôi khi vẫn chú ý tới sự tồn tại đặc biệt của nàng. Nàng không phải một học sinh nổi bật nhưng chính sự không nổi bật đó lại gây chú ý. Trong lớp có những đứa hoạt bát và mang sức hút tựa như tỏa sáng vậy. Morino thì ngoan cố tồn tại theo hướng hoàn toàn ngược lại. Khi có bạn học vui vẻ bắt chuyện, nàng lạnh lùng lờ đi. Dường như nàng luôn cô độc và yêu sự cô độc đó của mình.

Tôi mặc kệ nàng ngồi đọc sách ở góc phòng và tráo cái thùng rác đã giấu sẵn với cái thùng rác đang ôm trên tay. Sau đó tôi giấu thùng rác ở phòng dụng cụ xuống gầm bàn. Morino dường như không để ý tới hành động của tôi.

Tôi để mặc cái thùng rác và Morino trong phòng học rồi quay về phòng dụng cụ như không có chuyện gì xảy ra.

“Có một cô bé ở đó đúng không? Hầu như trưa nào em ấy cũng đến phòng học.”

Thầy dạy Hóa nói. Phòng học Hóa khá tối và là một nơi đặc biệt yên tĩnh trong trường này. Tôi hiểu vì sao nàng đến đây. Phòng học Hóa hoàn toàn không giống với những phòng học bình thường khác. Ở đó tĩnh lặng như thể thời gian đã ngừng lại và bóng tối không đòi hỏi sức sống, nồng nặc mùi tanh giống như đang quan sát sự sinh tử của sinh vật sống, tôi nghĩ đó là một nơi khá thoải mái.

Tôi làm y theo chỉ đạo của thầy giáo, hạ những thùng các tông từ trên nóc kệ xuống và nhìn xem trong đó có chai hóa chất nào không. Thầy giáo cầm bình xịt khí nén phun vào bàn phím máy tính để thổi bụi trong các kẽ phím ra. Tính thầy ấy có vẻ ngăn nắp.

Rốt cuộc, từ đầu tới cuối tôi bận túi bụi bên cạnh thầy nên không có thời gian lục lọi cái thùng rác. Sau khi sắp xếp xong phòng dụng cụ tôi cùng thầy giáo mang một đồng rác lớn ra khỏi phòng học Hóa.

“Dạo này ít người để tóc đen dài không nhuộm như cô bé ấy nhỉ?”

Thầy giáo quay lại nhìn Morino trong phòng học và nói. Tóc của nàng rất đẹp. “Tóc em gái em cũng như thế đấy!” tôi đáp lời.

Bàn tay thon và trắng nhợt của Morino đang lật từng trang sách. Trong phòng học tối mờ, dường như nàng đang tỏa sáng dịu dịu, sắc trắng ấy rực lên trong mắt tôi.

Sau khi mang rác đến lò đốt, tôi chào thầy rồi vội vàng quay lại phòng học Hóa. Chỉ còn mười phút nữa là bắt đầu tiết học buổi chiều.

Khi tôi vào phòng thì Morino đã không còn ở đó. Có lẽ nàng đã trở về lớp. Như thế càng tiện cho tôi hành động.

Tôi lôi cái thùng rác để dưới gầm bàn ra, kiểm tra cho chắc không có ai tới rồi bắt đầu lục lọi bên trong. Nhưng tiếc rằng thứ tôi muốn tìm không có trong đó. Thay vào đó tôi tìm thấy một thứ khác được bọc bằng giấy rất kỹ ở sâu trong thùng rác. Tôi mở ra kiểm tra, đó là một con búp bê đã bị cắt đi phần đầu cánh tay.

Con búp bê bằng vải nhỏ nhắn nằm gọn trong lòng bàn tay. Bàn chân vẫn còn nguyên. Nhìn vào cấu tạo của nó có thể đoán được bàn tay bị cắt không có những bộ phận chi hết như ngón tay. Đó là một con búp bê được làm khá đơn giản.

Tuy nhiên con búp bê bị mất bàn tay này làm tôi nhớ tới một vụ án. Gần đây truyền hình thường đưa tin về “Vụ án cắt cổ tay”. Nhiều người đang đi trên đường bất kể nam nữ già trẻ đã bị tấn công từ phía sau đến bất tỉnh rồi bị cắt cổ tay. Ngoài ra người ta cũng phát hiện những con chó con mèo bị cắt mất bàn chân trước nên có ý kiến cho rằng thủ phạm là cùng một người. Tất cả các vụ việc đều diễn ra tại một địa điểm không xa đây.

Thầy dạy Hóa... thầy Shinohara đã biến con búp bê thành ra như thế ư? Tại sao vậy? Chỉ để chơi đùa thôi sao?

Tôi nghĩ có khả năng chính thầy ấy là thủ phạm trong “Vụ án cắt cổ tay”. Nếu chỉ vì tìm thấy con búp bê bị cắt tay mà kết luận như thế thì có hơi vội vàng. Tuy nhiên thủ phạm chắc chắn đang tồn tại ở đâu đó trên thế gian này nên vẫn có xác suất hẳn ở ngay gần tôi. Khi nghĩ về lý do thầy giáo cắt tay

con búp bê, tôi không thể phủ nhận hoàn toàn chuyện đấy có thể chỉ là do sở thích của thầy ấy thôi.

Kể từ khi tìm thấy con búp bê mất bàn tay, ngày nào trong lớp tôi cũng nghĩ về “Vụ án cắt cổ tay”. Thậm chí tôi hầu như không nhận ra sắp phải thi giữa kỳ. Trong số những vụ án gần đây, vụ án kỳ quái này đặc biệt cuốn hút tôi. Tôi cảm thấy rất hứng thú khi nghĩ tới việc thủ phạm có những ám ảnh ghê tởm về bàn tay như thế.

Tôi đã nghĩ thế này.

Có người khác cùng một loại với tôi.

Tất nhiên xét về tiểu tiết thì tôi và hắn khác nhau. Nhưng không biết vì sao tôi lại có cảm giác thân thiết với thủ phạm của vụ án kỳ quái đó.

Vào giờ nghỉ tôi hay đi về phía phòng học Hóa nhằm đi ngang qua thầy Shinohara. Thầy nhớ tôi nên lần nào gặp cũng giơ tay chào. Thầy còn trẻ, tóc ngắn và gầy gò. Trong lớp rất nhiều lần tôi thầm hỏi không biết thầy có thật là hung thủ “Vụ án cắt cổ tay” không.

Tôi từng bắt gặp thầy Shinohara và Morino đứng nói chuyện với nhau ở trước cửa phòng học Hóa. Thầy Shinohara nhìn quyển sách mà Morino đang ôm trên tay và nói mình có phần tiếp theo. Đó là một quyển sách phi hư cấu về những người thiếu năng trí tuệ. Morino trả lời: “Vậy sao ạ?” với vẻ vô cảm thường lệ.

Trong lớp tôi vẫn luôn vờ vĩnh đủ điều. Sống như một nam sinh trung học tầm thường không nổi bật là việc đơn giản. Nhưng tôi thấy mệt mỏi khi “Vụ án cắt cổ tay” được đưa tin liên tục đã chiếm hết suy nghĩ trong đầu rồi mà tôi còn phải giả vờ học theo lối nói chuyện thịnh hành gần đây, rồi làm nhảm về mấy nghệ sĩ với bọn bạn xung quanh. Đôi khi tôi cảm thấy mình thật ngớ ngẩn.

Theo lời thầy Shinohara, Morino thường xuyên lui tới phòng học Hóa. Vào giờ nghỉ trưa, hễ thầy liếc qua phòng học là lại thấy nàng đang ngồi một mình trong không gian tĩnh lặng.

Morino luôn làm mọi chuyện một mình. Không phải nàng bị bắt nạt mà ngược lại, nàng có thái độ xa lánh mọi người xung quanh và chỉ ngồi im tại

chỗ. Nàng không cần nói nhưng cũng tạo ra cảm giác là người có sở thích và hứng thú khác với mọi người.

“Cái con bé Morino ấy, hồi học cấp hai nó từng định tự sát đấy.” Có người đã nói như vậy. Tôi nhớ tới chuyện đó và nhìn cánh tay trắng nhợt của nàng. Tôi không biết tại sao nàng lại định tự sát, nhưng chắc hẳn đối với nàng thế giới này là một nơi rất khó sinh tồn.

Tôi nghĩ nếu như mình dừng diễn kịch thì có lẽ sẽ trở thành một người giống như nàng bây giờ. Khi những người xung quanh biết tôi là một kẻ vô cảm cùng cực và thiếu lòng nhân ái, không biết cuộc sống của tôi sẽ khốn khổ đến thế nào. Nếu so sánh tôi bây giờ với tình huống lúc đó thì hẳn cũng chẳng có gì thay đổi cả, tôi vẫn sẽ cô độc thế thôi.

Ba ngày sau khi phát hiện ra con búp bê, tôi quyết định thực hiện một kế hoạch.

Nhà thầy Shinohara nằm ở một khu dân cư yên tĩnh. Đó là một ngôi nhà hai tầng bình thường, tường màu trắng nhạt nhuộm vàng trong ánh hoàng hôn. Xung quanh vắng vẻ, âm thanh của máy bay đang bay tít trên cao vang khe khẽ qua những dãy nhà tĩnh mịch.

Thầy Shinohara là chủ nhiệm một lớp thuộc khối Mười một. Qua đứa bạn ở lớp đó, tôi biết được địa chỉ và chuyện thầy sống một mình.

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay. Hôm nay là thứ Năm, tầm giờ này các thầy cô giáo đang họp tại phòng giáo viên nên chắc chắn thầy sẽ không từ trường về nhà ngay được.

Tôi kiểm tra xung quanh không có ai rồi mở cửa đi vòng ra sau nhà. Có một khu vườn nhỏ và giá phơi quần áo. Chỉ thế thôi. Khu vườn ẩm đạm chẳng có thứ gì. Không cả cỏ dại lẫn côn trùng mà chỉ là một khoảng đất bằng trống trơn. Sau nhà có một cửa sổ lớn nhìn ra phía vườn. Vì cửa sổ khóa trong nên tôi quấn khăn vào tay rồi đập vỡ kính. Tôi đóng tai nghe, đảm bảo không có người hàng xóm nào tới rồi mở khóa, tháo giày và chui vào nhà.

Thủ phạm của vụ án cắt cổ tay đã cắt cổ tay người khác rồi mang bàn tay đi. Sau đó không ai biết hẳn đã làm gì với bàn tay của các nạn nhân. Có người đoán hẳn ngấm cho vui, cũng có người đoán hẳn đã ăn những bàn tay đó. Sự thật như thế nào không ai biết. Tuy nhiên dù trường hợp nào thì cũng nhiều khả năng chứng cứ vẫn còn nằm trong nhà thủ phạm. Mục đích của tôi khi đến lục lọi nhà thầy Shinohara là thế.

Cửa sổ tôi vừa đập là phòng khách. Chỗ kính bị vỡ văng tung tóe xuống sàn căn phòng kiểu Tây. Tôi phải bước đi rón rén để tránh giẫm phải các mảnh vỡ. Đồ đạc trong nhà được sắp xếp rất ngăn nắp. Tap chí, tivi và điều khiển từ xa được xếp thành hàng gọn gàng trên bàn.

Tôi cố gắng bước mà không tạo ra tiếng động. Tôi lo thầy Shinohara sẽ đột ngột về nhà. Tôi phải nghe được tiếng chìa khóa tra vào lỗ khóa ở cửa trước. Tôi cần phải trốn đi trước khi bị phát hiện.

Tôi bước dọc hành lang được lau sạch sẽ. Vì không bật đèn nên nhà khá tối nhưng có ánh mặt trời lọt qua cửa sổ chiếu chênh vênh vào bức tường chắn ngang hành lang.

Tôi đã tìm được cầu thang. Tôi leo lên, cố gắng không chạm vào tường và tay vịn. Dù tôi để lại dấu vân tay đi nữa, nếu thầy Shinohara là thủ phạm vụ án cắt cổ tay hẳn thầy sẽ không báo cảnh sát. Tuy nhiên tôi không muốn để lại dấu vết mình đã đột nhập ngôi nhà này.

Có một phòng ngủ ở tầng hai, bên trong có máy tính để bàn. Sách xếp trên kệ gọn gàng theo kích cỡ, gáy sách thẳng tắp như đo bằng thước. Không có lấy một chút bụi bặm. Không có dấu hiệu tố cáo thầy giáo là thủ phạm.

Tôi ấn ngón trỏ và ngón giữa tay phải vào cổ tay trái để đo nhịp mạch. Mạch của tôi đập nhanh hơn bình thường, như vậy có nghĩa là tôi đang căng thẳng. Tôi hít một hơi thật sâu để bình tâm lại.

Tôi nghĩ tới cổ tay. Khi bác sĩ xác nhận xem một người còn sống hay đã chết, họ thường bắt mạch ở cổ tay. Kể từ giờ làm sao bác sĩ kiểm tra được những nạn nhân của vụ án cắt cổ tay còn sống hay đã chết nhỉ? Họ đâu còn cổ tay nữa.

Tôi nhìn đồng hồ. Bây giờ có lẽ là lúc cuộc họp giáo viên kết thúc. Nếu như thầy Shinohara về thẳng nhà mà không ghé qua đâu đó thì tôi bắt buộc phải khẩn trương lên. Tôi xem xét cả những phòng khác trên tầng hai. Có hai phòng kiểu Nhật kê tủ và kệ sách. Tuy nhiên vẫn chẳng có dấu hiệu gì cho thấy thầy Shinohara là thủ phạm.

Mỗi lần ra khỏi phòng, tôi đều kiểm tra xem mình có quên gì không. Thẻ học sinh, khay áo đồng phục, sách giáo khoa, tất... nếu vô tình đánh rơi thứ gì làm lộ thân phận thì đó chính là thất bại tồi tệ nhất. Vì việc đó chỉ cần để ý là tránh được.

Sau khi xác nhận không để sót lại dấu vết gì và chân mình vẫn đi tất, tôi bước xuống tầng một.

Tôi đi vào bếp. Không biết thầy Shinohara có tự nấu ăn không? Bát đĩa khá ít và được xếp gọn gàng. Không có đồ gì trong bồn rửa. Tất cả nồi niêu cốc chén nhìn đều còn mới tinh như chưa qua sử dụng.

Trên bàn có nồi cơm điện, cỡ quá to để nấu cho một người ăn. Tôi không có thông tin về gia đình của thầy giáo. Có thể vài năm trước thầy đã sống cùng gia đình mình chăng? Hoặc cũng có thể thầy không quan tâm đến kích cỡ cái nồi cơm điện.

Bồn rửa bằng thép không gỉ được lau bóng loáng, phản chiếu ánh tà dương rọi vào từ cửa sổ. Căn nhà không bật điện mỗi lúc một tối dần, nguồn sáng duy nhất là ánh phản chiếu từ bồn rửa. Nơi này chỉ có âm thanh rì rì của cái tủ lạnh, tôi cảm thấy sự tĩnh lặng có phần giống như ở phòng học môn Hóa. Tôi nhận ra tâm trạng mình cũng trở nên tĩnh lặng.

Tôi đứng ở giữa phòng bếp nắm lấy cổ tay bắt mạch lại một lần nữa. Phía dưới lớp da cổ tay tôi, các mạch máu đang đập ở tốc độ ổn định. Cảm giác mạch máu co bóp liên tục truyền vào ngón tay tôi. Mạch của tôi đang đập với tốc độ bình thường.

Nhưng đột nhiên nó trở nên nhanh dồn dập. Mạch máu trong cổ tay tôi đập dữ dội. Mũi tôi ngửi thấy một mùi hôi dị thường. Đó là mùi của thứ gì đó thối rữa đang bị vi khuẩn tấn công. Tưởng tượng ra thứ đó khiến mạch tôi đập nhanh hơn.

Tôi đi tìm nguồn gốc của mùi hôi. Phía sau tủ và trong ngăn kéo chẳng có gì. Tôi chú ý đến cái tủ lạnh. Tôi nhét khăn mùi xoa vào tay nắm tủ lạnh, chú ý không để lại dấu vân tay rồi kéo ra. Lúc tôi mở cửa tủ lạnh, có âm thanh và cảm giác đặc biệt khi kéo giật ra một thứ bị đóng kín mít. Mùi lạ

bốc lên dữ dội hơn. Tôi đã biết chắc chắn thầy giáo Shinohara chính là thủ phạm của vụ án cắt cổ tay.

Trong không khí buốt giá của tủ lạnh là những dãy bàn tay được ánh đèn chiếu sáng. Chúng được đặt úp trên giá tủ lạnh, ngón tay chĩa về phía tôi. Vô số ngón tay và móng được xếp liền nhau nhìn như những phím đàn dương cầm.

Sâu bên trong có vài đĩa nhỏ đựng những thứ nhìn giống như chân trước chó mèo. Những bàn tay của loại búp bê tôi đã tìm thấy trong thùng rác phòng dụng cụ hóa học được bỏ trong hộc cửa tủ. Mặc dù chỉ là mấy mẫu vải nhỏ nhưng tôi vẫn nhận ra vì chúng có cùng màu sắc.

Từ trước tôi đã đồng ý với suy luận rằng những bàn tay bị cắt đi trong vụ án cắt cổ tay được thủ phạm giữ lại. Tôi không có căn cứ gì mà chỉ nghĩ nếu là mình thì tôi cũng sẽ làm vậy nhưng không ngờ lại đúng thế thật.

Tôi lấy ra một bàn tay. Đó là bàn tay của một phụ nữ. Trên móng có dấu son đỏ đã tróc. Trong lòng bàn tay tôi, bàn tay đó lạnh lẽo và nặng.

Tôi đang chạm vào da người chết. À không, người đó chưa chết. Các nạn nhân đều đang còn sống. Họ đang sống chỉ với một bàn tay. Tuy nhiên phần bên dưới cổ tay bị chặt có thể coi như đã chết rồi.

Có cả bàn tay phải lẫn bàn tay trái. Có những bàn tay móng đã chuyển sang màu đen nhưng cũng có những bàn tay da vẫn còn căng và đẹp.

Tôi vuốt ve bàn tay không biết bao nhiêu lần. Tôi cảm thấy mình đã phần nào thấu hiểu tâm lý của thầy Shinohara. Có lẽ người bình thường không hiểu được cảm giác này và thầy Shinohara cũng không tin có người khác hiểu được. Nhưng tôi thì có thể dễ dàng tưởng tượng ra cảnh thầy Shinohara ngồi trong căn bếp không người vuốt ve những bàn tay để an ủi sự cô độc của mình.

Việc trong tủ lạnh cất đầy những bàn tay đã khẳng định thầy Shinohara chính là thủ phạm. Tuy nhiên tôi không nghĩ tới chuyện sẽ báo cảnh sát. Đó vốn là điều phải làm nhưng tôi không hứng thú.

Chỉ là tôi có một mục đích hoàn toàn khác.

Tôi cũng muốn những bàn tay đã bị cắt. Sau khi trực tiếp chạm vào bộ sưu tập của thầy Shinohara, ham muốn đó còn mạnh mẽ hơn.

Tôi nhìn khắp tủ lạnh. Có đủ các loại bàn tay, bây giờ tôi có thể lấy thoải mái. Dĩ nhiên không phải cái nào cũng được, tôi đã chọn được cái mình muốn lấy. Tuy nhiên tôi vẫn lấy sạch chỗ bàn tay trước mắt bỏ vào túi đã chuẩn bị trước.

• • •

Khi Shinohara từ trường về đến nhà thì trời đã tối. Y mở cổng rồi bước lên nhà, vào phòng khách. Y nhận ra có chuyện bất thường.

Cửa sổ đã bị đập vỡ, kính văng tung tóe trên sàn phòng khách. Gió lạnh thổi qua cánh cửa sổ đang mở vào phòng. Đã có người đột nhập nhà y.

Y nghĩ ngay đến cái tủ lạnh trữ bàn tay của mình và lao vào bếp, mở tủ lạnh ra. Y không thể tin vào mắt mình. Những bàn tay buổi sáng vẫn còn đầy ắp trong tủ lạnh đã biến mất hoàn toàn. Tay người, chân trước chó mèo, tay cắt ra từ búp bê, tất cả đều biến mất, tủ lạnh gần như trống trơn. Chỉ còn sót lại chút thức ăn y bỏ vào cùng với đồng bàn tay.

Y cảm thấy trong lòng có gì đó vướng mắc nhưng không biết chính xác là gì. Việc phải dọn dẹp chỗ kính rơi trong phòng khách và nghĩ về những bàn tay đã biến mất choán hết tâm trí khiến y không thể tỉnh táo suy nghĩ.

Y lên tầng hai, khởi động máy tính rồi ngồi xuống ghế.

Đã có người đột nhập nhà y và lấy đi những bàn tay.

Y nghĩ về những bàn tay đã bị mang đi.

Vài giọt nước trong suốt rơi xuống bàn máy tính. Những giọt nước đó lăn từ má xuống cằm y rồi rơi xuống, Shinohara nhận ra mình đang khóc.

Từ trước tới giờ trong đời mình, y chưa bao giờ nói chuyện thân mật với người khác nhiều như khi chạm vào những bàn tay bị cắt ra đó. Nếu có người đứng bên cạnh chứng kiến hẳn sẽ không hiểu nổi y đang làm gì,

nhưng vuốt ve những phần mấp mô đàn hồi trên các bàn tay lạnh lẽo không biết nói chính là cách mà Shinohara trò chuyện với thế gian này.

Y giận đến mức nghẹt thở. Tuy y cũng sợ sẽ bị báo cảnh sát nhưng việc trả thù kẻ đã lấy mất những bàn tay còn quan trọng hơn.

Tên trộm đã lấy những bàn tay nhất định phải chịu một hình phạt thích đáng. Tuy rằng từ trước tới giờ y chưa từng giết một ai nhưng kẻ đó sẽ là ngoại lệ đầu tiên.

Ta sẽ bắt được tên trộm đó. Shinohara thề. Sau đó y sẽ chặt cổ tay hắn ta, cứu thoát bàn tay rồi thắt cổ hoặc đâm vào tim hắn ta cho tới chết.

Nhưng phải làm thế nào để bắt được hắn? Shinohara ngồi trước màn hình máy tính nhíu mày suy nghĩ.

Y để ý thấy bụi trong kẽ bàn phím. Y với lấy cái bình xịt vẫn để bên cạnh đó. Đột nhiên y dừng lại. Y phát hiện ra một vật trên bàn phím.

Không sai! Đó chính là thứ tên trộm đánh rơi, không thể nào khác được. Vì nó quá nhỏ nên hắn ta không nhìn thấy. Thậm chí chính Shinohara cũng nghĩ việc mình nhận ra nó gần như là kỳ tích.

Sau đó y nhớ về cái tủ lạnh. Y đã biết chính xác cảm giác khó chịu ban nãy là gì và phá lên cười. Tên trộm thất bại rồi. Hắn đã phạm phải một sai lầm đáng tiếc và vì thế đã ngu ngốc tiết lộ thân phận của mình cho y...

Sáng hôm sau Shinohara bỏ con dao chặt thịt vào cặp mang tới trường. Đó là con dao y vẫn dùng để chặt tay. Nó nằm vừa khít trong cặp. Y chào hỏi những đồng nghiệp khác trong phòng giáo viên nhưng không ai để ý cặp y có thứ gì.

Trường học buổi sáng rất náo nhiệt. Trên hành lang bên ngoài phòng giáo viên, lũ học sinh vừa nói chuyện vừa rảo bước đi. Kỳ thi giữa học kỳ một sắp bắt đầu nên trên vài chiếc bàn trong phòng giáo viên có đặt đề thi đã hoàn thành.

Các đồng nghiệp khác hỏi y: “Thầy Shinohara đã soạn xong đề thi chưa?” Y mỉm cười và trả lời họ. Shinohara (thấy sao mà đời mình chỉ toàn những việc phiền phức như thế này). Trong thâm tâm y rất khó chịu. Bàn tay! Chính là bàn tay! Bàn tay quan trọng hơn cả những đồng nghiệp giáo viên của y. Đầu tiên là bàn tay, rồi dính liền với chúng mới là những con người với danh xưng đồng nghiệp đó. Vậy nên những cuộc đối thoại như thế hoàn toàn vô nghĩa đối với y.

Vì y có tiết vào buổi sáng nên không thể đến gặp tên trộm bàn tay. Tuy nhiên y đã biết hẩn là ai. Y phải mau bắt và tra hỏi xem hẩn đang giấu chỗ bàn tay lấy từ tủ lạnh ở đâu. Mới một đêm trôi qua nên y muốn tin rằng chỗ bàn tay bị lấy cắp đang được bảo quản một cách bình yên vô sự tại nơi nào đó.

Sau khi biết được nơi giấu bàn tay, y phải lập tức dùng con dao chặt thịt chặt tay tên trộm kia. Không thể để bàn tay của hẩn chết cùng với những bộ phận khác được. Y muốn biến bàn tay đó thành của mình.

Tiết học cuối cùng của buổi sáng, Shinohara dạy lớp y chủ nhiệm. Rất nhiều bàn tay trong lớp đang chép lại vào vở những gì y viết trên bảng. Trong lớp của Shinohara có bốn mươi hai học sinh, có nghĩa là tám mươi bốn bàn tay.

Shinohara vừa thông báo về giới hạn đề thi vừa nghĩ về những bàn tay đã bị lấy cắp. Tên trộm để lại thức ăn trong tủ lạnh và chỉ lấy đi toàn bộ số bàn tay. Ban đầu y không để ý lắm nhưng nghĩ lại thì thấy quá khó hiểu.

Tiếng chuông báo hết tiết mau chóng vang lên. Toàn bộ tiết học buổi sáng đã kết thúc, giờ là lúc nghỉ trưa.

Shinohara rời khỏi lớp sau khi hết tiết. Y đi lấy cái cặp chứa con dao chặt thịt cất ở phòng giáo viên.

Hành lang đông đúc ồn ào nhất vào lúc vừa bắt đầu giờ nghỉ trưa. Dĩ nhiên đối với Shinohara thì đó chỉ là những tạp âm.

Ngay sau khi về phòng giáo viên, Shinohara đi tới phòng học Hóa.

• • •

Tôi tới phòng học Hóa vào giờ nghỉ trưa. Tôi mở cửa kiểm tra bên trong, thấy không có ai liền bước vào và đóng cửa lại. Tách khỏi tiếng ồn của trường học, phòng học Hóa trở thành một không gian yên tĩnh tới mức thời gian như ngừng trôi.

Tôi bắt mạch ở cổ tay và nhận ra mạch của mình đang đập nhanh như vừa chạy hết tốc lực. Da tôi cũng căng lên vì căng thẳng.

Thầy Shinohara đã làm gì sau khi trở về nhà hôm qua? Thầy nghĩ gì khi biết chỗ bàn tay đó bị ăn trộm? Có lẽ thầy vì quá tức giận nên không thể suy xét được gì... Tôi chỉ có thể đoán thôi.

Sáng nay tôi không gặp thầy Shinohara nhưng nếu gặp nhau tôi cũng sẽ giả vờ như không biết gì. Tôi phải cẩn thận. Nếu hành động khác lạ sẽ có nguy cơ bị thầy phát hiện ngay lập tức. Nhưng tôi cho rằng thầy chưa nhận ra tôi là kẻ đã ăn cắp bàn tay. Đương nhiên đó chỉ là hy vọng của tôi thôi.

... Có thể tôi đã mắc một sai sót nào đó mà mình không để ý. Nhưng đương nhiên tôi không thể biết đó là gì. Nếu như có sai sót gì để lộ ra thì với ý muốn báo thù của thầy Shinohara, có nhiều khả năng tính mạng tôi sẽ bị đe dọa.

Khi đang suy nghĩ chuyện này trong phòng học không người tối tăm thì tôi nhận ra có bóng người đứng trước cửa phòng.

• • •

Shinohara mở cửa phòng học Hóa. Y nhìn thấy một đứa học sinh. Vừa thấy mặt nó, nội tâm y trở nên rất kích động.

Y rất muốn tấn cho nó một trận. Y kiềm chế cảm xúc cuộn trào trong lòng và khẽ gật đầu chào. Trước hết y sẽ giả vờ như không biết chuyện gì và tiến lại gần.

Đứa học sinh đó nhìn Shinohara.

“Chào thầy!”

Nhìn nó vẫn thờ ơ như thường lệ. Nhưng Shinohara nghĩ chắc trong bụng nó đang cười nhạo mình. Bằng cách đóng kịch như thế nhằm tiếp cận mình, hẳn là nó đang khoái chí lắm. Có lẽ nó đến phòng học này chỉ để nhìn sự dao động của mình khi bị trộm mất những bàn tay.

Shinohara giấu sự giận dữ đến mức muốn nôn mửa và bước tới gần đứa học sinh. Nó vẫn chưa nhận ra chuyện gì. Có lẽ nó ngu ngốc chưa biết việc y đã khám phá ra ai là kẻ trộm bàn tay nên không có ý định bỏ trốn. Y có thể dễ dàng tiến tới sau lưng nó mà không hề bị nghi ngờ.

... Tên trộm đã đem theo cả những bàn tay búp bê bị cắt. Ai có thể nghĩ đó là bàn tay được? Đó chỉ là phần đầu mút nhỏ xíu của cánh tay búp bê và còn chẳng có ngón tay. Đống bàn tay búp bê bị cắt chỉ là mấy cục vải nhồi bông hình bán cầu nhỏ tí mà thôi. Thế nhưng tên trộm vẫn mang chúng đi cùng những bàn tay khác. Tên trộm là kẻ có thể biết đó là bàn tay mà mang đi... Dĩ nhiên chỉ có thể là kẻ đã tình cờ nhìn thấy con búp bê bị cắt tay. Có

thể từ việc phát hiện ra con búp bê mà nó đoán ra thầy giáo của mình là thủ phạm vụ án cắt cổ tay.

Shinohara đặt tay lên vai đứa học sinh trước mặt. Nó rùng mình rồi từ từ quay lại nhìn Shinohara.

“... Có chuyện gì vậy thầy?”

Diễn hay lắm, Shinohara nghĩ.

Y đã vứt con búp bê bị cắt tay vào thùng rác ở phòng dụng cụ Hóa học. Chỉ một người có thể nhìn thấy nó.

Nói cách khác, chỉ có cô học trò tên Morino này mới có thời gian lục lọi cái thùng rác được bỏ trong phòng học Hóa giờ nghỉ trưa hôm y dọn dẹp phòng dụng cụ. Cậu học sinh đã tới giúp y ngày hôm đó không thể kịp làm chuyện này.

“Xin thầy hãy bỏ tay ra! Thầy đang làm phiền em đọc sách đó.”

Con bé vẫn thường ngồi đọc sách trong góc phòng học Hóa nhưng mà nhìn y và nói. Theo như y nhớ thì đây là lần đầu tiên y thấy vẻ mặt nó biến đổi.

Hôm qua y đã nhìn thấy bụi trên bàn phím máy tính. Trong kẽ phím có một sợi tóc đen dài. Tìm thấy chỉ một sợi tóc duy nhất trong căn nhà rộng như thế đúng là chuyện ngẫu nhiên. Vì tóc của Shinohara ngắn nên đó không phải là tóc y. Nhờ đó y biết được kẻ đột nhập chắc chắn có mái tóc dài.

Ngoài ra thì còn cái kệ sách. Trên kệ sách trong phòng y có phần tiếp theo của quyển sách con bé này đang đọc. Thế nhưng vị trí của nó đã thay đổi một chút so với mọi khi. Dãy sách vốn được y xếp ngay ngắn nhưng quyển sách đó bị lệch đi chừng năm milimét. Có lẽ lúc nó tìm thấy quyển sách đã vô ý chạm vào.

Không còn nghi ngờ gì nữa. Kẻ đã ăn trộm bàn tay chính là đứa học trò trước mặt y. Shinohara siết mạnh bàn tay đặt trên vai Morino. Y định bóp nát vai nó. Morino nhăn mặt.

“Hãy nói cho tôi em đang giấu những bàn tay ở đâu!”

Shinohara cố yêu cầu một cách lịch sự nhất có thể. Tuy nhiên Morino chỉ cố chịu đau và tìm cách thoát khỏi bàn tay của y mà không thềm trả lời. Quyển sách đang mở trên bàn rơi xuống sàn.

“Những bàn tay đang ở đâu?”

Y buông lỏng tay một chút và chậm rãi hỏi lại cho dễ nghe. Đứa học trò thường ngày dù Shinohara nói chuyện gì cũng đều tỏ thái độ vô cảm đang lắc đầu với vẻ mặt không hiểu gì cả.

Nó đang giả vờ không biết à? Shinohara nghĩ thầm. Trong lúc còn đang suy nghĩ chuyện đó, không biết từ bao giờ y đã vươn tay tóm cái cổ thon nhỏ của con bé và dồn lực bóp.

Morino mở to mắt nhìn y kinh ngạc. Bàn tay và ngón tay y siết chặt hơn vào làn da cổ mềm mại của con bé. Y sẽ giết nó, chỉ còn cách đó thôi, Shinohara nghĩ. Vậy nên y dồn thêm sức vào hai tay. Một lúc nữa thôi là đứa học sinh này sẽ ngừng cử động. Đúng lúc đó y nhìn qua khước mắt thấy Morino đang cầm trên tay một vật nhỏ hình trụ dài.

Ngay khi y nhận ra đó là một cái bình xịt thì đầu phun đã ở ngay trước mặt y. Có tiếng khí bị nén phụt ra. Shinohara cảm thấy mắt mình đau rát.

• • •

Có vẻ Morino mang theo bình xịt chuyên dùng để phòng bọn quấy rối. Thầy Shinohara bị phun vào mắt rồi còn bị nàng đập ghế vào đầu.

Morino lớn tiếng gọi người khác tới. Không phải gào khóc mà chỉ đơn giản là kêu lớn, lạnh lùng và trầm tĩnh.

Ngay sau đó những học sinh và giáo viên nghe được tiếng nàng đã chạy tới phòng học. Thầy Shinohara ngồi thụp giữa căn phòng đầy những tiếng ồn ào của đám người hiếu kỳ, ôm lấy đôi mắt bị đau.

Nhân tình hình rối ren trong phòng học Hóa, tôi mới có thể ló mặt ra từ chỗ nấp sau bục giảng.

VĨ THANH

Thầy Shinohara bị cảnh sát bắt, nhưng thầy nhận sự trừng phạt của xã hội không phải với tư cách là thủ phạm của vụ án cắt cổ tay mà vì một tội lỗi thảm hại hơn. Tới tận bây giờ vẫn không ai biết tội thật của thầy.

Hiện tại thầy đã bỏ nghề giáo viên và chuyển tới sống ở một nơi xa. Sau đó không có thêm nạn nhân nào của vụ án cắt cổ tay nữa.

Tôi đem chôn hết những bàn tay lấy được từ nhà thầy ở khoảnh sân trước. Tôi không cần chúng lắm, vì tôi không chấp nhận mọi loại bàn tay như thầy Shinohara.

Lúc đó tôi đã cố tình khiến thầy nghĩ Morino là thủ phạm lấy cắp những bàn tay của mình.

Sau khi kiểm tra tủ lạnh nhà thầy, tôi biết thầy đem cất hết những bàn tay chứ không vứt đi đúng như mình từng đoán. Tôi đã nghĩ về điều đó và về cách lợi dụng những bàn tay búp bê để đẩy nghi ngờ của thầy sang Morino từ trước khi đột nhập nhà thầy. Thật may vì thầy đủ thông minh để chú ý tới những bàn tay búp bê. Chỉ có điều thầy không thể biết chuyện tôi đã đánh tráo thùng rác và có thời gian thành thạo lục lọi.

Ngoài ra tôi còn bỏ lại nhà thầy một sợi tóc đen và dài như tóc của Morino. Vừa hay sợi tóc của em gái tôi nhặt được ở nhà cũng giống với tóc nàng. Khi nghĩ xem nên thả nó ở đâu để thầy dễ phát hiện thì tôi nhớ đến cảnh thầy giáo phun bình xịt vào kẽ bàn phím lúc dọn dẹp phòng dụng cụ hóa học.

Việc quyển sách liên quan đến Morino trên kệ ngẫu nhiên bị lệch sẽ đảm bảo hơn cho kế hoạch của tôi.

Nếu thầy giáo đoán Morino là kẻ trộm bàn tay rồi giết và chặt tay nàng thì kế hoạch của tôi sẽ hoàn thành. Sau đó tôi sẽ chờ thầy cắt bàn tay bị chặt của nàng vào tủ lạnh và ăn trộm nó. Đương nhiên có nhiều chỗ không chắc chắn trong kế hoạch này. Trước hết, nếu giết Morino thì chưa chắc thầy đã chặt tay nàng và mang về. Tuy nhiên khả năng thành công không phải là không có.

Tôi chỉ muốn duy nhất một thứ, đó là bàn tay trắng tuyết mỹ của Morino.

“Bạn có thể dạy tớ cách tạo ra vẻ mặt đó được không?” Morino đã nói như thế khi lần đầu tiên bắt chuyện với tôi sau giờ học.

Thường thì lúc nói chuyện với người khác, tôi không bao giờ quên mỉm cười. Không biết tại sao Morino lại nhận thấy bên trong tôi hoàn toàn vô cảm. Khuất giác của nàng đã gửi ra trò diễn kịch không ai nhìn thấu của tôi.

Kể từ đó chúng tôi trở thành đối tượng trò chuyện của nhau. Có lẽ đó vẫn là một mối quan hệ lạnh lùng không thể gọi là bạn bè. Tuy nhiên chỉ khi nói chuyện với nàng, tôi mới có thể không cần đóng kịch và thể hiện hết những gì mình nghĩ lên gương mặt. Nhờ đó mà các cơ mặt của tôi được nghỉ ngơi. Nói cách khác, phần vô cảm và phi nhân tính bên trong mà tôi giấu mọi người bấy nay đã được sự thờ ơ dễ chịu của Morino chấp thuận.

Người đời đã mau chóng quên đi “Vụ án cắt cổ tay”. Sau kỳ nghỉ hè, ở trường cũng bắt đầu học kỳ hai.

Ánh chiều tà sau giờ học nhuộm vàng vườn trường. Gió thổi từ cửa sổ lớp học làm lay động mái tóc dài của Morino đang đứng trước bàn tôi.

“... Vậy nên diễn viên đóng phim đó toàn là quái nhân thật, cơ mà nội dung thì kỳ quái lắm. Đám quái nhân ấy khiêng một thứ giống như cái kiệu...”

Nghe Morino hỏi, tôi nói ra một tên phim mà mình thấy đúng. Nàng tỏ ra hơi ngạc nhiên. Đối với người chẳng mấy khi thay đổi sắc mặt như nàng thì đó là một biểu cảm rất đáng kinh ngạc.

“Chính xác!”

Đó là phim của một nữ đạo diễn người Đức. Người có thể hứng thú với một tác phẩm quái dị như vậy theo như tôi biết thì chỉ có tôi và Morino thôi.

“À mà cậu có nhớ vụ án cắt cổ tay không?” Tôi đổi chủ đề.

“Vụ án xảy ra hồi mùa xuân hả?”

“Nếu cậu là nạn nhân trong vụ án đó thì bây giờ sẽ ra sao nhỉ?”

Morino nhìn chăm chăm vào cổ tay mình.

“... Có lẽ sẽ khó đeo đồng hồ. Nhưng mà tại sao đột nhiên cậu lại hỏi chuyện đó?” Morino ra vẻ thắc mắc.

Đến bây giờ nàng vẫn chưa nhận ra tên quấy rối mình từng tấn công chính là thủ phạm của “Vụ án cắt cổ tay”. Thỉnh thoảng tôi vẫn say sưa ngắm nhìn bàn tay nàng. Không bị thầy Shinohara chặt đi có lẽ lại tốt. Không phải vì nó sẽ đẹp hơn khi còn sống mà vì thầy Shinohara có thể chặt nhầm chỗ.

“À không có gì đâu.”

Tôi trả lời như thế rồi đứng dậy ra về.

Lý do tôi khao khát tay của Morino là vì trên cổ tay nàng vẫn còn vết sẹo đẹp để lưu lại từ lần cắt tay tự sát.

KHUYÊN

(Dog)

1

Máu tươi nhỏ giọt, đối thủ của tôi định lẩn vào đám cỏ. Nhưng tôi dễ dàng vòng ra chặn trước mặt nó. Con vật bốn chân mình đầy vết thương và đã kiệt sức không thể di chuyển linh hoạt.

Tôi nghĩ đã đến lúc cho nó được giải thoát. Xem ra nó đã không còn đủ ý chí để phản kích nữa rồi.

Tôi ngoạm cổ con thú giữa hai hàm. Xương cổ của nó gãy trong mồm tôi. Âm thanh và cảm giác đó truyền đi từ hàm. Con thú cạn lực, mềm oặt treo lủng lẳng trên mồm tôi.

Tôi không tha cho nó. Thực sự thì tôi cũng không thích làm chuyện này nhưng Yuka muốn vậy nên tôi đã giết nó.

Tôi há mồm ra, cơ thể con thú rơi xuống, nằm sững soài trên đất. Nó đã hoàn toàn im lặng, mắt không còn ánh sáng.

Tôi tru lên.

Ban nãy tôi và Yuka đã dẫn con thú bốn chân này đến gặm cầu. Khi chúng tôi đi ngang qua một ngôi nhà, Yuka dừng lại, nhìn qua cửa và đánh giá. Tôi nhìn theo ánh mắt cô thì thấy con vật này đang nghiêng đầu nhìn lại chúng tôi.

Yuka nhìn tôi và nói. *Nó sẽ là con mồi tối nay.*

Không phải tôi hiểu được những từ ngữ Yuka nói, nhưng tôi có thể lờ mờ đoán ra ý của cô.

Nghi thức đó thỉnh thoảng lại diễn ra khi đêm xuống. Tôi không nhớ nổi mình đã thực hiện nó bao nhiêu lần. Chúng tôi mang những con mồi tìm

được trên phố tới địa điểm bí mật dưới gầm cầu mà chỉ tôi và Yuka biết. Sau đó Yuka bắt tôi chiến đấu với chúng.

Tôi tuân theo mệnh lệnh của cô. Tôi lao đi theo lời Yuka. Tôi vồ lấy đối thủ rồi liệng đi. Những con thú bốn chân được chọn làm con mồi luôn nhỏ hơn tôi nên chỉ cần tôi chiến đấu nghiêm túc, chúng sẽ dễ dàng gục ngã và bị thương. Máu sẽ loang khắp lông và xương của chúng sẽ gãy.

Khi tôi thắng Yuka sẽ mỉm cười, nhìn cô rất hạnh phúc. Chúng tôi không thể giao tiếp với nhau bằng từ ngữ nhưng xúc cảm của cô chảy qua tôi giống như nước sông vậy. Tôi có thể biết rõ khi nào cô thấy vui.

Yuka là bạn của tôi từ khi còn nhỏ. Lần đầu tiên gặp cô, tôi vẫn còn ở cùng những anh em khác. Tôi đang cùng họ ngủ trong lòng mẹ thì Yuka nhìn tôi với vẻ hiếu kỳ mãnh liệt. Tôi vẫn còn nhớ chuyện đó cho tới tận bây giờ.

Nửa phần tiếng tru của tôi tan biến vào bầu trời đêm. Nửa phần còn lại dội vào đáy cầu tạo thành âm vọng dữ dội. Cây cầu to lớn chiếm hết khoảng không phía trên tôi, khi ngẩng lên tôi không thấy gì ngoài bóng tối đen sì.

Cây cầu lớn bắc ngang qua lòng sông rộng. Trên bờ sông nơi đầu cầu có một thảm cỏ cao. Vào trong đó phải rẽ cỏ ra mới đi tiếp được. Tuy nhiên dưới gầm cầu có một khoảng không gian nhỏ không cỏ. Có lẽ vì nơi ấy thiếu ánh mặt trời nên mới tạo thành một khoảng đất trống hình tròn. Hiện giờ chúng tôi đang ở đó.

Yuka và tôi tìm thấy khoảng đất trống này vào một ngày mùa hè. Khi đứng vào chính giữa, cỏ sẽ tạo thành bức tường bao xung quanh. Kể từ đó nó đã trở thành sân chơi bí mật của chúng tôi.

Nhưng giờ đây nó là nơi Yuka bắt tôi chiến đấu.

Tôi không muốn cắn giết những con thú khác nhưng Yuka muốn tôi làm thế. Lúc đó mắt cô tối như màn đêm, không có một chút ánh sáng.

Yuka đã ngồi ở rìa khoảng đất hình tròn xem tôi chiến đấu. Cô đứng dậy.

Về thôi.

Tôi cảm nhận được suy nghĩ của cô truyền đến mình. Mỗi liên kết giữa chúng tôi không cần từ ngữ.

Tôi ngậm cái xác trong mồm rồi đi quăng nó xuống hố. Cái hố đó nằm trong đám cỏ, từ khoảnh đất trống đi vào một chút.

Tôi thả cái xác, cơ thể nhỏ bé của con mồi đập vào thành hố rồi rũ rượi rơi xuống. Hố không sâu lắm nhưng tối om nhìn không rõ đáy. Tai tôi nghe thấy tiếng cơ thể chạm vào đáy hố.

Cái hố đã ở đó khi chúng tôi tìm thấy chỗ này. Chắc có người đã đào nó để chôn thứ gì đó. Lòng hố quá tối chẳng thấy được gì, nhưng bên trong hẳn đã chất đầy những xác động vật mà Yuka bắt tôi giết. Đứng gần đó sẽ ngửi thấy mùi hôi thối kinh khủng.

Lần đầu tiên chúng tôi thực hiện nghi thức dưới gầm cầu, Yuka đã sai tôi ném xác vào cái hố đó. Lúc đó tôi vẫn chưa biết cách chiến đấu và bản thân cũng te tua không khác gì cái xác của đối thủ. Khi đối mặt với kẻ địch, đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng không biết nên làm gì. Nhưng bây giờ tôi đã quen với việc đánh nhau và có thể lạnh lùng kết liễu đối thủ. Yuka có vẻ hài lòng trước việc tôi trở nên mạnh mẽ như thế.

Những sợi lông bám lại khi tôi cắn đối thủ vẫn còn đây trong mồm. Tôi nuốt hết và đi tìm nước. Khi vươn mình qua đám cỏ cao, tầm nhìn của tôi lập tức mở rộng.

Dòng nước lớn chảy qua cắt ngang rừng cỏ dại. Nước đen ngòm, nhìn giống một khoảng tối trải rộng hơn là một con sông. Ánh đèn từ cây cầu trên đầu tôi chiếu lấp lánh trên mặt nước cho tới tận bờ bên kia. Tôi rửa máu trong mồm bằng nước sông rồi quay về nơi Yuka đang chờ.

Được rồi, về thôi. Yuka đi về phía cầu thang bê tông và nói ra những âm thanh có nghĩa như vậy.

Cầu thang được xây dọc bờ đê, nối từ trong thảm cỏ ven sông cho tới chân cầu. Từ bãi đất trống đến cầu thang, chúng tôi phải đi xuyên qua thảm cỏ. Tôi chạy bên cạnh cô, cùng nhau đi về hướng cầu thang.

Khi đang leo cầu thang, tôi ngoái nhìn thảm cỏ rậm rạp bên cạnh. Những đầu lá cỏ nhọn chằm chằm đung đưa qua lại. Trong khoảnh khắc tôi đã nghĩ

có kẻ nào đó đang ở đây và liền cảnh giác. Tôi căng thẳng, dỏng tai lên, cố gắng cảm nhận. Nhưng xem ra chỉ là gió.

Yuka đã leo hết cầu thang và đang chờ tôi. Tôi chạy lên, bỏ lại địa điểm bí mật sau lưng.

• • •

Sau buổi học, tôi gặp lại cô bạn cùng lớp Morino ở trước nhà ga. Tại đó có một trạm xe buýt lớn và một quảng trường với đài phun nước cùng bồn hoa. Ở quảng trường có đặt vài băng ghế, nơi người ta ngồi giết thời gian.

Morino ngồi chờ tôi ở một băng ghế cách xa mặt đường, bên dưới bóng râm. Mỗi khi rảnh rỗi nàng luôn cầm sách đọc nhưng hôm nay thì khác. Quyển sách không mở, được đặt bên cạnh.

Nàng nghiêng người về phía trước, mái tóc dài đổ xuống che khuất khuôn mặt, tựa như một tấm mạng.

Khi tôi đến gần, nàng ngẩng đầu lên nhìn. Làn da nàng trắng như sứ, không hề bị bắt nắng, dưới mắt trái có một nốt ruồi nho nhỏ. Gương mặt nàng không chút sức sống, giống như búp bê. Nếu không cử động, hẳn nàng có thể làm manơcanh được.

Nàng im lặng chỉ xuống đất. Trên mặt đường lát đá trắng, cạnh chân nàng, có thứ gì đó trông như rác. Tôi nhìn kỹ lại thì thấy thứ đó đang chuyển động chậm chậm. Kiến đang xé xác một con bướm và khiêng đi. Cánh bướm được đàn kiến dùng hàm nâng, dựng lên như cánh buồm, đổ bóng xuống mặt đường lát đá. Morino chăm chú nhìn cảnh đó.

Chúng tôi không nhất thiết phải gặp nhau trước ga. Nếu chúng tôi rời trường rồi cùng về nhà cũng tiện. Nhưng ở trường Morino khá nổi tiếng, vẻ bề ngoài và thần thái của nàng, những chuyện đồn thổi xung quanh nàng khiến nàng hay bị bạn bè ngoái lại nhìn ngó khi đi qua. Tôi không muốn để người khác thấy mình thường xuyên đi cùng một người nổi bật như thế.

Thế nhưng có vẻ Morino chẳng hề để ý đến những lời đàm tiếu ồn ào quanh mình. Dường như nàng đã cắt đứt mạch nhận thức về người khác. Hoặc giả nàng chỉ đơn giản không nhận ra mình được người khác chú ý. Nàng vốn hơi thiếu nhạy cảm.

“Được rồi, mình đi chứ?” Nàng nói, đứng dậy và bước đi.

Tôi cũng đi về hướng đó. Nàng hứa sẽ dẫn tôi tới hiệu sách cũ nàng hay lui tới.

“Hiệu sách đó nhỏ thôi, hình như tớ là khách duy nhất.”

Trong lớp, khi tôi hỏi tên hiệu sách thì nàng nói ra một cái tên lạ hoắc. Nàng cho tôi biết vị trí đại khái của nó nhưng chỉ nghe thôi thì không rõ được.

Nàng cũng vẽ bản đồ lên bảng cho tôi xem nhưng cái bản đồ ấy trông chẳng giống nơi nào trên Trái Đất cả, rất khó đọc. Nàng lấy phấn kẻ thêm một đường, rồi chính nàng cũng lấy làm lạ tại sao hiệu sách cũ lại được xây giữa một dòng sông. Vậy nên nàng đành tự mình dẫn tôi đến đó.

Nàng đi qua khu phố có dãy cửa hàng, tiến vào khu dân cư. Trời quang mây, tôi cảm thấy ánh nắng mặt trời chiếu lên lưng mình. Con đường trải dài thẳng tắp, hai bên đường là những ngôi nhà riêng. Có lẽ đã quen đường nên Morino cứ đi thẳng một mạch chẳng ngần ngại.

“Cậu có nghe đến mấy vụ bắt trộm thú cưng ở khu này dạo gần đây không?” Tôi hỏi nàng.

“Bắt trộm thú cưng?” Nàng nghiêng đầu. Có vẻ nàng không biết.

Tôi vừa đi vừa giải thích cho nàng.

Con chó nhà hàng xóm tôi nuôi đột nhiên biến mất vào một sáng nọ. Bố mẹ tôi đã nói về chuyện ấy vào bữa sáng.

“Dạo này xảy ra nhiều nhỉ!” Mẹ tôi lẩm bẩm.

Tôi thường xuyên xem thời sự và thu thập thông tin về những vụ án kỳ lạ nhưng mấy sự việc quanh nhà thì mẹ tôi tường tận hơn. Theo lời mẹ tôi thì khoảng hai lần một tuần, vào sáng thứ Tư và thứ Bảy, lại có người phát hiện vật nuôi trong vườn biến mất. Như thế có nghĩa là vụ bắt trộm đã xảy

ra vào đêm thứ Ba và thứ Sáu. Những con thú cưng bị bắt trộm đều là chó cả. Do cảnh giác nên gần đây ngày càng nhiều người nhốt chó trong nhà vào ban đêm.

Morino chăm chú lắng nghe lời tôi kể. Sau khi tôi kể xong những gì mình biết, nàng hỏi thêm “Còn thông tin gì khác không?” Thấy tôi lắc đầu, nàng tập trung suy nghĩ.

Tôi hơi ngạc nhiên vì vụ bắt trộm thú cưng này làm nàng thấy hứng thú. Từ lúc quen nhau, nàng chưa từng nhắc tới chó, mèo hay chuột lang nên tôi đồ rằng nàng không quan tâm đến động vật.

“Kẻ bắt trộm mang lũ đó đi làm gì nhỉ.”

“Lũ đó?”

“Mấy con vật bốn chân hôi hám đó. Cái lũ cứ sữa nặng lên ấy.”

Có lẽ nàng nói tới lũ chó. Nàng nhìn lên phía trước và lẩm bẩm tiếp.

“Không thể hiểu nổi. Người ta muốn làm gì mà bắt nhiều mấy con đó thế chứ. Để tổ chức một đội quân ư? Đúng là không thể hiểu nổi.”

Dường như nàng đang nói một mình nên tôi không trả lời.

“Chờ chút.”

Đang đi về phía hiệu sách cũ, Morino đột nhiên dừng lại. Tôi cũng dừng theo.

Cho đến ngã ba phía trước, vẫn còn một đoạn xa. Tôi nhìn nàng tỏ ý muốn hỏi vì sao lại dừng.

“Trật tự!” Nàng đưa ngón trỏ lên.

Hình như nàng đang rất kích động, đến mức tôi chỉ nhìn thôi mà nàng cũng phải ra lệnh như thế. Tai nàng dỏng lên như muốn bắt lấy âm thanh gì đó.

Tôi chẳng nghe thấy gì đặc biệt. Ngoài tiếng chó sữa đâu đây thì buổi chiều lúc ấy hoàn toàn yên tĩnh. Tôi cảm thấy ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu mãi lên lưng mình.

“Không được rồi, phía trước không đi qua được.”

Cuối cùng nàng lên tiếng.

Tôi nhìn về phía trước. Không có công trình nào chắn đường cả. Thực ra còn có một cụ già từ tốn đạp xe lướt qua chúng tôi.

“Chắc phải bỏ vụ đến hiệu sách thôi. Trước đây vẫn đi qua được vậy mà...”

Tôi hỏi nàng lý do nhưng nàng chỉ lắc đầu buồn bã. Rồi nàng bắt đầu quay ngược về lối cũ.

Morino có xu hướng làm theo ý mình bất kể người khác nghĩ gì. Nàng không hòa nhập với đám bạn cùng lớp, chẳng để ý lời nói của ai. Hầu như lúc nào nàng cũng chỉ một mình và sống không bộc lộ cảm xúc. Vậy nên tôi nghĩ chuyện khiến nàng tỏ ra buồn bã và thua cuộc đến vậy hẳn phải là chuyện lớn.

Tôi nhìn lại con đường một lần nữa. Hai bên đường là những dãy nhà. Tôi thấy ở cổng một ngôi nhà ngay trước mặt có một cái chuồng chó còn khá mới. Tôi nghe thấy tiếng con chó thở khe khẽ, rồi mãi tìm kiếm những âm thanh khác. Ban đầu tôi không hề nghĩ tới con chó. Phải mất một lúc tôi mới nhận ra.

Trong lúc đó Morino đã rảo bước quay về được chừng hai mươi mét. Tôi đuổi theo nhưng nàng lại một lần nữa dừng lại, giơ một tay sang ngang cảnh báo tôi.

“Nguy hiểm! Không đi tiếp nữa!”

Nàng vẫn nhìn về phía trước, cắn môi.

“Chúng ta bị bao vây rồi.” Nàng rên lên đầy căng thẳng.

Phía trước có một cô bé dẫn theo một con chó to. Đó là một con chó săn lông vàng dày mượt. Người nắm sợi dây buộc cổ nó là một cô bé mảnh khảnh thấp bé tầm tuổi lớp Ba. Tóc cô bé dài ngang vai, lắc lư theo nhịp chân bước.

Khi họ đi ngang qua, ánh mắt tôi và con chó chạm nhau. Trong đôi mắt nâng lên rồi hạ xuống mỗi lần bước đi của nó, tôi thấy bóng mình phản chiếu. Đó là một đôi mắt đen sâu thẳm và khôn ngoan. Tôi nhìn đăm đăm đôi mắt ấy, như thể bị nó hút vào.

Hình ảnh tôi trong mắt nó biến mất. Con chó rời mắt khỏi tôi và nhìn lên cô bé.

Cô bé và con chó mau chóng vượt qua chúng tôi, đi vào một ngôi nhà ngay gần đó, ngôi nhà một tầng mái đỏ.

“Con về rồi...”

Tôi nghe thấy cô bé nói. Con chó sấn màu vàng cũng đi qua cổng vào nhà. Bên ngoài nhà không có chuồng chó nên chắc nó sống trong nhà.

Khi cô bé và con chó biến mất, Morino từ nãy đến giờ vẫn dựa sát vào tường liền bước đi như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Tôi tưởng nàng sẽ bình luận gì đó nhưng nàng yên lặng. Thái độ và biểu cảm của nàng vẫn như mọi khi nên tôi hiểu rằng chuyện như vừa rồi thường xuyên xảy ra với nàng.

“Tớ không hề biết là con đường này lại nguy hiểm như vậy.” Morino nói, vẻ hối hận.

Tôi hỏi nàng xem còn đường nào khác dẫn tới hiệu sách không nhưng nàng bảo phải đi vòng khá xa nên phiền lắm. Xem ra nàng không còn hứng thú dẫn tôi đến đó nữa.

Tôi đi theo Morino và nghĩ về vụ việc những con chó mất tích. Tại sao kẻ bắt chó lại hành động hai lần một tuần vào tối thứ Ba và thứ Sáu? Số phận lũ chó sau khi được mang đi sẽ ra sao?

Tôi và Morino cảm thấy những vụ án kỳ lạ và những kẻ gây án có một sức hút tâm tối. Những cái chết bi thảm đau thương xé lòng người. Những cái chết bất công khiến người ta muốn hét lên. Chúng tôi cắt và sưu tầm mấy bài báo như thế, thích thú nhìn vào hố sâu tâm tối trong tâm hồn con người. Theo lẽ thường thì đó là một sở thích xấu xa. Tuy nhiên tôi và Morino cứ bị cuốn vào như bị bỏ bùa.

Vụ lần này không đặc biệt kỳ lạ, chỉ đơn thuần là bắt trộm chó thôi. Tuy nhiên nó lại xảy ra ngay gần nơi chúng tôi sống. Một vụ ồn ào lẽ tẻ quanh nhà còn thú vị hơn vụ hỏa hoạn lớn ở nước ngoài.

“Cậu có hứng thú xem ai là thủ phạm những vụ bắt trộm chó liên tiếp này không?” Tôi bắt chuyện với nàng.

“Nếu cậu biết thì kể lại cho tớ.” Nàng nói không cảm xúc.

Tôi đoán câu đó mang ẩn ý nàng không muốn dính dáng đến vụ án này... hay cụ thể là những con chó...

• • •

Trong nhà có tôi, Yuka và Mẹ cùng sinh sống. Tuy nhiên Mẹ thường xuyên vắng nhà. Bà rời nhà từ sáng sớm và trở về vào tối muộn. Cả ngày trong nhà chỉ có tôi và Yuka.

Tôi sống với Yuka từ nhỏ. Yuka luôn ở cạnh tôi, thay thế cho những anh em đã chia lìa với tôi ngay khi mới lọt lòng.

Hầu như cả ngày Yuka chỉ nằm xem tivi. Tôi lại gần cô, đuổi mình lên đám báo và tạp chí được trải dưới nền nhà, dụi mồm vào lưng cô.

Khi chán xem tivi, chúng tôi sẽ ngồi dậy và cùng vờn vai. Yuka đi loanh quanh trong bếp và nhà tắm còn tôi sẽ cố chạy theo sau để không bị bỏ lại.

Sau đó chúng tôi sẽ đi dạo. Tôi thích đi dạo. Tôi và Yuka đi cùng nhau. Có một sợi dây nối giữa chúng tôi. Nếu tôi đi sai đường thì Yuka sẽ cau mày “Không phải hướng đó”.

Thỉnh thoảng có người lạ đến nhà. Đó là một người đàn ông to lớn mà Mẹ dẫn về. Lúc đó không khí trong nhà sẽ dậy mùi khó chịu. Cảm giác vui vẻ của tôi và Yuka đột nhiên biến mất.

Khi vào nhà, việc đầu tiên hấn ta làm là xoa đầu tôi. Hấn vừa làm thế vừa mỉm cười với Mẹ. Nhưng hấn tuyệt nhiên không nhìn vào mắt tôi.

Khi bị hấn chạm vào đầu, tôi chỉ muốn cắn hấn.

Tôi và Yuka rất ghét hấn. Vì khi không có Mẹ, hấn lén đánh Yuka. Lần đầu tiên thấy cảnh đó tôi cứ ngỡ mình tưởng tượng. Đó là khi Mẹ ra khỏi phòng khách, chỉ còn tôi, Yuka và hấn.

Hấn đột nhiên thúc cùi chỏ vào Yuka đang đứng bên cạnh. Yuka ngạc nhiên quay sang nhìn hấn. Hấn ta nhếch mép cười, ghé mặt lại gần cô và

nói thầm điều gì đó. Tôi đang ngồi ở góc phòng quan sát và không nghe được lời hắn nói. Nhưng tôi nhận thấy vẻ mặt của Yuka thay đổi.

Tôi thấy lòng sợ hãi. Tôi và Yuka ngồi cách xa nhau nhưng chúng tôi chia sẻ một phần sâu trong trái tim mình. Vậy nên sự dao động và bối rối của cô cứ thế truyền qua tôi.

Khi Mẹ trở lại thì gã đó không làm gì nữa. Yuka nhìn Mẹ với vẻ bất an nhưng Mẹ không nhận ra sự khác thường. Yuka quay sang tôi cầu cứu nhưng tất cả những gì tôi có thể làm là chạy loăng quăng trong phòng.

Mỗi lần đến nhà, thái độ của gã đó với Yuka ngày một tệ hại hơn. Có lần hắn thậm chí còn đá vào bụng cô. Yuka rên lên đau đớn và ngã lăn ra sàn nhà ho khù khụ. Khi tôi chạy đến bên cô che chắn và ngẩng đầu lên nhìn hắn, hắn tặc lưỡi.

Hắn luôn đến vào một đêm cố định. Yuka và tôi luôn ngồi ở góc phòng để tự bảo vệ mình. Những đêm hắn đến căn nhà mang một bầu không khí rất kỳ quái. Chẳng biết khi nào hắn mới mở cửa ra nên Yuka sợ hãi tới mức không ngủ được.

Không thể chịu đựng thêm được nữa, một đêm nọ chúng tôi bí mật rời khỏi nhà.

Thời điểm Yuka bắt đầu sai tôi giết những con vật khác là từ sau khi gã đàn ông đó tới nhà. Từ khi hắn đến, Yuka lúc nào cũng khóc. Đôi mắt cô trở nên u tối.

Tôi cảm thấy rất buồn vì điều đó.

“Khi chị nhận ra thì đã là khoảng mười hai giờ khuya...”

Chị vợ trẻ ôm con vào lòng và kể lại. Đứa bé đang nhắm mắt ngủ. Ban nãy khi chúng tôi tán gẫu, chị ta nói nó mới được ba tháng tuổi.

“Trước khi ngủ chồng chị đã đi kiểm tra Pavlov nhưng nó không còn trong chuồng nữa...”

Pavlov là tên con chó đã biến mất vào đêm thứ Ba hai tuần trước. Nó là chó thuần chủng thuộc một giống mà tôi không biết.

Tôi và chị vợ đứng nói chuyện trước cổng một ngôi nhà hai tầng kiểu Tây cách nhà tôi chỉ khoảng hai cây số.

Trên đường về tôi quyết định sẽ đi hỏi chuyện những gia đình bị mất chó. Tôi giải thích rằng mình thuộc ban báo chí của trường và đang điều tra những vụ mất thú cưng xảy ra gần đây ở khu vực này. Nghe tôi bảo trong quá trình điều tra không biết chừng có thể tìm ra điều gì đó về thủ phạm, chị ta liền kể rất nhiệt tình.

“Sau này chị nhớ lại Pavlov đã sủa rất nhiều vào khoảng mười giờ. Nhưng bình thường nó vẫn sủa khi có người đi qua nên chị cũng không để ý lắm...”

“Đó là lần cuối chị nghe thấy Pavlov sủa?”

Nghe tôi hỏi vậy, chị ta gật đầu.

Từ trước cổng tôi nhìn thấy một khoảnh vườn nhỏ, trong vườn có một chuồng chó trống không. Cái chuồng khá to, trên nóc có một cái móc kim loại dùng để nối dây buộc chó.

“Thủ phạm đã gỡ cái dây ra và kéo con chó đi?”

Tôi hỏi nhưng chị ta lắc đầu.

“Cái đây vẫn còn. Còn có cả một miếng gà chiên án dở nữa.”

Chị ta nói rằng có lẽ đó là miếng gà thủ phạm để lại. Tôi hỏi có phải đó là gà mua ở cửa hàng không thì chị ta đáp rằng tuy không thể khẳng định nhưng có vẻ nó được làm tại nhà.

Thủ phạm đã đem từ nhà theo một thứ con chó có thể thích ăn để dụ nó rồi bắt nó đi. Việc sử dụng thịt gà chiên gây cảm giác đây là một vụ phạm tội bình dân, có vẻ do người thường gây ra chứ không thần bí hay giống như trộm chó chuyên nghiệp.

Tôi cúi đầu, tỏ vẻ rất biết ơn chị ta đã hợp tác điều tra. Có lẽ đang nhớ con chó yêu, chị ta nhìn cái chuồng chó và nói: “Thay vì cảm ơn, nhất định hãy tìm ra thủ phạm nhé!”

Giọng chị ta bùi ngùi nhưng tràn đầy sát khí. Đứa bé đang ngủ trong lòng mẹ tỉnh dậy và bắt đầu mè nheo. Tôi chào tạm biệt chị ta rồi quay đi.

Lúc đó tôi nhận ra nhà đối diện cũng nuôi chó. Nhìn qua cửa, tôi thấy một con chó to lông đen cao ngang thắt lưng mình.

“Nó tên là Chocolate.”

Tiếng chị vợ vang lên từ phía sau. Tôi nói rằng đến giờ mình mới biết nhà bên cạnh cũng có chó.

“Ừ đây, hầu như nó chẳng sủa bao giờ.”

Chuồng của nó được đặt ở vị trí nổi bật hơn hẳn so với chuồng của Pavlov nhưng có thể vì im ắng nên thủ phạm đã không chú ý đến nó.

Khi tôi về đến nhà, em gái tôi, Sakura và mẹ đang nấu bữa tối. Mẹ tôi đứng khuấy nồi còn Sakura thì thái rau.

Em tôi kém tôi hai tuổi và đang chuẩn bị thi vào cấp ba. Giờ này mọi khi nó đang trong lớp học thêm nhưng hôm nay được nghỉ. Cho đến mùa xuân năm nay, con bé vẫn để tóc dài, rồi khi hè sang thì nó cắt ngắn, thành ra tóc nó bây giờ trông như con trai.

Trái ngược với tôi, nó rất tốt tính, thường giúp mẹ làm việc nhà. Nó thuộc tít không thể từ chối những lời nhờ vả. Ví dụ mẹ tôi đang ngồi trước

tivi ăn bánh sẽ chấp tay lại và nói:

“Sakura, con rửa bát hộ mẹ nhé!”

“Ừ, con không chịu đâu. Mẹ tự rửa đi!”

Ban đầu, Sakura sẽ từ chối.

Nhưng mẹ tôi sẽ cúi đầu và làm bộ mặt buồn rầu u ám như thể đã đến ngày tận thế. Sakura nhìn thấy và phát hoảng. Mặt nó giống như bị sốc nặng.

“Được rồi, mẹ đừng khóc nhé!”

Nó động viên xoa dịu mẹ tôi với bộ dạng sắp khóc tới nơi. Sau đó nó đứng dậy và đi vào bếp. Sau khi nhờ vả xong mẹ tôi sẽ quay lại xem tivi và ăn bánh gạo như thường. Tôi băn khoăn không biết Sakura hiểu đến mức nào mà nghe lời mẹ thế. Hoặc là nó ngây thơ thật. Thế này có lẽ nó sẽ chăm sóc bố mẹ khi về già thay cho tôi.

Con bé còn có một tài năng đặc biệt, dù chỉ có tôi nhìn nhận điểm này là tài năng trong khi con bé coi đó như lời nguyện rửa. Tuy nhiên trong cuộc sống hằng ngày thì nó hầu như là một người bình thường.

“Con lại đi chơi game đấy à?”

Mẹ tôi thở dài và hỏi khi thấy tôi về. Tôi chẳng thích thú gì việc đến mấy khu chơi game nhưng mỗi khi về nhà muộn tôi lại biện minh bằng lý do này.

Tôi ngồi xuống một cái ghế trong nhà bếp và nhìn mẹ và em gái nấu ăn. Hai người rất hiểu ý nhau. Khi đang xào rau trên chảo mẹ yên lặng đưa một tay ra, em gái tôi không nói gì và đưa cho bà lọ muối. Khi nêm thức ăn, trước khi bà nói “Đưa cho mẹ rượu mirin” thì em gái tôi đã giơ chai rượu mirin lên rồi.

Hai người bắt chuyện với tôi nên tôi tung hứng đáp lại. Hai mẹ con cười khi tôi nói. Sakura cười quá nhiều nên giọng nó hỗn hển:

“Dừng chọc cười em và sắp bát đĩa đi. Sau đó thì thầy giáo đã làm gì?”

Sakura nói về chuyện ở trường học tôi vừa kể. Thỉnh thoảng tôi không biết mình đang nói gì với người nhà, không biết tại sao mẹ và em gái tôi lại

cười. Bởi những lời tôi nói với họ hầu như chỉ là phản xạ vô thức, những câu chuyện nghĩ ra chóng vánh, những cảm tưởng vô nghĩa.

Dù thế, lạ thay những câu chuyện ấy lại không hề mâu thuẫn. Nhìn bên ngoài, có vẻ như tôi đang hòa vào cuộc trò chuyện thân tình với mẹ và em gái. Thật ra, người trong nhà coi tôi là thằng con trai tính tình sôi nổi, có thể làm người khác cười dù không giỏi học hành.

Tuy nhiên nhìn từ phía tôi thì khác. Giữa tôi với bố mẹ và em gái không có cuộc đối thoại nào hết. Tôi sẽ ngay lập tức quên mất những điều vừa nói. Bởi vậy, tôi có cảm giác như đang mơ một giấc mơ kỳ quái: bản thân mình thì cứ im lặng mãi mà tại sao người xung quanh lại cứ buồn cười?

“Con chó của Kiri vẫn đang mất tích.”

Sakura nói với mẹ khi đang rửa đồ làm bếp. Tai tôi vốn đang lùm bùm không nghe rõ những gì xung quanh đột nhiên có âm thanh truyền tới rõ ràng.

“Bạn ấy cứ nghĩ nó sẽ tự trở về nhưng...”

Tôi hỏi nó chi tiết.

Sakura kể lại rằng con chó nhà cô bạn cùng lớp nó nuôi đã biến mất thứ Ba tuần trước. Người ta đồn rằng đó là hành động của tên thủ phạm vụ bắt cóc thú cưng.

“Vào buổi sáng người ta phát hiện ra con chó đã mất tích, có dấu vết thủ phạm dùng xúc xích để dụ nó.”

“À...”

“Nhắc mới nhớ, mẹ quên mua xúc xích rồi,” mẹ tôi lẩm bẩm.

“Con chó thuộc giống gì? To không?”

Nghe câu hỏi, Sakura nhú mày nhìn tôi.

“Anh...”

Có vẻ tôi đã để lộ vẻ mặt hiếm khi người nhà nhìn thấy.

“Ừ, sao cơ...?” Tôi giả lơ.

“Con chó bị mất có vẻ là chó lai. Nó khá nhỏ.”

Đột nhiên tôi nhớ ra mình đã quên hỏi chủ nhân con Pavlov một điều. Tôi kết thúc cuộc nói chuyện với gia đình thật tự nhiên và mặc nguyên đồng phục chạy ra khỏi nhà.

“Tối giờ ăn tối rồi mà,” mẹ tối cầu nhàu.

Khi tôi đến ngôi nhà từng nuôi Pavlov thì trời bắt đầu tối. Tôi bấm chuông, người vợ trẻ tiếp chuyện tôi khoảng hai tiếng trước xuất hiện, không còn bế đứa bé trên tay nữa. Thấy tôi, chị ta kêu lên “Ô kìa!”

“Xin lỗi vì lại làm phiền chị. Em chợt nhớ ra mình đã quên hỏi mấy thứ khi phỏng vấn... Pavlov nhà mình lớn chừng nào ạ?”

“Cậu đến đây chỉ để hỏi thế thôi sao?”

Chị ta bối rối vì chuyển viếng thăm thứ hai của tôi và nói Pavlov chưa lớn hẳn nên thân hình vẫn còn bé.

“Nó chỉ to hơn chó con một chút thôi ạ?”

“Ừ, đúng vậy. Nhưng mà giống chó này khi lớn sẽ rất to đấy. Vậy nên chị mới mua một cái chuồng khá to...”

Tôi cảm ơn chị ta rồi đi.

Thủ phạm đã để lại dây khi bắt trộm chó, vậy thì hẳn dùng cách nào để dẫn chó theo? Hẳn chuẩn bị trước một cái dây khác? Nếu thế thì chỉ cần tháo cái dây ở chuồng ra là xong, sẽ đỡ tốn công buộc lại dây mới. Thủ phạm đã tháo dây ra khỏi cổ con chó và bế nó đi.

Và tại sao hẳn không chọn con chó im lặng nhà đối diện mà lại bắt Pavlov? Nếu là tôi thì tôi sẽ chọn con chó ít sủa vì dễ bắt hơn. Nhưng thủ phạm không làm thế. Có thể vì Pavlov nhỏ hơn và dễ mang theo. Con chó bạn em gái tôi nuôi cũng thuộc dạng nhỏ. Hẳn là thủ phạm đã chọn những con chó nhỏ.

Vậy tại sao hẳn lại chỉ chọn những con chó dễ mang theo? Khả năng là thủ phạm không có phương tiện để chuyển chó như xe ô tô nên hẳn chọn những con nhỏ thay vì con to. Theo những gì tôi nghe ngóng được đến nay thì các gia đình bị mất trộm chó phân bố trong một khu vực không rộng

lắm. Nếu tên trộm có xe thì chắc chắn đã không gây án quanh một khu vực nhỏ mà sẽ đi bắt trộm chó ở những chỗ xa.

Tôi nhớ lại một phân tích tâm lý thường áp dụng trong việc điều tra các vụ án giết người cho vui không có động cơ. Nó liên quan đến tiêu chuẩn lựa chọn nạn nhân của hung thủ.

Thủ phạm luôn vô thức chọn nạn nhân có vẻ yếu hơn mình. Ví dụ, nếu tất cả nạn nhân đều chưa cao đến một mét năm mươi, không có ai cao hơn một mét sáu thì có thể suy luận rằng hung thủ cao từ khoảng một mét rưỡi đến một mét sáu. Vụ án bắt trộm chó này không chừng cũng có thể dùng suy luận tương tự.

Tôi về đến nhà thì bố tôi đã đi làm về. Cả nhà đã bắt đầu ăn tối, tôi giải thích rằng mình vừa ra cửa hàng tiện lợi. Tôi hòa vào câu chuyện của mọi người một cách tự nhiên và hỏi vợ về những nhà nuôi chó trong vườn.

“Con chó ấy đáng yêu nhỉ! Em không biết tại sao họ không cho nó vào nhà nữa, nó còn bé xíu à.” Sakura nói khi nhắc đến một nhà hàng xóm.

“Chắc họ sợ ồn nếu nuôi trong nhà.” Bố tôi trả lời.

Tôi hỏi địa chỉ nhà đó. Hôm nay là thứ Ba. Có thể thủ phạm sẽ xuất hiện ở đây đêm nay.

Đó là một ngôi nhà kiểu Nhật cũ nằm ở góc đường. Tôi đứng nhìn qua tường rào. Vườn rộng, có một chuồng chó ở mé vườn. Cái chuồng có lẽ là đồ tự làm, nhìn như cái hộp gỗ. Cạnh chuồng đóng một cái cọc buộc dây nối con chó. Mắt con chó khá to, khi nhìn thấy tôi nó sủa nhặng lên và nhảy loi choi dưới ánh đèn đường. Nó nhỏ đến mức một đứa bé cũng có thể bế mang đi.

Tôi đi cách xa ngôi nhà một khoảng và nấp sau một bụi rậm. Chỗ ấy không có đèn đường, xung quanh tối om.

Tôi kiểm tra đồng hồ. Tuy trời tối nhưng khi ấn vào nút ở cạnh đồng hồ thì có ánh đèn bên trong phát ra làm sáng màn hình. Bây giờ là mười giờ đêm. Đúng giờ này hai tuần trước chị vợ trẻ đã nghe Pavlov sủa lần cuối. Nếu như thủ phạm nhắm tới con chó nhà này thì hẳn sẽ sớm xuất hiện.

Ở chỗ bụi cây lá rơi phủ dày mặt đất. Chỉ cần khẽ cựa quậy là đủ làm gãy những cành cây khẳng khiu xung quanh và phát ra tiếng động. Mùa hè vừa qua, ban ngày trời vẫn ấm áp nhưng buổi tối đã hơi lạnh.

Tôi đút tay vào túi áo khoác và chạm phải cán con dao. Đó là vũ khí tôi mang theo phòng khi bất trắc. Kể cả bắt được quả tang thủ phạm thì tôi cũng sẽ không báo với ai. Tôi chỉ định đứng từ xa quan sát hãn thôi. Vậy nên tôi không nhất thiết phải có vũ khí. Tuy nhiên tôi vẫn cầm theo một con dao từ bộ dao ở nhà đi mà không suy nghĩ gì nhiều. Để nguyên lưỡi dao thì có thể cắt vào người nên tôi nhét nó vào cái bao da thừa riêng.

Tôi thích quan sát thủ phạm của những tội ác dị thường. Vì thú vui này mà tôi từng chạm trán hung thủ một vụ án giết người hàng loạt. Tôi đã tự ý cầm bộ dao hai mươi ba chiếc trong phòng anh ta về giấu trong tủ sách của mình. Khi ở nhà, tôi thường ngắm nghía những lưỡi dao bạc dưới ánh đèn huỳnh quang. Chúng phản chiếu ánh sáng trắng, trông như bị ướt. Thịnh thoảng gương mặt tôi phản chiếu trên lưỡi dao lại biến thành gương mặt những cô gái đã bị giết bởi con dao ấy. Dù biết đó chỉ là ảo giác nhưng tôi có thể cảm nhận được tiếng thét đau khổ và tuyệt vọng ám vào lưỡi dao. Thật ra nội tâm tôi vẫn chưa thể chế ngự nổi con dao. Nó không phải là thứ chỉ để mang về làm kỷ niệm. Tôi nhìn lưỡi dao sáng bóng và cảm nhận được nó là thứ nên được sử dụng trong thực tế.

Tôi lại kiểm tra đồng hồ, bấm đèn màn hình và xem giờ. Đã sang thứ Tư rồi. Không có ai đi qua suốt khoảng thời gian tôi núp trong bụi cây.

Không biết thủ phạm sống ở khu nào nhỉ? Nếu biết điều đó tôi có thể thu hẹp những địa điểm rình hãm. Ít nhất là hôm nay hãn đã không xuất hiện trước mặt tôi.

Mười phút sau tôi rời khỏi bụi cây và về nhà.

Bố mẹ tôi đã đi ngủ nhưng Sakura vẫn thức học thi. Khi biết tôi về, nó xuống tầng một và hỏi tôi vừa đi đâu. Tôi nói là mình vừa ra cửa hàng tiện lợi.

• • •

Tôi biết đêm nay gã đàn ông đó sẽ đến nên đáng ra không được ngủ quên. Tôi bị đánh thức bởi tiếng thét của Yuka từ phòng khách.

Từ chỗ mình ngủ, tôi lao đến đó.

Yuka vốn trốn cùng tôi ở phòng trong nhưng không biết hẳn đã lôi cô ra phòng khách từ lúc nào. Mẹ đã đi đâu đó nên trong phòng khách chỉ có hẳn và Yuka.

Yuka nằm trên sàn rên lên đau đớn. Cô phát ra những tiếng buồn thảm, như thể đang cố chịu đau.

Hẳn đứng ngay cạnh đầu Yuka và vô cảm nhìn cô. Trong mắt tôi hẳn thật to lớn, cứ như đầu hẳn sắp chạm tới trần nhà. Yuka thì thật nhỏ bé. Cô chỉ có thể bất lực thở hổn hển trong đau đớn.

Tôi cảm thấy cơn giận dữ sục sôi trong đầu mình. Tôi tru lên, âm thanh tuôn ra từ sâu bên trong cơ thể. Hẳn quay qua nhìn tôi, tròn mắt ngạc nhiên. Hẳn lùi một bước về phía sau, cách Yuka một khoảng.

Yuka đang nằm rên rỉ trên sàn quay sang nhìn tôi, ánh mắt đầy yêu thương. Tự đáy lòng mình, tôi quyết phải bảo vệ cô.

Có tiếng mở cổng và giọng của Mẹ vang lên. Mẹ đã đi mua đồ về. Chắc bà để hẳn ở nhà rồi ra ngoài.

Tôi đang định cản tay hẳn thì bị Mẹ tóm lấy từ phía sau. Hàm của tôi cắn không trúng hẳn.

Tuy nhiên trong lúc đó Yuka đã đứng dậy. Cô chạy ra cổng trong lúc Mẹ giận dữ quát tháo. Tôi đuổi theo cô rồi hai chúng tôi lao ra khỏi nhà.

Ra tới ngoài, chúng tôi chạy hết tốc lực. Mẹ đứng trước cổng gọi với theo nhưng chúng tôi không quay đầu lại, chạy trốn vào màn đêm thăm thẳm.

Có một dãy đèn đường trên con phố tối tĩnh mịch, nhưng chỉ có khoảng đất nơi chân đèn là được chiếu sáng. Hai cái bóng nhỏ bé của chúng tôi lướt qua những cột đèn.

Chúng tôi đi đến đâu cũng chỉ có bóng tối. Vì đi cùng Yuka nên tôi không thấy sợ hãi. Nhưng tôi buồn khi nghĩ tới cô.

Yuka không khóc nhưng cô vừa đi vừa nén cơn đau dữ dội. Tôi hiểu được điều đó. Có lẽ vì đau nên đôi khi cô dừng lại. Tuy đau lòng nhưng tất cả những gì tôi có thể làm chỉ là đi bên cạnh cô.

Hãy bắt con vật chúng ta nhìn thấy buổi trưa làm con mồi cho đêm nay.

Yuka nói. Chúng tôi đã tìm thấy một con vật dễ mang theo khi đi tản bộ trưa nay. Chúng tôi đi về phía ngôi nhà đó.

Yuka chắc cũng nhận ra gần đây rất khó tìm những con vật dễ bắt đi. Ngày càng có nhiều gia đình giấu thú cưng bên trong nhà. Họ đã bắt đầu cảnh giác trước sự tồn tại của chúng tôi.

Tôi luôn cảm thấy lo lắng trong lòng. Không thể để người khác phát hiện ra chuyện chúng tôi đang làm... Cùng với sự cảnh giác đó, tôi luôn hoảng hốt mỗi khi thấy có bóng người.

Cái bóng đó không phải của tôi hay Yuka, cũng không phải của Mẹ và gã đàn ông đáng ghét kia. Đó là bóng của một người hoàn toàn xa lạ. Cái bóng đó đang đi theo tôi và Yuka, những kẻ bắt cóc động vật. Và cái bóng đó một ngày nào đó sẽ phát hiện ra chuyện kinh khủng chúng tôi làm dưới gầm cầu.

Tôi sợ hãi khi tưởng tượng ngày đó sẽ đến. Khi mọi người biết những chuyện tôi và Yuka làm, có thể họ sẽ chia tách chúng tôi. Khi tôi không còn ở đó, sẽ không ai bảo vệ Yuka nữa. Tôi nhất định không thể để chuyện đó xảy ra...

Tôi đã nhìn thấy ngôi nhà mục tiêu. Mái nhà được chiếu sáng dưới ánh đèn đường. Những nơi khác tối om, chìm trong màn đêm. Ngôi nhà này nằm ở góc đường, chúng tôi đã xác định có một con chó nhỏ được nuôi ngoài vườn khi đi bộ qua đây vào buổi trưa.

Đi thôi. Yuka nói và đi về phía ngôi nhà.

Đúng lúc đó, có thứ gì lọt vào mắt tôi. Tôi khẽ gọi Yuka dừng lại. *Có chuyện gì?* Ánh mắt cô nhìn tôi hỏi không cần lên tiếng.

Tôi vừa nhìn thấy ánh sáng trong bụi cây tối trước ngôi nhà. Chỉ là một đốm sáng lóe lên rồi vụt tắt.

Có ai đang ở đây. Dây thần kinh của tôi dồn hết chú ý vào khoảng tối đó. Tuy không biết chắc nhưng tôi cảm thấy có người đang rình rập trong bụi cây, quan sát ngôi nhà tôi và Yuka định tới - Cũng có thể tôi đã nghĩ quá lên chứ thực ra không có ai, nhưng tôi có linh cảm như vậy.

... *Hôm nay mình về thôi.* Tôi dùng mắt nói với Yuka. Cô nhìn ngôi nhà rồi nhìn tôi và trả lời. *Được rồi.*

Đêm hôm đó, tôi và Yuka không bắt con vật nào. Chúng tôi chỉ ngồi giết thời gian dưới chân cầu rồi về nhà.

Dù Yuka luôn muốn tôi sát hại một con vật khác nhưng tôi lại thấy nhẹ nhõm vì không phải giết chóc.

Tuy nhiên, cảm giác bất an vẫn còn đó.

Bóng người đuổi theo chúng tôi đêm nay đã thành hình dạng rõ rệt và xuất hiện.

Người đó không phải là sản phẩm hư cấu trong trí tưởng tượng của tôi mà thực sự tồn tại...

Tôi đã canh vào đêm thứ Ba nhưng cuối cùng thủ phạm không xuất hiện. Sang ngày thứ Tư, tôi lại băng quơ hỏi bạn cùng lớp và người nhà để điều tra xem có nhà ai mất chó không. Kết quả là có vẻ thủ phạm không ra tay vào đêm thứ Ba, nhưng cũng có thể hắn đã bắt chó hoang hoặc hành động ở một nơi nào đó mà mạng lưới thông tin của tôi không vươn tới được.

“Cậu đã biết thủ phạm là người thế nào chưa?” Morino hỏi tôi khi đang ngồi đọc sách ở góc phòng học Hóa vào giờ ăn trưa ngày thứ Tư.

Tôi lắc đầu, nói với nàng rằng mình hoàn toàn không có manh mối gì.

“Mà người ta bắt mấy con vật đó để làm gì nhỉ? Đem bán cho cửa hàng thú cưng lấy tiền à?”

Morino nói với giọng điệu không thể hiểu nổi vì sao lại có người muốn bắt mấy con vật như thế.

“Tớ nghĩ mục đích không phải là tiền đâu. Thỉnh thoảng ngay cả bọn chó thuần chủng ở cửa hàng thú cưng khi lớn quá cũng bị đem đi xử lý ấy. Chắc chẳng có ai mua chúng đâu.”

Kể cả người ta có mua thì cũng không phải để làm thú cưng mà làm động vật thí nghiệm phục vụ cho mục đích nghiên cứu. Chó nhà sẽ tin người và dễ điều khiển hơn chó hoang. Tôi từng nghe chúng rất được giá ở chợ đen.

“Tớ chỉ đoán được rằng hắn bắt trộm chó để bạo hành. Trên mạng có kẻ thu thập chó mèo bị vứt bỏ để thỏa mãn sở thích này đấy.”

“Nói thế có nghĩa là thủ phạm đã giết những con vật mà hắn đánh cắp để mua vui ở đâu đó? Đầu óc hắn thật không bình thường.”

Tôi nghe Morino nói, đột nhiên có một nghi vấn. Nếu đúng như vậy, thủ phạm đã bạo hành lũ chó ở một nơi nào đó. Không phải là nhà hăn. Thịnh thoảng thời sự có đưa tin về những vụ phát hiện ra xác động vật bị giết tại công viên và thảo luận về vấn đề ngược đãi động vật. Tuy nhiên tôi không nghe thấy tin phát hiện xác động vật nào ở gần đây cả.

Chiều thứ Tư và thứ Năm, trên đường từ trường về, tôi đi bộ qua mấy gia đình bị mất chó để hỏi chuyện. Không ai nghi ngờ khi tôi nói mình ở ban báo chí và đều nói chuyện thoải mái. Mỗi ngày tôi đến một nhà. Kết cục tôi không tìm được thông tin nào đáng giá liên quan đến thủ phạm. Những con chó bị bắt đều nhỏ và là giống lai. Một nhà có dấu thức ăn để lại còn nhà kia thì không.

Sau khi tan học ngày thứ Sáu, tôi bắt xe buýt đến một nhà bị mất trộm chó khác. Theo thông tin thu thập được thì đây là nhà đầu tiên bị mất chó, cách khá xa nhà và trường của tôi. Nó nằm ở khu nhà dọc bờ sông.

Tôi kiểm tra lại địa chỉ trên bản đồ và tìm thấy ngôi nhà. Đó là một ngôi nhà mới xây. Tôi nhấn chuông ở cổng nhưng xem ra người nhà đều đã đi vắng hết, không ai xuất hiện cả.

Trong khoảnh vườn nhỏ có một bồn hoa tulip, một chuồng chó trống không và đĩa đựng thức ăn bằng nhựa đã hơi bẩn, có nét chữ trẻ con ghi bằng bút dạ “Đĩa của Marble”.

Tôi rời khỏi ngôi nhà đó, lại bắt xe buýt và xuống tại bến gần nhà. Hôm nay là thứ Sáu. Một con chó khác có thể biến mất đêm nay. Tôi đang vừa bước đi vừa nghĩ về chuyện đó thì nghe có người gọi mình. Tôi quay lại và nhìn thấy Sakura trong bộ đồng phục cấp hai đang dắt xe đi vội về phía tôi.

Sau khi tan học, con bé luôn ghé qua lớp luyện thi vài tiếng rồi mới về nên tôi hỏi sao nó lại ở đây giờ này.

“Có chuyện xảy ra nên em không đến lớp luyện thi...”

Nó đáp ừ ừ, sắc mặt khá xấu, mắt nhìn xuống mỗi một và dắt xe một cách nhọc nhằn.

“... Em lại nhìn thấy gì hả?”

Tôi đỡ lấy cái xe dật hộ nó. Nó cảm ơn khe khẽ rồi mấp máy môi “Vâng.”

Nó được sinh ra dưới một chòm sao kỳ lạ. Tôi luôn coi đó là một tài năng nhưng nó lại chán ghét và cho rằng đó là một lời nguyền.

Sakura rất hay phát hiện ra xác chết.

Lần đầu tiên là khi nó đi dã ngoại trên núi với trường tiểu học. Lúc đó nó mới học lớp Một nhưng đã bị tách đoàn và lạc đường đến một bờ hồ. Ở đó nó phát hiện có xác người chết đuối nổi trên mặt hồ.

Lần thứ hai sau đó bốn năm. Nó đi biển cùng gia đình một đứa bạn và lại bị tách đoàn. Khi đi được đến bờ biển, nó phát hiện ra xác một người đàn ông bị sóng đánh dạt vào bóng râm dưới triền đá.

Lần thứ ba sau đó ba năm khi nó học lớp Tám, đến trại tập huấn trên cao nguyên cùng câu lạc bộ bóng chuyền. Khi đang chạy nó rẽ nhầm đường và lạc đến một nơi vắng người qua lại. Nó vấp phải thứ gì đấy rồi ngã. Đó là một hộp sọ người.

Mỗi lần phát hiện ra xác chết nó đều trở về nhà với gương mặt tái xanh, sau đó sốt li bì đến cả tuần.

“Tại sao luôn là mình...?” Nó khóc trong cơn ác mộng.

Tuy nhiên khoảng cách giữa những lần nó phát hiện ra xác chết ngày một ngắn đi. Tính ra thì nó sẽ phát hiện ra xác chết lần thứ tư vào năm nay hoặc năm sau. Đến khi về già không biết chừng cứ một hai phút là lại phát hiện ra xác chết.

“Thế hôm nay em nhìn thấy cái gì...?” Tôi hỏi. Tiếng lốp xe đạp kêu lạo xạo.

“Lúc này em đang định đến lớp luyện thi thì thấy hơi khó chịu... Vì mệt nên em quyết định nghỉ...”

Có một con sông nằm giữa trường cấp hai và lớp luyện thi. Lòng sông rộng, dòng nước lớn nhẹ nhàng trôi. Một cây cầu bê tông to bắc qua sông có nhiều ô tô qua lại. Trên cầu phân riêng làn đường dành cho ô tô với làn

đường dành cho xe đạp và người đi bộ. Lúc đó Sakura đã đạp xe qua cầu trên làn đường riêng đó.

“Em bỏ cặp và khăn ở trong giỏ xe...”

Đó là cái khăn sọc trắng xanh mà nó rất thích. Khi một chiếc xe tải chạy ngang qua, gió thổi cái khăn bay khỏi giỏ. Con bé chưa kịp làm gì thì cái khăn đã bay qua thành cầu và cuốn theo gió xuống dưới. Nó bám vào thành cầu thò đầu nhìn xuống, sau lưng là tiếng xe chạy qua chạy lại. May mắn là cái khăn vẫn chưa rơi xuống lòng sông. Có vẻ nó đã mắc vào thảm cỏ xanh dọc bờ sông tít xa bên dưới.

“Em đi xuống bờ sông để nhặt cái khăn...”

Ở đầu cầu có một cầu thang bê tông dẫn xuống bờ sông. Nó bước xuống cầu thang và phát hiện ra cả một rừng cỏ dại. Vô số những lá cỏ xanh cao ngang tầm mắt. Nó rẽ cỏ ra để đi tiếp, cỏ tuy dày nhưng vẫn lách qua được.

“Nhìn từ trên cao thì không thấy được nhưng dưới chân cầu có một khoảng rộng không cỏ...”

Đó là một khoảng đất khô hình tròn. Xung quanh là bức tường cỏ dại nên đứng trong đó có cảm giác như bị nhốt trong lồng.

Phía cao trên đầu là gằm cầu rất to nhìn như trần nhà. Khi nó ngược lên, một nửa bầu trời bị gằm cầu che khuất.

“Em đi quanh đó để tìm cái khăn nhưng...”

Lúc đó nó nghe thấy tiếng côn trùng bay. Đó là tiếng ruồi bay vo ve. Nó nhìn kỹ và thấy cả đàn ruồi đang tụ lại một điểm phía trên thảm cỏ.

“Em đi lại gần đó vì cái khăn của em cũng rơi ở hướng đấy...”

Nó đi tiếp và ngửi thấy mùi thối rữa. Nó rẽ cỏ và khi gần đến chỗ đàn ruồi bay thì đột nhiên dưới chân xuất hiện một hố đen. Không hẳn là hố mà giống chỗ trũng hơn. Bán kính và độ sâu chừng một mét. Sakura suýt chút nữa đã bước vào đó. Mùi thối xộc lên não, nó nhìn xuống dưới và thấy thứ trong hố...

Cái hố đựng đầy một số lượng lớn những tảng gì đó. Chúng nát bấy và không rõ hình thù. Ban đầu tôi không đoán nổi đó là thứ gì. Chỉ là những

tảng đen pha đỏ thối. Tôi cố gắng chịu đựng mùi hôi, khom người ghé mặt sát tới thành hố.

Đó là răng, đuôi và cổ, có vẻ là của chó. Dưới đám lông, từ trong đồng thịt mềm đang rữa dần, vô số những con giòi trắng bò ra lổm ngổm phủ kín bề mặt. Chúng xếp thành nhiều tầng chất đầy hố. Khi nghĩ tới việc chúng từng có sinh mệnh và chạy nhảy dưới ánh mặt trời, một cảm giác kỳ lạ xuất hiện trong tôi. Có lẽ đó là ma lực của cái chết và sự hủy diệt.

Đó là một cái hố đầy thịt thối rữa và bốc mùi. Nhìn vào đó, không hiểu sao tôi nhớ tới những bộ phim và ảnh chụp về Thế chiến thứ hai. Tôi nhận thấy có sự liên hệ giữa cái hố chết chóc này và những thứ đó.

Tôi đứng dậy và nhìn xung quanh. Đúng như lời Sakura, dưới chân cầu chẳng có gì ngoài cỏ dại. Ánh tà dương đỏ ló sau những đầu cỏ nhọn, lũ ruồi đen bay vòng quanh. Có lẽ chúng nghĩ tôi là bạn bè nên cứ bám theo không rời, lao vào áo đồng phục và mặt tôi. Ánh hoàng hôn nhuộm đỏ tất cả mọi thứ trong tầm mắt.

Khi nghe Sakura kể chuyện tôi đã nghĩ ngay cái hố này có liên quan đến những vụ bắt trộm chó. Nơi con bé phát hiện ra nhiều khả năng chính là nơi tôi đang tìm kiếm.

Tôi để nó về nhà một mình rồi đi ra gầm cầu. Tôi xuống cầu dẫn tới bờ sông, đúng như nó nói, có một khoảng đất hình tròn nằm giữa biển cỏ dại. Nằm cách đó không xa là nơi có rất nhiều côn trùng đang bay vo ve.

Tôi nhìn xuống cái hố dưới chân. Trong những thi thể đó có lẽ có cả Marble và Pavlov. Tôi quay đi rời khỏi gầm cầu.

Tôi trở về nhà và chờ đêm xuống. Khi đồng hồ điểm mười giờ, tôi bỏ dao vào túi và ra khỏi phòng.

Sakura có lẽ vẫn còn sốc vì nhìn thấy chỗ xác động vật đó nên đang nằm dài trên ghế bành ở phòng khách. Tôi đi qua trước mặt nó về hướng cửa chính. Mẹ tôi đang xem phim quay qua hỏi tôi đi đâu. Khi tôi nói mình đi đến cửa hàng tiện lợi, Sakura lẩm bẫm “Hội cửa hàng tiện lợi nửa đêm...”

Tôi quay lại gầm cầu. Hôm nay là thứ Sáu. Nhiều khả năng thủ phạm sẽ xuất hiện ở gầm cầu.

Tôi bước đi và tưởng tượng ra hình dáng kẻ tra tấn giết thú vật cho vui này. Tôi như thấy được cảnh hăn ném những con thú bị giết chết xuống hố. Nếu có thể, tôi muốn được nhìn cảnh đó. Tôi tò mò không biết hăn đã thực hiện nghi thức gì trước khi ném xác chúng đi.

Những thứ biến thái và tàn nhẫn luôn làm tôi động lòng. Thứ vang vọng sâu trong tim tôi không phải là cuộc trò chuyện vui vẻ với đám bạn cùng lớp hay lời nói ấm áp cùng gia đình. Tôi chỉ thấy chúng giống như tạp âm của cái đài bị chỉnh sai kênh.

Vào ban đêm, con sông rộng lớn trở nên đen sì giống như vũ trụ mênh mông không một ánh sao trên mặt đất. Ánh đèn trên cầu vừa đủ chiếu sáng bờ mờ bờ sông. Xung quanh không có bóng người nên tôi biết tên hung thủ vẫn chưa đến.

Tôi bước từng bước xuống cầu thang làm bằng bê tông, tiến vào biển cỏ dại. Tôi rẽ cỏ bước đi và nhớ tới cuộc điện thoại với Morino trước khi ra khỏi nhà.

“Bây giờ tớ sẽ đi gặp một người rất thích chó. Cậu muốn đi cùng không?”

“... À, tớ muốn đi lắm nhưng còn phải làm bài tập về nhà.”

“Làm gì có bài tập về nhà.”

“... Mẹ tớ ốm lắm, nhìn như sắp chết.”

“Dù cậu không bịa ra mấy lý do phi lý đó thì tớ cũng không ép người sợ chó đi cùng đâu.”

Tôi nói thế và nhận được câu trả lời ngoài dự đoán.

“Này, cậu nói gì đấy? Tớ sợ chó ấy hả, đừng có ngốc... Mấy con đấy thì sợ gì chứ...”

Giọng nghe có vẻ nghiêm trọng, nàng không phải kiểu người thoải mái khi bị đem ra trêu. Tôi xin lỗi, vờ như không nhận ra để giữ thể diện cho nàng rồi đập máy.

Bây giờ tôi đang nấp trong đám cỏ.

Tôi quỳ xuống đất, lấy từ trong túi ra một cái máy ảnh kỹ thuật số. Ánh sáng duy nhất đến từ dãy đèn trên cầu nên tôi e rằng mình khó mà ghi lại được gì. Tôi mở khẩu độ và chỉnh tốc độ màn trập cao nhất để tránh phải dùng flash. Nếu dùng flash thì tên hung thủ sẽ phát hiện ra tôi ngay. Tôi không muốn chuyện đó xảy ra.

Tôi không định tố cáo hung thủ với cảnh sát. Tôi cũng không muốn hẳn biết đến sự tồn tại của mình. Tôi sẽ không để mình dính líu đến vụ án, đó là luật mà tôi tự định ra. Tôi chỉ là người thứ ba quan sát sự việc mà thôi. Nếu tôi không báo cảnh sát thì những con vật nuôi khác sẽ tiếp tục bị bắt trộm và sẽ có nhiều người đau buồn khóc lóc nhưng lương tâm tôi không hề cắn rứt. Tôi là loại người như thế đấy.

Từ chỗ ẩn nấp tôi có thể quan sát cầu thang bê tông nối tới bờ sông và bãi đất trống. Tôi chờ rằng tên hung thủ sẽ đi qua bãi đất trống trên đường đi ra cái hồ. Đó là cơ hội để tôi bấm máy.

Tiếng nước vang đến tận chỗ tôi đang ẩn mình sau đám cỏ. Trong đầu tôi hiện ra hình ảnh mặt sông đen ngòm phản chiếu màn đêm. Đó là một quang cảnh vô cùng tĩnh lặng.

Một cơn gió lạnh thổi qua khiến cỏ xung quanh nhất loạt xào xạc. Một ngọn cỏ nhọn chọc vào má tôi.

Khi màn hình đồng hồ của tôi chỉ mười hai giờ thì trên bờ đê có một bóng đen xuất hiện. Cái bóng đang đi xuống cầu thang. Tôi cúi đầu xuống, thở nhẹ để hẳn không phát giác ra tôi đang ở đây.

Cái bóng đi hết cầu thang rồi biến mất vào đám cỏ. Ánh đèn trên cầu đủ giúp tôi nhận ra bóng đen đó đang rẽ đường làm rung đám cỏ xung quanh. Quả nhiên hẳn ta xuất hiện ở bãi đất trống hình tròn. Khi đi xuống cầu thang cái bóng chìm trong đêm đen nhưng lúc hẳn hiện ra từ đám cỏ thì tôi đã nhìn thấy rõ ràng.

Người đi ra từ đám cỏ là một cô bé cùng một con chó. Cô bé khá thấp, tóc dài ngang vai, người gầy gò. Con chó thuộc giống chó săn lông vàng. Đó chính là cô bé và con chó đã đi qua tôi và Morino hôm nọ.

Cô bé ôm trong lòng một con chó nhỏ hơn. Con chó cựa quậy sủa nhưng cô bé có vẻ đã quen cách ôm chó không để nó chạy thoát.

Máy ảnh của tôi đã sẵn sàng.

• • •

Tôi và Yuka tìm thấy bãi đất dưới gầm cầu vào một ngày mùa hè nóng nực. Trên trời không có một gợn mây, ánh mặt trời trên cao chiếu sáng lấp lánh cả thảm cỏ xanh dưới gầm cầu.

Lúc đó tôi và Yuka đang tản bộ. Chúng tôi đang chơi như mọi lần, chạy hết tốc lực cho đến khi không chạy nổi nữa. Khi đã mệt đứt hơi, chúng tôi dừng chân trên con đường cạnh bờ sông.

Chúng tôi dựa vào lan can bê tông để nghỉ ngơi và nhìn xuống biển cỏ dưới chân cầu. Một cơn gió nhẹ thổi qua đám cỏ chuyển động như có một bàn tay vô hình chạm vào.

Yuka gọi tôi. Tôi quay lại thì thấy cô đang nhìn về hướng cái cầu thang dẫn xuống bờ sông từ đầu cầu.

Đi xuống dưới đó xem sao.

Tôi cảm nhận được máu phiêu lưu như đang nhảy múa của cô truyền tới. Cuối cầu thang không có gì ngoài cỏ. Chúng tôi bước đi trong mùi cỏ nồng.

Có vẻ Yuka cho rằng cứ đi như thế này thì sẽ thật nhàm chán nên cô quay lại liếc nhìn tôi đang đi phía sau rồi đột nhiên chạy thật nhanh. Cô có ý muốn tôi đuổi theo. Chúng tôi quên đi cơn mệt mỏi và chơi đuổi bắt trong đám cỏ. Cái nắng mùa hè nhanh chóng làm chúng tôi nóng bừng lên.

Tôi lách qua đám cỏ đuổi theo Yuka. Khi tôi mất dấu cô và đang bối rối thì lập tức nghe thấy tiếng cô cười ngay bên cạnh. Tôi đoán chỗ cô đang đứng và chạy về phía có tiếng cười, tiếp tục đuổi theo cô.

Khi ấy đột nhiên chúng tôi chạy tới một khoảng không rộng lớn. Có cảm giác như tầm mắt của chúng tôi bất ngờ mở rộng ra. Mùi cỏ nồng tan biến

dần, một cơn gió mát ôm lấy cơ thể tôi. Đó là một khu đất hình tròn không có cỏ mọc.

Yuka chạy tới đó trước tôi, cô đứng giữa khoảng đất há hốc mềm ngọc nhiên. Cô nhìn xung quanh rồi nhìn tôi vừa chạy ra từ bức tường cỏ. Ban đầu chúng tôi bối rối nhưng rồi mau chóng cảm thấy mình đã phát hiện ra một thứ tuyệt vời. Ánh mắt cô long lanh những dự cảm vui thú.

Đã bao lâu rồi kể từ ngày đó? Có lẽ nó đã trở thành một quá khứ xa xôi.

Chẳng bao lâu sau khi chúng tôi phát hiện ra khoảng đất dưới gầm cầu thì gã đàn ông đó đến nhà chúng tôi. Từ đó tôi và Yuka bắt đầu ra ngoài vào nửa đêm. Ngày qua ngày, những cơn gió thêm lạnh hơn. Ánh nắng mặt trời ấm áp ôm lấy chúng tôi ngày hè đó đã không còn nữa.

Kể cả khi đi dạo vào ban ngày chúng tôi cũng không còn chạy hết sức hay chơi đuổi bắt nữa. Thay vì chơi đùa chúng tôi vừa đi vừa tìm những ngôi nhà có chó. Chuẩn bị trước như thế giúp chúng tôi dễ tìm con mồi cho ban đêm hơn.

Yuka đã ra lệnh cho tôi như vậy. Tôi không biết tại sao cô bắt tôi làm điều đó, nhưng chắc chắn không phải để cho vui. Đôi mắt của Yuka không bao giờ cười. Nỗi buồn và sự căm thù lẫn át những cảm xúc khác của cô. Vì thế nên tôi đã làm theo lời cô.

Gió lạnh hơn đêm trước một chút, vẫn còn sớm nên trên cầu vẫn còn nhiều xe qua lại. Khi ánh đèn pha chói mắt tiến tới gần, bóng chúng tôi đổ dài trên mặt đất, khi xe chạy qua, những chiếc bóng dài co tròn lại rồi tan biến.

Chúng tôi đứng trên cầu thang nhìn xuống biển cỏ phía dưới. Hầu hết cỏ đã chìm trong bóng tối. Tiếng xào xạc của đám cỏ khi gió thổi tựa như tiếng sóng trong màn đêm đen thẳm. Chúng tôi chỉ có thể nhìn thấy một phần nhỏ đám cỏ đại được chiếu sáng bởi ánh đèn lờ mờ từ trên cầu.

Tôi và Yuka bước xuống cầu thang, băng qua cỏ đến khoảng đất.

Tôi quan sát bức tường cỏ bao quanh mình. Có ai đang ẩn nấp trong đó không? Có phải trong gió có mùi người lạ?

Khi tôi đang căng mình cảnh giác thì Yuka gọi.

Ta bắt đầu thôi.

Con chó mà tôi và Yuka dẫn theo được thả xuống bãi đất khô hình tròn. Nó không nhỏ như chó con nhưng cũng chưa lớn bằng chó trưởng thành. Chính xác thì nó là một con chó trẻ vừa hết thời kỳ con nít. Nó ngạc nhiên nhìn tôi và Yuka. Chúng tôi đã bắt nó trên đường đến đây.

Việc bắt chó khá vất vả vì chúng thường kêu to lên cho chủ biết. Những lúc ấy, chúng tôi lại lấy thức ăn của tôi đặt trước mũi chúng để làm chúng bớt cảnh giác. Yuka bỏ tôi và con chó đối thủ ở lại rồi đi ra rìa khoảng đất. Cô luôn ngồi ở đó theo dõi cuộc tàn sát. Tôi và đối thủ nhìn nhau.

Tôi chuẩn bị nhảy chồm lên nó. Tôi nhìn trừng trừng đối phương, co mình lấy đà. Tôi tập trung tinh thần chờ mệnh lệnh của Yuka.

Đối thủ của tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Nó nhìn tôi với gương mặt âu lo. Nó kêu lên khe khẽ để tìm chủ nhân.

Cơn gió đêm lạnh lẽo làm đám cỏ xung quanh xào xạc nghe như tiếng sóng vỗ. Rồi gió lặng, tĩnh mịch kéo về. Trên cầu, xe đã ngừng qua lại, tiếng bánh xe mà nãy giờ tôi nghe thấy loáng thoáng cũng không còn. Tôi căng thẳng trong sự tĩnh lặng đó. Không khí căng ra. Cái hố nhỏ đang mở ra chờ đón sự hủy diệt. Tôi tập trung đến tận đầu những sợi lông để không lỡ mất thời điểm bắt đầu.

Con chó tuyệt vọng trước mắt tôi có lẽ bị áp đảo bởi không khí dị thường quanh mình nên lại rên lên tìm chủ nhân.

Ngay khi nó vừa cất tiếng rên thì giọng Yuka vang lên ngắn và sắc.

Lên đi.

Tôi nhảy lên, thu hẹp khoảng cách với con chó trước mặt tới giờ vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hai chúng tôi va vào nhau. Con chó bị đẩy ngã lăn xuống đất. Tôi găm lên từ sâu trong cổ họng. Đối thủ của tôi nhe răng ra, dù vẫn còn bối rối trước tình hình hiện tại. Mắt nó đầy lo lắng và thù địch.

Tim tôi đập nhanh hơn. Tôi có thể cảm nhận rõ ràng nền đất dưới chân mình và dòng chảy của không khí. Tôi nhắm tịt trong đầu phải mất bao lâu để thu hẹp khoảng cách giữa mình và đối thủ. Dựa trên những động tác

nhỏ nhất của đối phương, tôi suy luận hướng mà nó sẽ di chuyển. Tôi làm được như vậy là nhờ đã chiến đấu quá nhiều lần.

Nhưng lòng tôi tràn ngập nỗi buồn. Yuka còn muốn bắt tôi làm chuyện này đến bao giờ? Thật lòng tôi chẳng muốn giết ai cả. Từ lúc sinh ra cho tới giờ tôi chưa từng muốn dùng răng của mình để làm những chuyện này.

Đối thủ của tôi chạy qua bên phải. Tôi đọc ra ý đồ đó và ngay lập tức phóng tới chặn trước mặt nó. Lông của nó rơi lả tả. Nó chảy máu rồi lao đảo. Hình dáng nó nổi bật trong bóng tối.

Sau khi chúng tôi đánh nhau thêm một lúc, Yuka đứng dậy.

Căn nó đi.

Cô hét. Giọng cô đầy thù hận. Đó là cảm xúc cô dành cho gã đàn ông kia. Yuka bắt tôi làm việc này kể từ khi gã đó đến nhà. Những nỗi đau cô chất trong lòng được giải phóng khi bắt tôi tàn sát tại chỗ này.

Nhìn con chó bị thương trước mặt và Yuka đang hét lên từ tận đáy lòng, tôi tru lên. Tiếng tru chát chúa vọng vào gầm cầu và vang tới bầu trời đêm. Đầu tôi nóng bừng. Tại sao mọi chuyện lại trở nên thế này? Tại sao chúng tôi không thể cười đùa như xưa nữa?

Con chó kia run rẩy cố lẩn vào bóng tối. Trong mắt nó không còn ý chí phản kháng. Nó đứng với bộ dạng tả tơi và kinh hãi cái chết.

Bây giờ tôi sẽ giúp nó được giải thoát. Tôi thăm nhủ trong lòng và đè con vật bốn chân đó xuống. Tôi mở to hàm và ngoạm vào cổ con chó. Răng của tôi cắm sâu vào da thịt nó. Máu tuôn ra ngập mồm tôi.

Ngày hè đó ngập tràn ánh sáng hạnh phúc. Tôi và Yuka chạy vòng quanh bãi đất trống hình tròn mà cỏ vô tình tạo ra. Tôi chồm lên người Yuka, cô ngã xuống. Tôi lo lắng tưởng mình đã đùa quá trớn nhưng cô vẫn nằm nguyên và vui vẻ mỉm cười. Tôi nằm xuống cạnh cô, hai chúng tôi cùng nhìn lên bầu trời cao trong xanh. Mặt trời sưởi ấm toàn thân chúng tôi, mũi tôi ngửi thấy mùi hương của cỏ lẩn vào mùi mồ hôi...

Con vật co giật trong hàm tôi chẳng mấy chốc đã yên lặng. Máu của nó chảy xuống cằm tôi. Hơi ấm trên cơ thể nó mau chóng tan đi. Tiếng ồn ào đã dứt. Không gian xung quanh lại trở nên tĩnh mịch.

Tôi đã trở nên giỏi giết chó. Tôi không biết điều đó có tốt hay không. Nhưng những mệnh lệnh của Yuka đã dạy cho tôi biết hàm răng của mình có thể trở thành một thứ vũ khí.

Hơi ấm trong hàm tôi đã biến mất hoàn toàn. Thứ còn lại chỉ là khối thịt lạnh lẽo.

Cô đã dạy tôi...

Tôi nghĩ về điều đó thêm một lần nữa.

Tôi thả con chó trong mồm xuống đất rồi nhìn Yuka. Cô cũng đang nhìn tôi không nói một lời. Tôi biết cô muốn gì. Ý chí mạnh mẽ của cô chảy tràn vào tôi.

Tại sao cô lại bắt tôi giết nhiều con chó khác như vậy?

Tôi chưa từng hiểu tại sao nhưng giờ đây tôi đã nhận ra điều cô nghĩ. Chắc hẳn Yuka đang muốn huấn luyện tôi. Cô bắt tôi giết chó thật nhiều để tôi có kinh nghiệm trong việc “giết”. Như thế cô đã mài sắc một phần rất quan trọng trong tôi. Cô khiến tôi quen với cái chết để không ngợp ngừng mà thất bại khi thời điểm đó đến.

Yuka không thể chống lại gã đàn ông đó. Nhưng tôi có thể trở thành chiếc răng nanh bảo vệ cô.

Yuka gật đầu. Cô biết rằng tôi đã hiểu ra. Cô đã chờ đến tận bây giờ để tôi tự mình nhận ra chuyện đó.

Tôi không cần luyện tập thêm nữa, tôi nói với cô.

Gã đàn ông đó sẽ ngủ lại đêm nay.

Chúng ta sẽ làm chuyện đó vào sáng mai. Yuka thì thầm với tôi.

Tôi vứt con chó mình giết xuống cái hố, rửa miệng bằng nước sông và nuốt xuống những sợi lông còn dính trong mồm. Việc còn lại chỉ là về nhà và chờ ngày mai đến.

Yuka và tôi rời khỏi khoảng đất hình tròn. Tôi đột ngột dừng lại ngay trước khi bước vào bức tường cỏ. Yuka đã ở trong đám cỏ dừng lại theo và quay người lại.

Sao thế? Cô dường như hỏi thế khi nhìn tôi.

Tôi nhìn cô rồi quay qua nhìn đám cỏ sau lưng mình. Mới vừa rồi tôi cảm thấy đám cỏ chuyển động một cách kỳ lạ.

... *Không có gì cả. Đi thôi.*

Tôi rời mắt khỏi đám cỏ sau lưng rồi chạy lại phía cô.

Có thể có người ở đó. Không, tôi chắc chắn là có. Đó là người đã lần theo dấu vết hồng lưng bắt tôi và Yuka. Đêm nay người đó đã trốn ở đó và nhìn thấy những chuyện chúng tôi làm.

Chỉ mới vừa nãy thôi tôi vẫn còn lo bị bắt gặp nhưng bây giờ thì không. Tôi đã biết chắc chắn mình cần phải làm gì nên nỗi lo lắng cũng biến mất.

Chúng tôi không cần phải giết chó ở đây nữa. Thời kỳ luyện tập đã kết thúc nên tôi không cần sợ bóng đen đang đuổi theo mình nữa.

Chúng tôi leo lên cầu thang về hướng đầu cầu. Tôi quay đầu nhìn biển cỏ lần cuối, nó đã chìm vào màn đêm đen thẳm.

Tôi muốn nói với người đang trốn trong đó ý đồ thật sự của tôi và Yuka. Tôi muốn người đó biết những gì Yuka đã chịu đựng khiến cô phải quyết tâm như vậy.

Thật kỳ quái nhưng tôi nghĩ như thế đấy.

“A lô...?”

Morino cất giọng ngái ngủ ở đầu dây bên kia. Giọng nàng như muốn ám chỉ với tôi rằng không thể hiểu tại sao lại có kẻ gọi điện tới vào lúc sáng sớm thế này.

Trời đang sáng dần bên ngoài cửa sổ. Mới ngủ được khoảng ba tiếng nhưng tôi có khả năng tự điều chỉnh thời gian ngủ nên dậy sớm thế này không phải chuyện gì to tát cả.

Tôi nói với Morino rằng đêm qua mình đã phát hiện ra kẻ bắt chó.

“Ồ, thế à...”

Nàng nói rồi đập máy ngay trước khi tôi kịp thông báo thủ phạm chính là cô bé và con chó săn lông vàng đi qua chúng tôi hôm nọ. Có lẽ với Morino thì thủ phạm vụ bắt cóc thú cưng không quan trọng bằng việc đi ngủ.

Tôi mới nghĩ đến đó thì chuông điện thoại reo. Là Morino. Tôi nhắc điện thoại lên, nàng hỏi thẳng luôn vào vấn đề.

“Cậu có chụp lại mặt thủ phạm không?”

Tôi giải thích rằng mình đã định chụp lại nhưng không thành. Ánh đèn le lói dưới chân cầu không đủ sáng. Tối quá nên ảnh rất mờ.

“Ra vậy!”

Nàng nói rồi đập máy.

Tôi thay quần áo rồi ra khỏi phòng. Bố mẹ và em gái tôi vẫn đang ngủ, trong nhà rất yên tĩnh. Tôi đi giày ở cửa rồi ra ngoài. Bầu trời phía đông hửng đỏ, những cột điện trên đường đổ bóng.

“Sáng mai...”

Tôi nhớ rằng đêm qua mình đã nghe thấy cô bé thì thầm như thể dưới chân cầu. Ngay sau khi nghi thức giết chóc kết thúc, cô bé gầy gò đã ghé sát đầu con chó săn lông vàng to lớn và nói nhỏ. Từ chỗ tôi nấp không thể nghe rõ được cả câu. Sẽ có chuyện gì xảy ra vào sáng mai, tức sáng thứ Bảy?

Phải chăng chúng sẽ lại làm những chuyện tương tự? Tôi cầm theo máy ảnh và đi tới nhà cô bé. Tôi biết địa chỉ vì hôm trước đã nhìn thấy cô bé và con chó đi vào cổng, có lẽ đó là nhà của chúng. Kế hoạch của tôi là lặng lẽ theo dõi và quan sát quá trình bắt cóc.

Ra khỏi nhà được vài bước, tôi nhận ra mình quên thứ gì đó. Tôi đã mang theo ví và máy ảnh. Tôi kiểm tra lại túi rồi ngẩng đầu lên nhìn cửa sổ phòng mình ở tầng hai. Tôi đã quên con dao ở trong phòng. Tôi băn khoăn không biết có nên quay lại phòng lấy con dao sẽ không dùng đến hay cứ thế mà đi đến nhà cô bé. Tôi không muốn làm việc vô ích. Cứ thế mà đi thì sẽ đỡ phí sức hơn.

Mặc dù nghĩ thế nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi thấy mình đã quay về phòng từ bao giờ. Tôi lấy ra một con dao từ bộ dao trong kệ sách. Lưỡi dao có một vệt sáng loáng, tôi bỗng muốn dùng nó thử cửa vào đầu ngón tay. Tôi nén lại cảm giác đó rồi đút nó vào bao da.

Tôi dùng đầu ngón tay cảm nhận chắc chắn cán dao trong túi và rời khỏi nhà. Tôi không giải thích được vì sao nhưng dường như nó đang khát. Lưỡi dao khô như sa mạc cháy bỏng.

Tôi nhìn về phương Đông, bầu trời nhuộm đỏ như máu.

Trời đã sáng.

• • •

Tôi và Yuka mở mắt cùng một lúc vì chói. Một tia nắng len qua góc rèm cửa chiếu vào trong phòng. Ánh nắng tinh khiết chiếu sáng lấp lánh thắm,

giường, chăn và gương mặt hai đứa nằm ngủ cạnh nhau. Trong chăn, chúng tôi nhìn nhau một hồi.

Thức dậy cùng Yuka từng rất vui. Chúng tôi đập nhau và trái tim rộn ràng trong niềm háo hức hôm nay sẽ chơi trò gì. Tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ quên khoảnh khắc này. Dẫu phải chia xa Yuka đi chẳng nữa thì ký ức về cô vẫn sống mãi trong tim tôi.

Chúng tôi nhìn những hạt bụi nhỏ lơ lửng trong không khí rồi hạ quyết tâm chuồn ra khỏi chăn.

Chúng tôi mở cửa và nhìn xung quanh.

Có tiếng hắt ta ngáy trong phòng Mẹ. Mỗi khi đến nhà hắt đều ngủ ở đó. Mẹ luôn ra khỏi nhà từ sáng sớm nên hầu như buổi sáng chỉ có hắt ngủ trong phòng.

Yuka và tôi lặng lẽ đi bộ dọc hành lang rồi đứng trước cửa phòng Mẹ. Đó là căn phòng nằm sâu nhất trong nhà. Giữa căn phòng và hành lang có một cánh cửa kéo. Sáng nay Mẹ đã quên chốt cửa, có một khoảng đủ rộng để tôi lén vào bên trong.

Tôi thò mũi vào phòng kiểm tra tình hình.

Có một cái nệm trải trên sàn chiếu tatami. Hắt ta đang nghiêng người nằm ngủ trên đó. Hắt há nửa mồm để lộ ra cổ họng. Khi đứng dậy hắt quá to lớn nên tôi không cần vào đó được nhưng lúc đang ngủ thì cổ họng hắt còn thấp hơn mũi tôi.

Tôi lách mình qua khe cửa, lặng lẽ tiến vào phòng. Sàn nhà khẽ cọt kẹt khi tôi bước lên. Yuka đứng ở cửa quan sát. Cô nhìn tôi lo lắng.

Tôi tiến lại gần đầu hắt. Hắt không nhận ra nên không có vẻ gì là sẽ tỉnh giấc, mắt vẫn nhắm tịt. Tấm chăn được đắp ngang bụng hắt, lên xuống nhịp nhàng theo nhịp thở.

Đúng lúc đó, có chuyển động lọt vào khóe mắt tôi. Tôi quay qua phía đó. Tôi nhận thấy có bóng người sau tấm rèm treo nơi cửa sổ.

Yuka nhận thấy sự bối rối của tôi. Từ khe cửa cô nhìn tôi như muốn hỏi có chuyện gì.

Có ai đó đứng bên ngoài cửa sổ? Không, có lẽ chỉ là rèm cửa lay động thôi. Hoặc là bóng của một cái cây đang đung đưa trong gió. Tôi lắc đầu bỏ qua nó. Tôi phải tập trung vào gã đàn ông trước mặt mình.

Tôi nhìn gương mặt đang ngủ của hắn và nghĩ tới những lúc hắn hành hạ Yuka, cơn thịnh nộ ngập tràn tim tôi.

Tôi quay lại nhìn vào mắt Yuka. Chúng tôi không cần từ ngữ. Cô muốn làm gì hay cần tôi làm gì, chỉ cần nhìn vào mắt cô là tôi đủ hiểu.

Tôi chậm rãi nhe răng ra. Tôi không hề ngần ngại. Tôi đã làm chuyện này không biết bao nhiêu lần dưới gầm cầu rồi.

Tôi cắn hắn.

Răng tôi ngoạm chặt vào cổ họng hắn. Da hắn toác ra, máu tuôn xối xả. Tôi định cắn sâu hơn để gặm đứt cổ họng hắn nhưng họng của con người cứng hơn tôi nghĩ. Nanh của tôi bị chặn lại giữa chừng.

Gã đàn ông mở mắt, hắn nhồm nửa thân trên dậy. Răng vẫn ngoạm chặt cổ họng nên cơ thể tôi bị kéo theo chuyển động của hắn.

Hắn nhìn tôi kinh ngạc rồi thét lên. Tuy nhiên hắn không thét to được. Phần quan trọng trong cổ họng hắn đã bị phá hủy. Hắn đâm vào mặt tôi nhưng tôi vẫn ngoạm chặt. Hắn đứng dậy. Tôi bị treo lủng lẳng trên không. Hắn đảo qua đảo lại để đẩy tôi xuống.

Tôi ngã lặn xuống sàn nhà.

Đột nhiên mọi thứ im lặng giống như thời gian ngừng trôi.

Tôi lặn đến chân hắn, có chất lỏng màu đỏ nhỏ từng giọt xuống. Tôi nhìn lên và trông thấy hắn đang đứng chết lặng sờ vào cổ. Cổ họng hắn đã bị thủng một lỗ. Máu đỏ tóa ra từ đó. Hắn lấy tay bịt lại nhưng máu vẫn trào qua tay.

Tôi đứng dậy và nhổ thứ trong mồm mình ra. Nó lặn giữa vũng máu đang loang ra chần. Đó là mẫu thịt tôi ngoạm từ cổ hắn.

Gã đàn ông nhìn thấy thế, vẻ mặt như vỡ lẽ quỳ sụp xuống nhặt nó lên. Hắn vội vã ấn nó vào chỗ vết thương nhưng máu từ cổ vẫn tiếp tục tuôn. Tay hắn mau chóng run lẩy bẩy rồi làm rơi mẫu thịt bị tôi cắn đứt từ cổ

họng. Nhưng hắn không nhặt nó lên nữa. Hắn nhìn tôi với vẻ mặt phức tạp, vừa giận dữ vừa như muốn khóc. Hắn mở to mồm rồi tru lên. Không khí từ lỗ thủng trên cổ hắn ủa ra tạo thành tiếng huýt gió kỳ quái. Thế nhưng nó vẫn đủ to để vang khắp phòng.

Hắn nhảy vào tấn công tôi. Hắn quá mạnh nên tôi gần như mất ý thức sau cú đá vào bụng.

Yuka đứng ở cửa thét lên, chôn chân không biết phải làm gì.

Trốn đi. Tôi nói với Yuka.

Nhưng cô không bỏ tôi lại.

Gã đàn ông dùng cả hai tay bóp cổ tôi rồi ấn tôi xuống sàn nhà lấm lem máu, xõ ra tràng chửi bới khủng khiếp. Nước bọt và máu trộn vào nhau chảy từ mồm hắn xuống mặt tôi nhiều đến ngổ ngang. Tôi cắn vào tay hắn.

Hắn đờ ra trong giây lát. Nhân lúc đó tôi vội đứng dậy rồi lách qua cửa, bỏ chạy cùng Yuka.

Tuy mất nhiều máu nhưng hắn vẫn chưa có dấu hiệu hấp hối. Nếu hắn là chó thì đã mất đi ý chí chiến đấu rồi nhưng gã đàn ông này thì chẳng những không gục xuống mà còn tấn công rất hung hãn.

Phía sau lưng tôi và Yuka có âm thanh rất lớn. Đó là tiếng hắn kéo cửa, mạnh tới mức gần như phá hỏng cửa.

Tôi sợ hãi. Không được rồi, tôi không thể giết nổi hắn. Sức lực chúng tôi quá chênh lệch. Tôi có cắn bao nhiêu lần đi chẳng nữa thì hắn vẫn đứng dậy được và đánh tôi. Sau khi giết tôi xong sẽ đến lượt Yuka rơi vào tay hắn. Tôi hoang mang không biết phải làm gì.

Chúng tôi chạy về phía cửa trước. Hắn đuổi theo ngay sau tôi và Yuka. Tiếng bước chân đã gần sát.

Từ phòng Mẹ đến cửa trước chỉ có một ngã rẽ, sau đó là đường thẳng. Gần như chỉ mất một loáng là ra đến cửa nhưng lúc này khoảng cách đó thật dài.

Khi chúng tôi chạy gần tới cửa thì Yuka đang chạy cạnh tôi khê kêu lên, cô bị trượt chân ngã, nằm ở giữa hành lang.

Yuka!

Tôi thét lên rồi vội ghì chân lại. Tuy nhiên vì tôi đang chạy hết sức nên cơ thể tôi không thể dừng ngay được. Tôi nhảy vào đồng giày đặt dưới đất rồi đâm vào cánh cửa, cuối cùng cũng đứng lại được.

Tôi quay sau định giúp Yuka nhưng chột đơ cả người.

Gã đàn ông đó đang đứng cạnh Yuka. Hắn nhìn xuống tôi, máu từ cổ vẫn chảy. Gương mặt hắn thật đáng sợ. Hắn đang nói điều gì đó nhưng không rõ tiếng. Hắn tiến thêm một bước về phía tôi. Hai tay hắn vươn ra để tôi không còn lối thoát.

Tôi đứng ở cửa trước, không tài nào cử động. Tôi không thể bỏ chạy một mình và để Yuka lại. Tôi phải làm gì đây? Tôi nghĩ nhưng không thể tìm ra câu trả lời. Sự hối tiếc và cơn giận dữ điên cuồng trào lên trong tim. Tôi không có cơ hội để đột kích hắn nữa.

Trái tim tôi đã muốn đầu hàng.

Từ trước đến giờ, hắn vốn rất ghét Yuka và đánh đập cô một cách tệ hại. Tôi quá yếu ớt để bảo vệ cô. Dù có chống lại hắn bằng cách nào đi chăng nữa cũng vô dụng, mọi chuyện luôn diễn ra theo cách mà hắn muốn. Nếu mạnh mẽ hơn thì tôi đã có thể bảo vệ được Yuka...

Tay hắn thò ra định bắt tôi.

Yuka nằm trên sàn nhìn tôi.

Xin lỗi... Tôi thâm nhủ trong lòng. Việc duy nhất tôi làm được là cúi đầu xuống, quay đi không dám nhìn Yuka đáng thương và chờ đợi đôi tay của hắn tóm lấy mình.

Điện tắt nhưng ánh nắng buổi sớm chiều qua cửa sổ vẫn chiếu sáng căn phòng. Tôi cúi đầu nhìn bóng đôi tay hắn đang tiến về phía mình từ hành lang đến thềm cửa, từng chút từng chút một gần hơn.

Xin lỗi vì đã không thể giúp được cô...

Theo cùng chuyển động bóng đôi tay hắn, máu chảy thành dòng từ cổ họng. Máu nhỏ xuống sàn và rơi cả vào trong giày.

Ước gì chúng ta lại được cùng nhau vui đùa...

Bóng đôi tay hắt đè lên bóng tối. Tôi cứ cúi đầu không cử động. Bàn tay hắt đã kề sát hai bên mặt tôi. Tôi có thể nhìn thấy đôi tay nhuộm đầy máu của hắt qua khóe mắt. Bóng hắt bao trùm lấy tôi, giống như mặt trời đã lặn và xung quanh trở nên tăm tối.

Yuka...

Nước mắt chảy ra từ mắt tôi.

Đúng lúc này, tôi cảm thấy có gì đó phía sau. Sau lưng tôi vốn chỉ có cánh cửa nhưng tôi nghe thấy bên kia cửa có tiếng giày.

Tiếng cót két vang lên rồi sau đó là tiếng kim loại rơi xuống đất...

Đầu đang cúi nên tôi chỉ nhìn được chân mình, có thứ gì đó rơi xuống rồi lăn trên mặt đất. Nó sáng lấp lánh dù đang bị bóng gã đàn ông phủ lên.

Đôi bàn tay hắt chạm vào mặt tôi chợt dừng lại, dường như hắt bị sao nhãng bởi sự việc đột ngột này. Không gian yên lặng, như thể thời gian đã ngừng trôi.

Phía bên kia cánh cửa, tiếng giày lại vang lên. Lần này tiếng bước chân đi xa dần. Có một khe nhỏ trên cánh cửa để người ta nhét báo vào, thứ rơi trước mặt tôi được thả qua đó. Tiếng cót két khi nãy hắt là tiếng đóng mở khe cửa này.

Tôi lập tức nhận ra đó là người đã theo dấu tôi và Yuka. Cái bóng ở bên ngoài cửa sổ mà tôi nhìn thấy lúc nãy chắc chắn cũng là người này.

Tôi có thể cử động sớm hơn gã đàn ông kia là vì đã lờ mờ nhận ra sự tồn tại của người này. Điều đó khiến tôi quyết định nhanh hơn một khắc, có lẽ đó là vận mệnh của chúng tôi...

• • •

Cô bé và con chó vội vã lao ra khỏi cổng và chạy ngược hướng ngã rẽ mà tôi đang ẩn náu. Vì vậy họ không phát hiện ra tôi.

Khi không còn ai, tôi quay lại ngôi nhà đó. Cửa trước không khóa. Xác người đàn ông nằm ngay sau cửa. Ông ta nằm ngửa nên tôi có thể nhìn thấy

rõ cán dao đang cắm thẳng vào tim. Máu nhỏ lổm đổm từ sâu trong hành lang ra đến gần cửa. Màu đỏ dây khắp xung quanh.

Tôi cẩn thận không chạm tay vào đâu và xem xét tình hình. Tôi không rõ ông ta là ai nhưng có khả năng là bố cô bé. Cô bé có mẹ không nhỉ? Tôi lấy máy ảnh kỹ thuật số ra chụp ông ta rồi chuồn khỏi hiện trường. Tôi nghĩ đến con dao nhưng quyết định bỏ nó lại đó. Tôi có cảm giác đây là chỗ mà nó nên thuộc về.

Khi rời đi, để không lưu lại dấu vân tay tôi dùng ống tay áo lau tay nắm cửa.

Tôi trở về nhà, Sakura đang vừa ngồi xem tivi vừa làm bài tập.

“Anh đi đâu thế?”

Tôi trả lời mình đến cửa hàng tiện lợi rồi ăn sáng.

Quá trưa, tôi quay lại nhà cô bé kia một lần nữa. Vừa tới gần khu nhà tôi đã cảm thấy không khí huyền ảo. Đi qua ngã rẽ có thể nhìn được ngôi nhà đó thì tôi hiểu ra lý do. Có ai đó báo lại nên cảnh sát đã tới cùng một đám đông vây xung quanh.

Ánh đèn đỏ của xe tuần tra hắt lên tường. Đám đông trên đường lấy tay chỉ trỏ căn nhà và thì thầm to nhỏ, có lẽ họ là hàng xóm. Có rất nhiều bà nội trợ đang đeo tạp dề và đàn ông trung niên mặc bộ đồ ở nhà. Tôi tiến lại gần họ và cùng nhìn về phía ngôi nhà, nghe ngóng những lời họ bàn tán.

Nghe nói người phụ nữ sống trong ngôi nhà này khi về đến nhà đã thấy người đàn ông mình quen bị dao đâm năm sau cửa. Nhờ thông tin này mà tôi biết người đàn ông đó không phải là bố cô bé.

Tôi bắt chuyện một cách tự nhiên với người đàn bà đeo tạp dề đã kể điều đó và hỏi về những người đang sống trong nhà này. Dù hơi ngỡ ngàng nhưng bà ta vẫn trả lời. Có lẽ sự phấn khích đối với vụ án khiến bà ta dễ dàng mở miệng hơn.

Trong ngôi nhà có một phụ nữ sống cùng đứa con gái và một con chó. Người bố không ở đây vì họ đã ly dị. Cô con gái không chịu đến trường tiểu học mà suốt ngày ở trong nhà chơi cùng con chó.

Theo lời người đàn bà thì cô con gái và con chó hiện đang mất tích không biết ở đâu.

Tôi quay lưng rời khỏi hiện trường ồn ào. Trên đường về tôi bắt gặp nhiều đứa trẻ đạp xe ngang qua đi về phía ngôi nhà xảy ra vụ án, giống như đang đi xem hội vậy.

Từ đầu cầu, có một cầu thang bê tông dẫn xuống bờ sông. Phía dưới là biển cỏ dại mênh mông.

Hôm nay là một ngày đẹp trời. Tôi bước xuống cầu thang, nhìn bóng mình in mờ mờ trên thềm bê tông, cỏ xanh rì hắt ánh mặt trời, rung rinh như sóng khi gió thổi qua.

Bước xuống cầu thang, tầm nhìn của tôi bị đám cỏ cao che mắt. Cỏ cao ngang mắt tôi, nhìn lên trên chỉ thấy gầm cầu ngay sát đó và bầu trời trong xanh vô tận.

Tôi rẽ cỏ tiến lên, tầm mắt đột ngột mở rộng. Có một khoảng đất hình tròn không cỏ, con chó sần lông vàng đang ngồi ở đó.

Cô bé không có ở đây.

Con chó không bị buộc lại. Nó ngồi như tượng giữa đám cỏ bao xung quanh, dáng vẻ như đã biết trước là tôi sẽ tới. Trông nó tao nhã và có đôi mắt thông minh. *Một con chó đẹp*, tôi nghĩ.

Tôi đã đoán rằng cô bé và con chó có thể sẽ ở đây nhưng dự đoán của tôi chỉ đúng một nửa.

Tôi lại gần con chó đặt tay lên đầu nó. Con chó không hề động đậy, ngoan ngoãn để tôi chạm vào.

Có một mẫu giấy nhét trong vòng cổ của nó. Tôi rút mẫu giấy ra.

“Gửi đến người tặng dao.”

Trên giấy viết như vậy. Dường như là thư cô bé gửi cho tôi. Có lẽ cô bé đã nhận ra tôi và đoán rằng tôi sẽ tới đây.

Bức thư được viết bằng bút chì trên một miếng giấy xé ra từ vở. Chắc được viết đè lên bậc cầu thang bê tông nên chữ bị méo mó.

Tôi đọc bức thư. Mặc dù câu văn lộn xộn khó đọc nhưng tôi có thể hiểu được nội dung. Cô bé nhắc tới lý do tại sao mình lại đi bắt cóc chó và làm những chuyện như thế dưới gầm cầu. Cô cũng thuật lại những hành động bạo lực của người sẽ trở thành cha dượng mình và cảm ơn tôi đã ném con dao cho cô. Ngôn ngữ trong thư khá trẻ con nhưng đó là một bức thư được viết rất nỗ lực.

Cuối thư, cô bé muốn nhờ tôi nhận nuôi con chó. Chắc chắn cô đã mất rất nhiều thời gian để viết ra dòng đó. Vẫn còn dấu hiệu ngập ngừng tẩy xóa nhiều lần trên giấy. Xem ra cô bé cho rằng nếu dẫn con chó theo thì khi mình bị bắt nó sẽ bị đưa đi xử lý.

Tôi bỏ lá thư vào túi và nhìn con chó sấn đang ngoan ngoãn đợi. Trên cổ nó có vòng đeo nhưng không có dây. Tôi không biết nên dẫn nó theo hay cứ để mặc nó ở đây.

Đêm hôm trước dưới chân cầu cô bé đã dùng tay ra hiệu để gọi con chó. Tôi thử làm theo và nó vâng lời tiến lại gần tôi.

Chúng tôi cứ thế đi về nhà. Con chó đi bộ phía sau tôi. Trên đường về nếu nó đi mất thì tôi cũng sẽ kệ nhưng nó vẫn theo tôi về tới nhà.

Bố mẹ không có nhà nhưng em gái tôi, Sakura đang ngồi làm bài tập trước tivi. Nghe thấy tiếng con chó đi vào nhà, nó quay lại và khẽ thốt lên. Tôi nói mình sẽ nuôi con chó này. Sakura ngạc nhiên nhưng nó phản ứng rất linh hoạt. Chuyện này có lẽ không làm nó sốc như khi phát hiện ra xác chết. Sau đó nó bắt đầu nghĩ tới chuyện đặt tên cho con chó nhưng tôi ngăn lại. Tôi đã nghe thấy chủ cũ gọi tên nó dưới gầm cầu, tên của nó cũng được viết trong lá thư. Vì thế tôi nói rằng con chó đã có tên là Yuka.

Tôi nhớ lại lúc mình nhòm qua khe cửa sổ nhà cô bé sáng nay. Đó chính là lúc cô bé cắn vào cổ người đàn ông kia. Ban đầu tôi không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng khi đọc lá thư thì tôi đã hiểu. Dưới chân cầu, cô bé đã cắn lỗ chó để luyện tập cho việc giết chết cha dượng.

Tôi để Yuka lại với Sakura, ngồi lên ghế bành và đọc lại lá thư. Thư được viết bằng bút chì, cô bé đã nhấn bút khá mạnh theo kiểu trẻ con. Tôi

đọc cẩn thận từng chữ một và nhận thấy đó đây có những câu thể hiện sự sùng bái Yuka.

Tôi nhớ lại đêm hôm trước. Cô bé đôi khi vừa hành động vừa quan sát con chó săn lông vàng. Có lẽ do không muốn bị dây bắn nên cô cởi quần áo trước khi cắn lỗ chó.

Cô bé phụng sự con chó hết như nghe theo lời của thánh thần vậy. Trong thư cô viết mình có thể hiểu rõ những lời Yuka nói.

“Tại sao anh lại nhận nuôi con chó này thế?”

Sakura chỉ vào Yuka và hỏi tôi.

Tôi nói nó vốn được bạn tôi nuôi nhưng vì cha dượng ghét và hành hạ nó nên người bạn đó đã nhờ tôi giữ hộ. Cũng không khác sự thực là bao. Trong lá thư, bằng những câu văn lộn xộn, cô bé đã miêu tả nỗi sợ hãi việc cha dượng bạo hành Yuka và tình trạng bị dồn ép đến mức phải giết người.

“Làm sao có thể hành hạ một con chó thế này!”

Sakura phẫn nộ. Yuka nghiêng đầu nhìn nó với đôi mắt đen sâu thẳm. Tôi không thể biết có thật là Yuka suy nghĩ nhiều như cô bé viết trong thư không. Có lẽ cô chỉ đang đối thoại với hình ảnh phản chiếu của chính mình trong mắt Yuka thôi.

Đúng lúc đó thì chuông điện thoại reo. Là Morino. Tôi bỏ lại em gái với con chó rồi đi lên tầng nghe máy. Nàng gọi để nói về vụ giết người xảy ra ở khu chúng tôi sống.

“Hôm trước chúng mình đã đi trên con đường đó! Vụ việc xảy ra ở đấy. Bà chủ nhà đã phát hiện ra người đàn ông nằm sau cửa.”

“À, ừ.” Tôi trả lời và miêu tả lại vết cắn trên cổ người đàn ông đó cùng những vết máu từ phòng ngủ cho đến cửa trước. Cả chuyện vết thương trí mạng kết liễu hung thủ là do bị dao đâm vào ngực. Một người nào đó đã trao con dao cho hung thủ.

“Làm sao cậu biết cả những chuyện như vậy?”

“Cậu không nhận ra rằng cô bé chúng ta đi ngang qua hôm trước là hung thủ sao?”

Tôi chỉ nói đến thế và đập máy.

Tôi thích quan sát những kẻ phạm tội. Nhưng tôi có luật lệ cho riêng mình là luôn đứng ở vị trí của người thứ ba chứ không dây dưa vào.

Lần này tôi đã phạm vào điều luật đó. Qua cửa sổ tôi nhìn thấy cô bé và con chó chạy về hướng cửa trước còn người cha dượng đuổi theo sau. Lúc đó tôi đã đưa con dao cho cô bé.

Tôi không nghĩ đó là điều xấu xa. Bởi vì tôi hoàn toàn không cảm thấy lương tâm cắn rứt. Hơn nữa có lẽ đó không hẳn là dụng ý của tôi. Tôi tin rằng con dao đó mấy ngày trước đã nhìn thấu tương lai và muốn chuyện đó xảy ra.

Mấy tiếng sau, cô bé mất tích đã bị giữ lại khi đang đi lang thang ở vùng ngoại ô. Máu dây khắp miệng và quần áo cô. Cô đi một mình trong bộ dạng đó ở một chốn hoang vu không người qua lại.

Trong căn phòng tối của mình, tôi đã nhận được tin nhắn Morino thông báo chuyện đó. Tôi không bật nhạc, căn phòng yên tĩnh tuyệt đối nên tôi có thể nghe rõ tiếng Sakura và con chó đang chơi đùa vui vẻ dưới nhà.

Tôi nhắm mắt, tưởng tượng ra cảnh cô bé và con chó đùa giỡn với nhau dưới gầm cầu. Đó là một ngày mùa hè nóng nực, xung quanh hai đứa là thảm cỏ lấp lánh xanh.

KÝ ỨC

(Twins)

1

Tôi có một cô bạn cùng lớp mang họ Morino, thi thoảng chúng tôi lại chuyện trò với nhau. Tên nàng là Yoru, gọi đầy đủ họ tên là Morino Yoru. Tóc và mắt nàng đều đen. Đồng phục trường tôi cũng màu đen và đôi giày Morino mang cũng vậy. Thứ duy nhất khác màu trên người nàng là tấm khăn quàng đỏ của bộ đồng phục.

Tôi cảm thấy cái tên Yoru - buổi đêm - rất hợp với một cô gái đen từ đầu đến chân như nàng. Sự ám ảnh của nàng với màu đen sâu sắc tới mức tôi tưởng tượng nếu bóng đêm có hình dạng con người thì nó sẽ nhìn y như nàng vậy.

Ngược lại gương mặt nàng trắng như mặt trăng không biết tới sự tồn tại của vầng thái dương. Gương mặt ấy không chút sinh khí, tựa như bằng sứ. Dưới mắt trái nàng có một nốt ruồi nhỏ, bao quanh nàng là khí chất bí ẩn của một thầy bói.

Tôi đã từng thấy trong phim một cô gái có khí chất tương tự Morino. Bộ phim đó mở đầu với cảnh cặp vợ chồng nhân vật chính chết đuối. Phần còn lại nói về việc họ khó khăn không làm quen được với thế giới sau khi chết. Hai vợ chồng nhân vật chính sau khi trở thành ma đã trở nên vô hình trong mắt mọi người. Tuy nhiên sau đó họ tình cờ quen biết một cô gái có thể nhìn thấy mình. Cô gái tên Lydia ấy là nữ chính trong phim.

“Vì dường như một nửa của tôi đã chết...”

Lydia đã trả lời vậy khi hai vợ chồng họ hỏi vì sao cô có thể nhìn thấy người chết.

“Trái tim tôi là bóng tối.”

Cô gái nói ra câu ấy khoác lên mình trang phục màu đen và mang gương mặt xanh xao nhợt nhạt. Cô thích ở nhà đọc sách hơn ra đường chơi và nhìn không hề khỏe mạnh.

Những người như thế được gọi là GOTH. GOTH là một thứ văn hóa, một trào lưu thời trang hay một phong cách. Nếu tìm “GOTH” trên mạng thì sẽ ra rất nhiều kết quả. GOTH, đó là từ viết tắt của Gothic nhưng không liên quan mấy đến phong cách kiến trúc châu Âu này. Nó khởi nguồn từ những cuốn tiểu thuyết kinh dị theo phong cách Gothic như *Frankenstein* hay *Dracula* rất thịnh hành ở London thời Nữ hoàng Victoria.

Morino cũng có thể coi là một người Goth. Nàng thường tỏ ra rất hứng thú với những hình cụ và phương pháp tra tấn. Nàng cũng quan tâm đến mặt tối của con người, đây là tính cách chung của dân Goth.

Morino hiếm khi nói chuyện với người khác, về cơ bản nàng chẳng có điểm gì chung với lũ bạn khỏe mạnh năng động trong lớp. Kể cả khi bạn cùng lớp mỉm cười bắt chuyện với nàng thì vẻ mặt lãnh đạm của nàng cũng không thay đổi, nàng nhìn chăm chăm vào đối phương rồi chỉ nói “Ồ! Vậy à?” Dù người bắt chuyện có chờ đợi thêm phản ứng của Morino cũng bằng thừa. Vậy nên hầu hết những người bắt chuyện với nàng đều cho rằng mình bị làm lơ. Trước kia, đám con gái trong lớp từng nói về chuyện bị nàng làm lơ và từ sau đó bọn nó bắt đầu nhìn nàng với ánh mắt khinh miệt.

Thái độ của những người xung quanh giúp nàng hình thành một rào chắn với người khác. Trong phòng học ồn ào tiếng cười, chỉ xung quanh chỗ nàng ngồi tĩnh lặng như thuộc về một chiều không gian khác. Chỉ riêng nơi đó tối tăm như có bóng đổ.

Tuy nhiên có vẻ Morino không hề định lơ đi những người bắt chuyện với mình. Kể từ khi nói chuyện với nàng tôi đã bắt đầu nghĩ như vậy. Nàng không có phản ứng gì không phải vì ác ý mà chỉ đơn thuần do nàng là kiểu người như thế. Nàng không ghét đối phương, bởi vì đối với ai nàng cũng lạnh lùng như nhau.

Sau khi quan sát nàng một thời gian, tôi cảm thấy nàng bị bối rối. Khi được bắt chuyện nàng không biết trả lời thế nào nên chỉ có thể nói “Ồ! Vậy

à?” ... Nàng không tìm được điểm kết nối giữa bản thân với người khác và không nghĩ ra được lời gì để nói... Tuy nhiên đó chỉ là những gì tôi tưởng tượng, còn nàng thật sự nghĩ như thế nào thì tôi không rõ. Hầu như chẳng bao giờ nàng bộc lộ cảm xúc nên rất khó đoán được nàng có cảm giác gì.

Kể từ lần đầu nói chuyện với nàng, có một dạo tôi cứ nghĩ nàng là thứ gì đó giống như búp bê. Sự tồn tại của nàng chỉ giống như một món đồ trang trí.

Vào một ngày thứ Tư tháng Mười, khi lá xanh bắt đầu chuyển đỏ. Sáng hôm đó khi Morino cúi đầu đi vào lớp, trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều yên lặng. Mái tóc đen dài xòa xuống che khuất gương mặt, nàng bước đi chậm chạp một cách đáng sợ về phía chỗ ngồi, trông như thể đang kéo lê đôi chân.

Chắc hầu hết đám học sinh trong lớp nghĩ nàng giống một con ma. Nhưng không khí xung quanh nàng thì nguy hiểm như một con thú bị thương.

Rào chắn bao quanh nàng thường ngày mang hình dạng quả cầu trong suốt giờ đã chuyển thành thứ tua tủa gai nhọn trên bề mặt, dường như nàng sẽ tấn công bất cứ ai tiến lại gần. Nàng không nói gì như mọi khi và cũng không ai nói gì với nàng. Tuy nhiên vẫn có thể thấy được sự khác biệt trong tâm trạng của nàng qua vẻ mặt căng thẳng của những người ngồi xung quanh.

Tôi không quá quan tâm đến bộ dạng đó của nàng. Có thể chỉ là nàng thấy khó ở. Hôm đó chúng tôi không có cơ hội nói chuyện với nhau nên tôi không biết lý do tại sao. Morino quyết không bao giờ đến gần khi tôi đang nói chuyện với những đứa bạn cùng lớp khác.

Tôi biết được nguyên do vào cuối buổi học hôm sau.

Sau giờ sinh hoạt, học sinh trong lớp đồng loạt đứng lên đi về. Phòng học mau chóng trở nên trống trải và tĩnh lặng đến mức sự ồn ào khi có người ở đây dường như chưa từng tồn tại. Tôi và Morino ngồi lại trong phòng học chỉ còn những dãy bàn ghế.

Một cơn gió mát thổi qua cửa sổ. Lớp học bên cạnh xem ra vẫn chưa tan. Tôi có thể nghe loáng thoáng tiếng giáo viên từ phía hành lang.

Morino ngồi ngả lưng trên ghế, hai tay buông thõng sang hai bên. Nhìn nàng vô cùng mệt mỏi.

“Đạo này tớ bị thiếu ngủ.” Nàng nói và ngáp. Có vết thâm đen dưới cặp mắt nàng nhắm hờ, nhìn về xa xăm.

Tôi đang ngồi ở bàn mình xếp đồ để chuẩn bị ra về. Chỗ nàng ngồi khá xa chỗ tôi, gần như ở phía bên kia lớp. Trong lớp không có ai nên tôi vẫn nghe rõ tiếng nàng mà không cần phải lại gần.

“Vậy nên từ hôm qua nhìn cậu mới lạ thế hả?”

“Thỉnh thoảng lại như thế đấy. Tớ muốn ngủ mà không ngủ được. Có thể tớ bị chứng mất ngủ.”

Nàng đứng dậy. Mặt vẫn ngái ngủ, nàng loạng choạng đi tới trước tấm bảng đen.

Trên tường treo bảng có một ổ điện, sợi dây điện dài của máy lau bảng được cắm vào đó. Morino đột nhiên rút dây ra. Đây là loại dài chừng năm mét. Để nguyên đầu kia nối với máy lau bảng, nàng quấn cái dây vào cổ rồi đứng bất động một lúc.

“Không được rồi, không đúng.”

Nàng lắc đầu rồi thả cái dây xuống.

“Mỗi khi mất ngủ tớ lại lấy dây buộc quanh cổ, nhắm mắt tưởng tượng mình đang bị treo cổ đến chết. Và thế là tớ có thể ngủ được, như chìm xuống nước sâu vậy.”

Có vẻ nàng làm vậy không phải do ngái ngủ, tôi thấy hơi thất vọng.

“Nếu có cách đó thì tại sao trước khi bị mất ngủ cậu không làm thế?”

“Không phải cái dây nào cũng được.”

Morino còn kén chọn cả dây. Cái dây điện dài lúc nãy không hợp với cổ nàng. Có cả loại dây lý tưởng cho việc treo cổ sao?

“Cái dây tớ dùng lần mất ngủ trước đã mất rồi. Tớ đang tìm một cái khác hợp với cổ mình...”

Nàng ngáp, mệt mỏi nhìn xung quanh.

“Nhưng chính tớ cũng không biết phải tìm loại dây nào. Nếu biết thì tớ đã giải quyết được chứng mất ngủ rồi.”

“Cái dây lần trước cậu dùng là loại gì?”

“Tớ không biết. Tớ nhật được nó. Khi hết mất ngủ là tớ vứt đi ngay nên không nhớ nữa.”

Nàng nhắm hai mắt lại, tay chà chà lên cổ.

“Nhưng tớ vẫn còn nhớ cái cảm giác ấy...”

Rồi nàng mở mắt, vẻ như nghĩ ra điều gì đó.

“Đúng rồi, mình đi mua dây đi! Cậu cũng nên mua lấy một cái cho tiện. Nếu cậu muốn tự sát sẽ rất cần đấy.”

Tiết học ở lớp bên cạnh đã kết thúc. Tôi nghe thấy tiếng ghế được kéo đồng loạt.

Ra khỏi trường, chúng tôi đến một cửa hàng bách hóa lớn ở ngoại ô. Tuy hơi xa nhưng nó nằm trên một con đường lớn với nhiều xe buýt chạy qua nên chúng tôi không mất nhiều thời gian để đến đó. Một nửa số ghế trên xe buýt đã có người ngồi, tôi đứng bám vào tay nắm nhìn xuống Morino đang ngồi. Nàng cúi mặt xuống như thường lệ và cố gắng ngủ. Nhưng dù xe chuyển động khá êm, cho tới khi chúng tôi đến nơi nàng vẫn chưa ngủ được.

Cửa hàng rộng rãi, xếp đầy những đồ nghề bằng gỗ và kim loại cùng đủ loại dụng cụ. Chúng tôi bước qua những kệ chứa đồ và xem xét các loại dây. Cửa hàng có đủ loại từ dây nối AV cho tivi và đầu video, dây phơi quần áo cho đến dây điều.

Morino cầm từng cái một lên, dùng đầu ngón tay thon sờ vào. Nàng cẩn thận như đang chọn quần áo cho mình vậy. Dường như nàng có suy nghĩ riêng về loại dây dùng khi treo cổ tự sát, nàng giải thích với vẻ mặt phờ phạc:

“Đầu tiên là không được chọn những loại dây mỏng dễ đứt. Dây điện thì chắc nhưng lại không được đẹp.”

“Dây nhựa thì sao?”

Ở tầng dưới kệ có một túm dây nhựa màu trắng được cuộn lại. Tôi chỉ hỏi vì vô tình nhìn thấy, vẻ mặt vẫn vô cảm, nàng lắc đầu.

“Nó sẽ dẫn ra và làm hỏng hết việc. Tớ chán chỗ này rồi.”

Cửa hàng bày khá nhiều loại xích ở gian bán dụng cụ, từ loại dày hai phân cho đến loại mỏng chỉ vài milimét. Chúng được cuộn lại như giấy vệ sinh và đặt trên giá. Cạnh đó có dụng cụ để cắt xích theo độ dài tùy ý.

“Nhìn này, mỏng cỡ này mà viết là chịu được khoảng năm mươi cân đó.”

Nàng dùng ngón cái và ngón trỏ cầm một sợi xích mỏng màu bạc. Nàng rút nó ra ướm lên cổ. Sợi xích trên tay nàng phản chiếu ánh đèn, sáng lấp lánh.

“Màu cũng đẹp nữa. Cái xác bị treo cổ sẽ đẹp lắm... Nhưng khi treo lên thì xích có thể làm rách da cổ.”

Nàng bỏ sợi xích xuống. Xem ra nó không phải là loại lý tưởng trong mắt nàng.

Nàng chăm chăm tìm loại dây mà mình muốn dùng để tự sát. Tôi thì ngược lại. Tôi đi quanh cửa hàng để xem mình nên dùng loại dây nào treo cổ người khác lên.

“Tớ không thích cổ bị ngứa.”

Nàng nói khi tôi chỉ vào một bó dây thừng bện bằng rơm.

“Loại dây thừng cổ lỗ sĩ này, nhà cũ của tớ ở quê có nhiều lắm. Loại này hay dùng trong việc làm nông.”

Nàng sống ở nơi khác cho đến năm lớp Bốn. Chỗ đó nằm trên núi, cách nhà nàng bây giờ khoảng hai tiếng đi tàu.

“Đó là ngôi nhà mẹ tớ đã sinh ra và lớn lên. Ông bà tớ làm ruộng. Bố tớ lái xe một đoạn dài từ ngôi nhà đó để tới công ty.”

Nhưng sau đó họ đã chuyển đến ngôi nhà hiện tại để tiện đường hơn. Đây là lần đầu tiên tôi biết chuyện này.

“Nhưng mà nếu cậu tự sát thì tớ cứ nghĩ cậu sẽ cắt tay chứ không phải treo cổ.”

Nghe tôi nói nàng đưa tay ra.

“Cậu nói cái này hả?”

Trên cổ tay nàng có một đường màu trắng nhìn như bị giun đất bám vào. Da phồng lên một chút nên có thể nhận ra đó là vết dao cắt. Tôi chưa từng hỏi nàng về vết thương nên không biết tại sao nàng lại cắt tay mình.

“Đâu phải tớ làm thế để tự sát. Tớ chỉ bộc phát làm mình bị thương thôi.”

Nàng sống mỗi ngày với vẻ mặt vô cảm. Tuy nhiên có vẻ trong lòng nàng vẫn tồn tại những xúc cảm đủ khiến nàng hành động bộc phát như vậy. Sự vô cảm của nàng giống như mặt ngoài nguội ngắt của cái phích nước. Dù chứa gì bên trong cũng không để lộ ra ngoài.

Thế nhưng khi cảm xúc của con người tuôn trào thì họ cần phải làm gì đó. Có những người đi chơi hay hoạt động thể chất để giải tỏa cảm xúc, có những người cần đập phá thứ gì đó để bình tĩnh lại. Những người thuộc nhóm sau thường chỉ tìm lối thoát cho cảm xúc của mình bằng cách đập vỡ đồ đạc trong nhà nhưng Morino thì không hướng hành động đó ra ngoài mà hướng vào chính mình.

“Anh à?”

Đột nhiên vang lên một giọng quen thuộc gọi tôi. Tôi quay đầu lại nhìn thì thấy em gái mình, Sakura đang đứng cách đó không xa. Nó nghiêng đầu nhìn chúng tôi đang đứng giữa những kệ hàng. Hai tay nó ôm một cái túi to đựng thức ăn cho chó. Có vẻ nó tình cờ đi mua sắm ở chỗ này.

Bên cạnh tôi, Morino mặt ngái ngủ nhìn hình con chó in trên túi, đôi gò má đánh lại.

Sakura nói rằng gặp tôi ở đây quả là chuyện hiếm rồi quay sang nhìn Morino.

Morino nhìn lảng sang chỗ khác, nhưng không phải nàng muốn tránh ánh mắt của Sakura mà vì muốn tránh ánh mắt con chó in trên cái túi Sakura ôm. Nàng tuyệt đối không lại gần những kệ hàng có đề chữ “chó”.

“Chị gái xinh đẹp đây là...?” Sakura tò mò hỏi.

Tôi lịch sự giải thích nàng không phải là người mà nó đang tưởng tượng. Tuy nhiên xem ra nó không bị thuyết phục.

“Mà thôi được rồi. Em bị mẹ sai đi mua đồ. Đầu tiên là đi mua thức ăn cho chó rồi sau đó là lấy quần áo ở tiệm giặt...”

Sakura lấy tờ ghi chú ra đọc. Nó tốt hơn tôi nhiều. Trong lúc đang bận rộn ôn thi mà nó vẫn không từ chối được việc người khác nhờ.

“... Sau đó em phải đi mua đậu phụ và cam ở chỗ bà hàng xóm. Về đến nhà em sẽ phải dắt chó đi dạo.”

Sakura nói đến đó rồi đi mất. Nó vẫy tay chào Morino và mỉm cười. Morino bận tránh con chó trên cái túi em gái tôi bê nên không nhìn thấy. Nàng bám một tay lên kệ, cố hết sức quên đi cái hình con chó.

Sau khi không nhìn thấy bóng Sakura nữa, tôi nói với nàng:

“Cậu nhìn lên được rồi đấy.”

Nghe thấy thế, nàng lập tức duỗi thẳng người đứng đối diện với cái kệ như chưa từng có chuyện gì xảy ra và bắt đầu kiểm tra những bó dây thép.

“Đấy là em gái cậu à?”

Tôi gật đầu.

“Tớ cũng có em gái đấy. Em gái sinh đôi. Nhưng nó chết từ lâu lắm rồi.”

Lần đầu tiên tôi nghe thấy chuyện này.

“Tên nó là Yuu. Yuu ‘buổi chiều’ đấy...”

Nàng vừa nói vừa dùng đầu ngón tay sờ đoạn thép màu bạc sáng loáng. Đôi môi xanh tái của nàng cử động làm lộ ra hàm răng trắng. Từ sâu trong đó giọng nói trầm lắng vang ra.

Yuu đã treo cổ tự sát... Morino Yoru nói.

Nàng đã quần thử kha khá dây trong cửa hàng bách hóa nhưng xem ra không tìm được thứ có thể chữa bệnh mất ngủ cho mình.

Chúng tôi rời khỏi cửa hàng mà không mua gì.

Chúng tôi băng qua bãi đỗ ô tô rộng của cửa hàng rồi đi về phía đường cái. Mắt thâm quầng, Morino bước đi loạng choạng, như thể sẽ ngã nhào nếu gió mạnh thổi qua.

Ngoại trừ cửa hàng bách hóa kèn càng kia thì xung quanh đây gần như chẳng có gì. Giữa những cánh đồng và bãi đất hoang mọc đầy cỏ úa có một con đường lớn mới lát nhựa đen chạy xuyên qua. Khu này sẽ sớm được khai thác và trở nên sầm uất.

Bên vệ đường có một bến xe buýt với ghế băng. Morino ngồi xuống đó. Nàng sẽ bắt chuyến xe buýt chạy về gần nhà.

Nhà tôi ở hướng ngược lại, đi bộ về không xa lắm. Tôi không định bắt xe buýt nhưng vẫn ngồi xuống cạnh Morino.

Mặt trời đang lặn dần. Trời vẫn xanh nhưng rìa dưới những đám mây đã hơi pha màu đỏ.

“Tớ hỏi về chuyện em gái cậu được không?” Tôi hỏi.

Nàng chăm chú nhìn tôi, yên lặng như thể ngập ngừng.

Không có nhiều xe qua lại trên con đường trước mặt chúng tôi. Thành thoảng mới có xe chạy ngang qua, chỗ chúng tôi ngồi nhìn ra hàng rào chắn và bề mặt con đường nhựa, phía bên kia chỉ có bãi đất hoang mọc đầy cỏ úa trải rộng mà thôi. Phía xa xa có một tháp sắt nhìn nhỏ như cái hạt.

“... Ừ được.”

Một lúc sau, nàng nói vậy.

“Yuu chết khi chúng tớ học lớp Hai nên hình ảnh mà tớ nhớ về nó là một đứa trẻ chưa đầy tám tuổi... Lúc đó gia đình tớ sống ở vùng quê, chẳng có gì ngoài đồng ruộng...”

Nhà nàng nằm trên sườn núi. Sau nhà là rừng, có thể nghe rõ cả tiếng chim vỗ cánh.

“Tớ và Yuu ngủ bên nhau trong cùng một căn phòng. Khi trời tối, bọn tớ cố đi ngủ thì tiếng cú kêu từ trong rừng băng qua màn đêm đến tận phòng tớ.”

Đó là một ngôi nhà gỗ cũ kỹ, sàn và cột đen bóng. Mái ngói mọc rêu xanh, trên nền đất xung quanh nhà đầy những mảng ngói vỡ rơi xuống. Bên trong nhà khá rộng, tất cả các phòng đều trải chiếu tatami, trừ gian bếp được xây thêm sau. Ở đó có hai chị em sinh đôi Yoru và Yuu cùng bố mẹ ông bà sinh sống.

Bố của Morino sáng nào cũng mất hai tiếng để đi đến công ty trong thành phố. Ông bà nàng thường ra ruộng kiểm tra nước tưới hoặc mang đồ từ nhà kho đi làm đồng. Cánh đồng chỉ cách nhà chừng năm phút đi bộ. Cải thảo và củ cải mà nhà ăn đều được lấy từ đó.

“Tuy nhiên củ cải nhà tớ trông hình dáng không đẹp như loại được bán ở cửa hàng, màu cũng hơi vàng nữa.”

Trong vườn trồng rất nhiều cây. Bề mặt vườn hầu như là đất trơn nên khi mưa xuống sẽ tạo thành những vũng bùn. Sau cơn mưa nếu ra vườn thì đi lại rất khó vì chân bị dính vào mặt đất.

Có một nhà kho nhỏ dựng sát vách trái nhà chính. Nông cụ được cất ở đây. Mái nhà đã bị hỏng do bão nhưng họ không sửa lại mà chỉ trải một tấm bạt xanh lên trên. Thịnh thoảng có mưa dột nhưng trong đó chỉ toàn nông cụ nên cũng không quan trọng lắm.

“Tớ thường chơi đùa với em gái.”

Khi vào tiểu học, họ thường nắm tay nhau đi học, tới một ngôi trường dưới chân núi. Con đường hẹp và quanh co. Một bên đường là sườn núi có rất nhiều cây cối che lối. Phía còn lại cũng có cây nhưng qua kẽ lá có thể nhìn thấy quang cảnh rộng khắp dưới chân núi. Đám lá rụng màu nâu chất đầy cả hai bên đường. Khi mưa xuống đường sẽ khá trơn. Được cành lá sum suê của những cây cao chắn nắng nên con đường lúc nào cũng tối và ẩm ướt.

“Đường đến trường đi xuống dốc nên khá thoải mái nhưng khi về lại phải leo dốc khá mệt.”

Chị em Yoru và Yuu có gương mặt và vị trí nốt ruồi giống hệt nhau. Cả hai cùng để tóc dài chấm thắt lưng và mặc quần áo giống nhau. Tôi tưởng tượng ra cảnh hai chị em giống nhau như hai giọt nước ấy chạy dọc con đường núi bị cây che phủ.

“... Chúng tớ giống nhau y đúc. Mẹ tớ cũng không phân biệt được nếu chỉ nhìn bên ngoài. Thịnh thoảng trước khi đi tắm, bọn tớ lại cởi quần áo và đứng im một hồi.”

Khi ấy mẹ họ không phân biệt nổi đứa nào là chị đứa nào là em.

“... Nhưng biểu cảm và cách cư xử của bọn tớ khác nhau nên nói chuyện một lúc là cả nhà lại nhận ra ai là ai.”

Yuu còn nhỏ luôn phì cười khi thấy mẹ bối rối nhìn cả hai mà không cách nào phân biệt. Bà mẹ bấy giờ sẽ lấy tay chỉ và gọi tên từng đứa một.

“Đây là Yoru, còn đây là Yuu!”

Cô em gái Yuu dễ dàng bộc lộ cảm xúc hơn cô chị Yoru. Mỗi khi nói chuyện với bố mẹ, cô đều mỉm cười tươi tắn.

“Hồi đó những trò bọn tớ thích chơi là vẽ và đóng giả xác chết.”

Vào kỳ nghỉ hè, bể bơi của trường tiểu học vẫn mở và họ có thể bơi thỏa thích.

“Đó là một trường tiểu học nhỏ chỉ có khoảng một trăm học sinh. Số học sinh mỗi khối chưa đến hai mươi người nhưng vào kỳ nghỉ hè bể bơi lúc nào cũng đông.”

Trong ánh nắng mặt trời chói lóa, lũ trẻ chơi bắn nước tung tóe. Khi nổi trên mặt nước sẽ nghe thấy tiếng ve kêu inh ỏi từ ngọn núi trước mắt, giống như tiếng tường đồng vậy.

“Quanh bể bơi luôn có một, hai người lớn đứng canh để lũ trẻ không làm những trò nguy hiểm. Có lúc là giáo viên trong trường, có lúc lại là phụ huynh học sinh nào đấy. Hầu như không có chuyện gì xảy ra nên họ chỉ ngồi trên băng ghế dưới bóng râm và buồn chuyện.”

Một ngày nọ, hai chị em sinh đôi quyết định giả vờ chết đuối để dọa những người giám sát.

Họ úp mặt xuống nước, toàn thân thả lỏng, thi xem ai chịu được lâu hơn và nhìn giống xác chết hơn.

Giữa đám trẻ đang chơi đùa nghịch ngợm xung quanh, sự im ắng của hai chị em đang nổi trên mặt nước quả là dị thường. Tóc họ xõa ra như rong biển, chỉ có lưng trồi lên khỏi mặt nước, bất động cho đến khi vẫn còn nhịn thở được. Khi nhịn không nổi nữa thì họ ngẩng đầu lên hít một hơi rồi lại tiếp tục giả chết.

“... Chuyện diễn ra nghiêm trọng hơn tớ và Yuu dự tính.”

Giám sát bể bơi lúc đó là hai bà mẹ của bạn học cùng lớp với hai chị em. Khi nhìn thấy hai chị em sinh đôi nổi bất động, một người đứng bật dậy hét lớn. Tiếng hét đó làm tất cả lũ trẻ trong bể bơi quay lại nhìn băng ghế. Từ những đứa lớp dưới đang hưng phấn đùa nghịch tới những đứa lớp Sáu đang tập bơi, tất cả đều biết đã có chuyện gì đó xảy ra. Bà mẹ kia không hét lên, đứng dậy và chạy tới để cứu hai chị em... Tuy nhiên chạy trên thành bể bơi là việc rất nguy hiểm.

“Bà ấy ngã xuống bất tỉnh. Người ban nãy hét lên không nhìn thấy, đã rời khỏi bể bơi đi gọi xe cấp cứu. Khi tớ và Yuu không nhịn được nữa nổi lên

để thờ thì thấy xung quanh là một cảnh tượng hỗn loạn. Giống như là bức tranh vẽ địa ngục vậy. Đám học sinh lớp dưới không biết tại sao lại khóc. Một đứa con trai ngồi cạnh người phụ nữ bất tỉnh lay vai bà và gọi ‘Mẹ ơi!’ Đó là bạn cùng lớp của tớ và Yuu.”

Hai cô bé nhìn nhau rồi lẳng lặng đứng lên rời khỏi bể bơi, không thay quần áo cứ thế bỏ đi.

“Bọn tớ ôm túi đựng quần áo và khăn tắm rồi xách theo giày đi ra bằng cổng sau. Chúng tớ mặc đồ bơi chạy qua cánh đồng, rất nhiều xe cấp cứu lần lượt nối đuôi nhau trên con đường phía xa. Không biết đã nhìn thấy bao nhiêu người chết đuối mà bà mẹ hét lên kia gọi đến năm cái xe cấp cứu.”

Trường tiểu học nằm dưới chân núi, ở hướng ngược với núi là cánh đồng mênh mông trải dài khắp tầm mắt. Lúa xanh phủ kín mặt đất như một tấm thảm bằng phẳng. Hai cô bé vẫn mặc nguyên đồ bơi chạy qua bờ ruộng.

“Đầu những ngọn cỏ đâm vào chân bọn tớ.”

Họ không biết chuyện gì xảy ra sau khi xe cấp cứu tới trường. Nhưng họ không nghĩ ngợi gì nhiều mà chạy thẳng về nhà ăn đá bào và đi ngủ.

“Cũng có lần bọn tớ bôi xốt cà chua vào mặt nhau cho giống máu để đóng giả xác chết.”

Họ đứng trước tủ lạnh, lấy ngón tay nhúng vào xốt cà chua rồi quẹt vào mặt đối phương. Làn da trắng của họ nhuộm đỏ.

“Khi xốt cà chua bắt đầu nhỏ giọt xuống bọn tớ phải thè lưỡi liếm đi. Dần dần bọn tớ cảm thấy chán vị xốt cà chua nên lấy xúc xích quẹt vào ăn.”

Có lần hai chị em họ ra khỏi nhà, mang theo một lon nước xốt thịt.

Cách nhà họ không xa là một ngã rẽ từng xảy ra tai nạn giao thông. Một thằng bé học mẫu giáo đã bị xe ô tô đâm chết. Yuu nằm sấp xuống ở đúng chỗ đó và nhắm mắt.

“Nghe nó bảo làm đi, tớ đổ lon nước xốt thịt lên đầu Yuu. Nước sốt chảy khắp mặt nhìn như não đang trào ra, giống y như bọn tớ đã tưởng tượng. Tớ

ra lệnh cho Yuu không được cử động dù có bất cứ chuyện gì xảy ra. Con bé nhắm tịt mắt để nước xốt không chảy vào mắt và gật đầu.”

Yoru nấp trong bụi rậm gần đó quan sát những người qua đường hét lên thảng thốt. Khi đám trẻ con nhìn thấy Yuu, chúng không hoảng hốt như người lớn mà cho đó là một trò chơi và ghé lại gần Yuu.

“Những người đã phát hoảng cũng mau chóng nhận ra đó là nước xốt thịt và bật cười, vẻ mặt họ kiểu đã biết bọn tớ lại làm trò. Bọn tớ vẫn luôn chơi những trò tương tự ở quanh vùng.”

“Không có xe chạy qua à?”

Nếu ở đó từng có tai nạn giao thông thì chắc chắn thỉnh thoảng phải có xe qua lại. Nếu thế thì Yuu nằm giữa lòng đường không phải là rất nguy hiểm sao?

Nghe tôi hỏi, nàng trả lời vẫn với vẻ vô cảm.

“Có xe chạy qua chứ. Yuu đang nhắm mắt nên không biết gì nhưng họ đã phanh gấp và dừng lại ngay sát người nó. Yuu nghe thấy tiếng liền nhồm dậy rồi lau nước xốt trên mặt, nhìn cái cản trước xe ngay trước mũi mình... Mặt nó phản chiếu trên khung cản xe màu bạc...”

“Cậu không gọi em gái cậu báo có nguy hiểm sao?”

“... Ừ. Tớ chỉ im lặng đứng nhìn. Tớ thấy thế hay mà.”

Tôi tìm kiếm chút cảm giác áy náy trong lời nói của nàng nhưng hoàn toàn không thấy. Có lẽ đó là phần khiếm khuyết trong tim nàng. Nàng cùng một loại với tôi.

Nàng tiếp tục kể.

“Bọn tớ là chị em sinh đôi nên bề ngoài giống hệt nhau. Suy nghĩ của bọn tớ cũng giống nhau. tuy nhiên tính cách thì có khác một chút. Em gái tớ khá yếu đuối...”

Có một chiếc xe buýt dừng trước băng ghế tôi và nàng đang ngồi. Chúng tôi vốn đang chờ nó nhưng Morino không lên xe mà để nó chạy mất. Sau đó chỉ còn lại mùi khói xe.

Mặt trời gần như đã chạm tới đường chân trời. Phía đông trời sẫm tối. Một cơn gió thổi qua làm rung đám cỏ khô phía dưới hàng rào chắn.

Morino ngồi tụt vào ghế, nắm chặt hai tay đặt lên đầu gối.

“Bọn tớ thường nghĩ về cái chết. Sau khi chết mình sẽ đi đâu? Và mình sẽ như thế nào? Bọn tớ bị chuyện đó cuốn hút. Tuy nhiên so với Yuu thì tớ biết nhiều hơn về cái chết và là đứa trẻ tàn nhẫn hơn.”

Morino vô cảm kể cho tôi nghe nàng đã ra lệnh cho Yuu làm rất nhiều chuyện.

“Hồi đó chúng tớ nuôi một con vật trong nhà kho. Nó có bốn chân, chạy dãi và hôi hám... Là loại đó đó.”

Chắc nàng đang nói về một con chó. Thật bất ngờ khi biết ngày xưa nàng từng nuôi chó.

“Tớ ra lệnh cho Yuu trộn thuốc tấy vào trong đồ ăn của nó. Không phải là tớ muốn nhuộm trắng nó nên mới dùng thuốc tấy đâu. Tớ chỉ muốn nhìn thấy nó đau đớn...”

Yuu đã xin nàng dừng lại.

“Nhưng tớ giả vờ không nghe và nắm tay Yuu đổ thuốc tấy vào thức ăn. Nó không chịu tớ vẫn không tha.”

Dù uống phải thuốc tấy, con chó vẫn không chết nhưng đau đớn mất hai ngày. Bố mẹ và ông bà nàng lo lắng chăm sóc cho nó. Con chó co giật và nàng nghe thấy từ nhà kho tiếng nó kêu gào đau đớn suốt đêm. Tiếng sủa của nó vang cao đến tận bầu trời trải rộng tới đỉnh núi.

Yoru quan sát tình trạng của nó còn Yuu thì sợ hãi ở trong nhà, bịt tai lại.

“Yuu đã khóc rất nhiều.”

Yoru quan sát em gái mình như quan sát con chó. Thay vì tự tay mình bắt con chó uống thuốc tấy thì nàng đẩy hết tội lỗi cho Yuu. Yoru đã cùng lúc quan sát nỗi đau đớn của em gái và con chó.

Yoru và Yuu từng chơi trò treo cổ, nhưng chỉ một lần.

“Nói chính xác thì trò chơi của bọn tớ dừng lại đúng một bước trước khi tự treo cổ mình. Một ngày trời mưa, chúng tớ không ra ngoài được nên đã

chơi trong nhà kho... Đó là vào khoảng một vài tháng trước khi Yuu chết.”

Hai chị em xếp hộp gỗ lần lượt thành hai tầng trên sàn nhà kho. Họ đứng lên chồng hộp, rồi chui đầu qua vòng dây buộc vào rầm nhà. Sau đó họ chỉ việc nhảy khỏi chồng hộp gỗ và chết.

“Tớ đã nói cả hai sẽ cùng đếm đến ba rồi nhảy nhưng chỉ là nói dối thôi. Tớ định sẽ không nhảy và nhìn Yuu tự treo cổ đến chết.”

Một, hai và ba. Tuy nhiên không có chuyện gì xảy ra. Cả hai đều không nhảy, trong nhà kho chỉ còn sự im lặng.

“Yuu đã nhận ra suy nghĩ của tớ. Thế nên nó mới không nhảy. Khi tớ mắng nó tại sao không nhảy xuống thì nó chỉ đứng im sợ hãi.”

Yuu không thể chỉ ra sự bất công, đứng im chịu trận những lời mắng nhiếc của Yoru.

“Yuu bị cậu bắt nạt à?”

“Có thể nói như thế. Nhưng mà hồi đó tớ không nhận thức được. Bình thường bọn tớ rất thân nhau. Yuu cũng làm những chuyện rất tồi tệ. Nó giỏi đóng giả xác chết và dọa mọi người hơn tớ.”

“Người nhà cậu có biết kiểu quan hệ của hai cậu không?”

“Không!”

Sau đó nàng yên lặng rồi nhìn chăm chăm con đường trước mặt. Một chiếc xe chạy ngang qua. Xung quanh chúng tôi trời bắt đầu tối nên xe đã bật đèn pha. Vì thế, có một khoảnh khắc đèn xe chiếu lên gương mặt nghiêng của nàng. Gió làm rối tóc nàng, có mấy sợi bám vào má.

“Yuu chết vào kỳ nghỉ hè năm lớp Hai. Buổi sáng hôm đó trời rất trong nhưng mây dần kéo đến. Tối trưa thì trời đổ mưa...”

Qua mười hai giờ trưa, mẹ nàng ra ngoài đi chợ. Bố nàng không có nhà còn ông bà cũng đã ra ngoài. Trong nhà chỉ còn lại hai chị em sinh đôi.

Ban đầu mưa khá nhỏ, chỉ có vài giọt rơi bám vào cửa sổ. Nhưng cơn mưa mau chóng nặng hạt dần, những giọt mưa ngoài cửa sổ chồng lên nhau tạo thành vô số đường nước chảy.

“Khoảng mười hai rưỡi tớ nhìn thấy Yuu đi vào nhà kho. Vì nó không gọi tớ nên tớ đoán nó định làm gì đó một mình và không đi theo.”

Yoru ngồi một mình đọc sách.

Khoảng một tiếng sau có người mở cổng. Nàng chạy ra ngoài thì gặp bà mình đang xách một túi lê đây. Bà vừa cất ô vừa nói: “Chỗ lê này là của hàng xóm cho. Bà gọt cho cháu ăn nhé.”

“Tớ nói mình sẽ đi gọi Yuu rồi rời khỏi chỗ bà đi ra nhà kho.”

Nàng mở cửa nhà kho.

Nàng nhìn thấy điều đó và hét lên.

“Yuu đang bị treo vào trần nhà, có một sợi dây vòng quanh cổ nó. Tớ vội chạy về phía cổng. Bà tớ vẫn ôm túi lê ngạc nhiên nhìn tớ hoảng loạn.”

Nàng nói với bà là Yuu đã chết.

Yuu đã treo cổ tự sát nhưng đó là một sự cố.

Ngoài sợi dây treo cổ Yuu còn có một sợi thừng khác quấn quanh ngực, ngay phía dưới nách. Đó là loại thừng dùng cho việc đồng áng. Một đầu dây buộc quanh người Yuu, đầu còn lại rủ xuống dưới như cái đuôi.

Trên rầm nhà có buộc một sợi dây cùng loại với nó. Có lẽ vốn là một sợi nhưng bị đứt đôi.

“Em gái tớ không định chết. Nó chỉ định treo người bằng sợi dây nối với rầm nhà quấn ngang ngực rồi giả vờ chết để dọa mọi người. Thế nhưng khi nó nhảy xuống thì sợi dây bị đứt...”

Tang lễ của Yuu diễn ra trong lặng lẽ.

Câu chuyện của nàng kết thúc ở đó.

Tôi vẫn còn một câu hỏi nhưng không nói ra mà chỉ nhìn Morino thở dài mệt mỏi.

Mặt trời đã lặn. Đèn hai bên vệ đường đã sáng. Ánh đèn bên trong bên xe buýt chiếu sáng bảng giờ xe chạy. Chúng tôi ngồi trên ghế băng, dưới ánh sáng trắng lờ mờ của trạm chờ xe buýt.

Tôi nhìn thấy ánh đèn xe phía xa xa. Mặt trước xe hình chữ nhật lớn nên tôi biết đó là xe buýt. Có tiếng động cơ rền vang rồi xe dừng lại ở trước

bến.

Morino đứng dậy, bước qua cánh cửa xe, tôi cũng rời khỏi ghế. Chúng tôi không chào tạm biệt cũng chẳng ngoái nhìn nhau.

Thứ Bảy, hai ngày sau khi tôi nghe Morino Yoru kể về cái chết của em gái, trời âm u từ sáng. Hôm đó là ngày nghỉ, tôi ra khỏi nhà sớm đến ga bắt tàu điện.

Tàu rời khỏi thành phố và đi về phía những vùng hoang vắng. Tàu lắc lư, lúc đầu thì đông nghẹt nhưng từng người khách xuống dần, cuối cùng chỉ còn lại mình tôi. Tôi nhìn ra bên ngoài cửa sổ, những cánh đồng tối màu thiếu ánh sáng lướt qua tôi.

Tôi xuống ở một ga tàu thừa thớt nhà dân, sau đó bắt xe buýt trước cửa nhà ga. Một lát sau xe đi lên con dốc thoải thoải, cây cối bắt đầu dày hơn. Chẳng rõ từ lúc nào xe đã lên đến độ cao có thể nhìn xuống thị trấn phía dưới. Con đường hẹp, chỉ vừa đủ cho xe buýt chạy. Cây cối hai bên đường mọc vượt qua cả hàng rào chắn, có tiếng cây đập vào cửa kính xe.

Tôi xuống ở một bến xe buýt trong rừng. Khi xe buýt đi mất, con đường hoàn toàn vắng bóng xe cộ. Tôi xem lại bảng giờ xe buýt, mỗi tiếng chỉ có một chiếc chạy qua. Tầm xế chiều không có xe buýt chiều ngược lại nên tôi phải quay về trước đó. Xung quanh bến xe chỉ toàn cây là cây, đi bộ thêm một lát thì tầm mắt của tôi thoáng hơn, có thể thấy lác đác mấy nóc nhà.

Đây chính là nơi Morino đã sinh ra và trải qua thời niên thiếu.

Tôi đứng lại và nhìn xung quanh. Nếu trời trong xanh thì núi sẽ đỏ rực sắc lá phong. Nhưng vì trời nhiều mây nên vẻ rực rỡ không còn.

Tôi bắt đầu đi về phía ngôi nhà Morino từng sống. Tôi vừa bước đi vừa nhớ lại cuộc nói chuyện với nàng trên trường hôm qua.

Vào giờ nghỉ trưa ngày thứ Sáu, phòng thư viện hầu như không có người. Tủ sách được xếp sát tường, khoảng không ở giữa toàn là bàn và ghế để ngồi đọc sách. Morino ngồi sâu trong góc. Nhìn thấy nàng, tôi lại gần bắt chuyện.

“Tớ muốn đến xem ngôi nhà của cậu.”

Nàng ngẩng đầu lên khỏi quyển sách đang đọc, nhú mày.

“Tại sao?”

“Cậu quên mất sở thích của tớ là đến xem những chỗ có người chết à?”

Morino quay đi nhìn quyển sách đang mở trên bàn. Tôi đứng đó chỉ thấy được phần gáy của nàng. Nàng cố làm lơ tôi, tập trung vào quyển sách.

Tôi hướng sự chú ý vào quyển sách nàng đang đọc. Ở góc trang sách có ghi “Chương Ba: Bạn không cô đơn... Cách để sống tích cực”. Tôi đọc to tiêu đề đó lên, thấy hơi sốc một chút. Nàng vẫn cúi đầu và trả lời để tôi khỏi hiểu lầm.

“Với nội dung trong sách này thì có thể tớ sẽ ngủ được.”

Nàng im lặng bối rối một hồi rồi ngẩng đầu lên.

“Tớ thấy hối hận vì đã kể về Yuu cho cậu. Nếu cậu muốn thì đến đó một mình đi.”

Theo lời nàng, cả căn nhà lẫn nhà kho đều chưa bị phá. Ông bà nàng vẫn sống ở đó và làm nông. Tôi hỏi tại sao nàng không muốn đến đó thì nàng trả lời do thiếu ngủ nên nàng thấy mệt.

Vì hôm sau là thứ Bảy được nghỉ học nên tôi quyết định sẽ đến nhà cũ của nàng một mình. Morino đã cho tôi biết địa chỉ và cách đi. Tôi có thể đến đó và về ngay trong ngày. Tôi đưa cho nàng cuốn sổ tay để nàng vẽ đường lên đó.

“Tự nhiên có một nam sinh lạ mặt đến nhà chắc họ ngạc nhiên lắm.”

Nghe tôi nói thế nàng gật đầu nói đã hiểu. Nàng bảo sẽ gọi điện cho họ báo rằng tôi sẽ đến. Chúng tôi quyết định nói lý do tôi đến đó là để chụp ảnh vùng nông thôn.

“Chỉ thế thôi đúng không?”

Nàng hỏi với vẻ vô cảm thường lệ. Tôi nhìn vào tấm bản đồ vẽ trong cuốn sổ tay.

“Bản đồ cậu vẽ lúc nào cũng làm tớ nổi da gà.”

Tôi nói thế rồi quay đi. Tôi cảm thấy nàng nhìn mình suốt đoạn đường ra đến cửa phòng thư viện. Cái nhìn chứa sự do dự, như thể nàng muốn nói gì đó mà lời lẽ nghẹn lại nơi cổ họng.

Có một con chim đen bay qua đám mây thấp màu tro. Tôi rời mắt khỏi nó, lấy quyển sổ ra nhìn tấm bản đồ Morino vẽ. Theo bản đồ, con đường này sẽ đâm qua một trường mẫu giáo. Chẳng có bố mẹ nào lại muốn gửi con mình vào một trường mẫu giáo như vậy cả.

Tôi vừa đọc bản đồ vừa đi về phía nhà cũ của nàng. Tôi đã hỏi số nhà và vài cột mốc rồi ghi chú lại nên dù không có bản đồ thì tôi vẫn có thể đến đó được.

Tôi vừa đi vừa ngẫm nghĩ về câu chuyện nàng kể ở bến xe buýt hai ngày trước. Câu chuyện về em gái song sinh của một cô gái có tâm hồn tàn nhẫn.

Yuu được phát hiện trong tình trạng chết do treo cổ. Tuy nhiên có một điểm không hợp lý trong câu chuyện của Morino. Đó là đoạn nàng phát hiện ra xác em gái.

Yoru đã mở cửa nhà kho và lập tức hét lên. Sau đó nàng chạy đến chỗ bà và nói rằng Yuu đã chết. Tại sao Yoru lại biết ngay là Yuu đã chết? Hai chị em họ thường xuyên chơi trò giả chết để dọa mọi người, vậy thì tại sao lúc đó nàng không hề nghĩ rằng em gái mình chỉ giả vờ thôi?

Việc hoảng hốt hét lên ngay khi nhìn thấy là phản ứng tự nhiên. Chắc hẳn xác chết thật thì dễ sợ hơn đồ giả. Tuy nhiên việc nàng không chút nghi ngờ đó là trò đùa mà lập tức kết luận em gái mình đã chết và chạy đến báo với bà là điểm tôi thấy thiếu tự nhiên.

Tôi đối chiếu con đường với bản đồ không biết bao nhiêu lần. Phía trước có một con suối sâu. Theo bản đồ thì chỗ đó là tiệm giặt là. Tôi nghĩ quần áo giặt rồi cũng sẽ bị ướt ngay thôi.

Tôi bước qua cầu và ngẩng đầu lên nhìn trời. Mây mù bao quanh đỉnh núi, cây cối trên núi nhìn đen sì.

Sau khi đi thêm một đoạn nữa thì tôi tìm thấy ngôi nhà nàng từng sống. Nó được núi bao quanh và là một ngôi nhà cũ kỹ, trên mái ngói rêu mọc xanh đúng như nàng mô tả. Quanh nhà chỉ có cây cối và đồng ruộng, đến đêm có lẽ sẽ rất tối tăm. Nhà không có cổng và hàng rào, tôi cứ đi một mạch vào đến sân.

Tôi đi về phía cửa và nhìn thấy một nhà kho nhỏ cũ kỹ ở bên vách trái. Chắc chắn đó là cái nhà kho nơi xác Yuu được phát hiện. Tường làm bằng ván gỗ khô màu trắng. Trên nóc nhà phủ tấm bạt màu xanh được cố định bằng dây nhựa. Không biết có phải do căn nhà quá cũ không mà tôi cảm giác nó nghiêng hẳn sang một bên.

Tôi đứng trước cửa, liếc nhìn cái nhà kho. Cửa làm bằng kính và có khung gỗ, là loại kéo trượt sang bên để mở. Tôi định ấn chuông thì nghe có người gọi tên mình từ phía sau.

“Cháu ** hả?”

Tôi quay lại và nhìn thấy một bà già lưng còng đang cầm cuốc. Bà mặc quần thụng, quần khăn quanh cổ. Có lẽ đó là bà của Morino. Cái cuốc bà cầm đã dính bẩn. Bà đứng cách tôi một đoạn nhưng chỉ nhìn thôi tôi cũng cảm thấy được mùi đất ruộng ròi.

“Bà đã nghe Yoru gọi điện đến. Bà cứ lo là cháu không đến chứ.”

Khuôn mặt nhăn nheo đang mỉm cười khác xa hình dung của tôi về người thân của Morino. Morino thường ngày nhìn giống như đã chết, chẳng có điểm gì liên quan tới sức sống và nụ cười của bà nàng.

Tôi cúi chào và nói mình sẽ về ngay sau khi chụp được vài bức ảnh. Nhưng bà nàng không thèm nghe mà cứ ép tôi vào nhà.

Có một tủ để giày ở cửa trước. Trên tủ đặt một đồng hồ có vẻ là quà lưu niệm. Phía chính diện là hành lang dài, có mùi nhà người lạ, giống như mùi nước xịt phòng.

“Chắc cháu đói rồi?”

“À... không ạ.”

Bà không để ý tới câu trả lời của tôi. Bà bắt tôi ngồi vào bàn trong bếp rồi đặt đĩa đồ ăn trước mặt. Sau đó ông Morino xuất hiện. Đó là một ông cụ cao lớn tóc trắng. Có vẻ hai người cho rằng tôi là vị hôn phu của Morino.

“Cháu phải lấy Yoru nhà ta đây.”

Ông nài nỉ nhìn tôi đang bị ép cầm đũa ăn cơm rồi đột nhiên cúi đầu. Tôi nhìn ra bên ngoài cửa sổ, băn khoăn không biết mình có kịp nhìn ngó cái nhà kho trước khi trời mưa và bắt chuyến xe buýt cuối cùng không.

Trên giá để đồ nhà bếp có dán một tấm ảnh.

Đó là ảnh hai cô bé nhìn như búp bê. Cả hai đều có mái tóc đen dài suôn thẳng, nhìn thẳng vào máy ảnh nhưng không hề cười. Hai người mặc đồ đen và nắm tay nhau. Tấm ảnh có lẽ chụp ở trước nhà, tôi nhìn thấy cửa trước phía sau lưng họ.

“Đây là Yoru với Yuu đó!”

Thấy tôi nhìn tấm ảnh, bà giải thích.

“Cháu có biết nó có một đứa em sinh đôi không?”

Tôi gật đầu.

“Ảnh này chụp năm hai đứa sáu tuổi.”

Ông Morino xen ngang. Sau đó hai người không nói thêm gì về bức ảnh nữa.

Sau bữa ăn, tôi chấp tay trước bàn thờ. Nếu tôi tỏ thái độ lễ nghĩa như thế thì nhiều chuyện sẽ diễn ra suôn sẻ.

Nhìn tấm ảnh Yuu trên bàn thờ, tôi cảm giác đối với ông bà cái chết của cô dường như mới xảy ra ngày hôm qua. Cô đã chết chín năm về trước. Với tôi và Morino thì chín năm là quá nửa quãng đời chúng tôi từng sống. Nhưng ở tuổi của ông bà cô, có lẽ chín năm trước cũng chỉ như một năm hay nửa năm thôi.

Đợi tôi vái trước bàn thờ xong, ông bà Morino dẫn tôi tới phòng khách ngồi và hỏi về cuộc sống ở trường của cô cháu gái. Nhưng trước khi tôi kịp trả lời thì họ đã bắt đầu kể về Morino hồi còn nhỏ. Chắc họ chẳng thêm quan tâm tôi sẽ nói gì.

“À, đúng rồi. Trong nhà vẫn còn tranh nó vẽ hồi cấp một đấy.”

Bà nàng vui vẻ nói và đứng dậy chạy vào buồng trong. Ông nàng nhìn theo bóng lưng bà rồi cúi đầu tỏ ý xin lỗi.

“Bà ấy lúc nào cũng rộn ràng như thế đấy, xin lỗi vì làm phiền cháu nhé.”

Tôi lắc đầu nói “Không đâu ạ!” theo phản ứng thông thường.

“... Yoru chưa bao giờ dẫn bạn về nhà. Vậy nên khi biết cháu đến bà ấy rất háo hức.”

Bà Morino quay lại mang theo một túi giấy rồi đặt lên bàn, lấy những thứ bên trong ra. Trong đó có một xấp giấy vẽ cũ, là tranh Morino vẽ bằng bút chì và chì màu hồi tiểu học. Tôi đã lờ mờ đoán ra từ những bản đồ nàng vẽ nhưng quả thật nàng không có năng khiếu hội họa.

Mặt sau giấy vẽ ghi tên và năm học.

Trong đó có lẫn cả tranh của Yuu. Tranh của họ được giữ cùng nhau. Những bức tranh đề tên Yoru có từ lớp Một đến lớp Sáu còn tranh của Yuu chỉ có lớp Một và lớp Hai. Sự thực này đã khẳng định sự tồn tại của cô bé có tên Yuu và việc cô không còn ở đây nữa.

Tôi so sánh những bức tranh hai người vẽ năm lớp Hai.

“Nhìn thì không hiểu nổi hai đứa nó đang vẽ cái gì nhỉ?” Bà nói, mỉm cười.

Trình độ vẽ tranh của hai chị em không khác gì nhau. Hơn nữa cả hai dường như cùng vẽ một thứ nên tranh nhìn khá giống nhau.

Tranh của cả hai đều vẽ mặt cắt sơ sài của một ngôi nhà, trong đó có hai cô gái tóc dài đứng cạnh nhau. Có lẽ họ đang vẽ chính mình.

“Bà cũng không biết thực ra bọn nó đang làm gì trong tranh nữa.”

Nghe bà nói, ông trả lời.

“Không phải là tranh vẽ bọn nó đang đứng trong nhà sao?”

“Ừ, đúng thế nhỉ?” Bà nói rồi cười.

Dù im lặng nhưng tôi biết chị em họ đang vẽ gì. Trên cổ hai người trong mỗi bức tranh đều có một đường đỏ cắt ngang nối với trần nhà. Những bức

tranh này vẽ lại cảnh họ chơi trò treo cổ trong nhà kho.

“Mấy bức tranh này được bọn nó vẽ hồi nghỉ hè năm lớp Hai. Đó là bài tập về nhà. Đáng ra Yuu sẽ nộp mấy bức tranh khi đi học lại nhưng... Tranh vẽ chỉ vài ngày trước khi Yuu chết...” Bà nói, nheo mắt hồi tưởng.

Hai bức tranh không có nhiều khác biệt nhưng tranh của Yuu vẽ chi tiết hơn một chút. Trong tranh của cô, sợi dây đỏ quấn quanh cái rầm trên trần nhà, hộp gỗ xếp chồng lên nhau, phía trên ngôi nhà còn có mặt trời. Và hai người có đi giày.

Tranh của Yoru không vẽ những chi tiết đó, được tô màu đơn giản và nguệch ngoạc. Da chỉ có một màu cho tới tận ngón chân và không vẽ cả giày. Khung cảnh phía sau mang màu xám tối tăm.

Tôi chú ý đến hai đôi giày trong bức tranh Yuu vẽ. Một cô gái đi giày đen còn người kia đi giày trắng. Không biết nó có ý nghĩa gì nhưng tôi quyết định lưu ý chi tiết này.

Tôi đặt bức tranh đang xem lên bàn.

“Cháu đi chụp ảnh rừng đây ạ...”

Tôi dừng cuộc nói chuyện ở đấy rồi lôi máy ảnh kỹ thuật số ra.

Tôi mở cửa, thấy mọi thứ xung quanh trắng xóa. Ban đầu cứ ngỡ là sương nhưng hóa ra là một cơn mưa nhỏ. Những hạt mưa li ti giăng khắp ngọn núi. Mưa không nặng hạt đến mức phải che ô nên tôi đi loanh quanh chụp ảnh vu vơ.

Sau đó một lúc mưa dần to hơn. Tôi giả vờ ngẫu nhiên đi về phía nhà kho để trú mưa.

Cửa nhà kho thuộc loại cửa kéo bằng gỗ, cửa đang đóng nên tôi không nhìn được bên trong. Có thể nghe thấy tiếng hăng hà sa số những giọt mưa đập vào tấm bạt trải trên mái nhà. Tôi móc ngón tay vào cửa rồi kéo sang bên, nó hơi kẹt một chút nhưng vẫn mở ra.

Ánh sáng chiếu qua khe cửa làm bên trong sáng lờ mờ. Mùi cây khô sực lên.

Nhà kho cao chừng hai mét và rộng chừng ba mét vuông. Sàn kho nhìn như đất sét.

Sát trần nhà có một thanh rằm, tôi nhìn thấy mặt dưới của mái nhà đã hỏng. Tấm vải bạt màu xanh lộ ra qua mấy lỗ thủng trên mái. Có một cái đèn nhỏ treo toòng teng.

Theo lời Morino kể thì trong nhà kho có nuôi một con chó nhưng nó không còn nữa. Chắc nó chết rồi. Trên bức tường đối diện cửa có một lỗ ra vào hình vuông nhỏ xíu ở sát mặt đất. Vì đó là cửa cho chó nên tôi đoán con chó được buộc ở gần đấy. Tôi tiến thêm một bước vào bên trong. Không khí trong nhà kho làm tôi khẽ rùng mình. Hơi ẩm ướt và lạnh lẽo.

Yuu đã từng ở đây. Cô đã treo mình vào trần nhà. Nghĩ thế làm tôi có cảm giác cô gái bé nhỏ đã chết vẫn đang ở trong cái nhà kho này.

Có một công tắc gần cửa ra vào. Tôi bật công tắc, đèn treo trên trần nhà sáng lên. Ánh đèn yếu ớt vừa đủ chiếu sáng bên trong nhà kho.

Tôi nhớ lại những gì Morino kể với mình. Trên nền đất này, họ đã chồng hai cái hộp gỗ lên nhau để chơi trò treo cổ. Họ cũng trộn thuốc tấy vào thức ăn của con chó nuôi trong nhà kho này.

Tôi nghi ngờ Yoru về cái chết của Yuu.

Yoru đã biết em gái mình chết trước khi mở cửa nhà kho, nhưng đã đóng kịch với cả nhà đó là lần đầu tiên nhìn thấy xác em gái. Tại sao nàng phải làm như thế? Điều gì khiến nàng muốn giấu chuyện đó? Càng nghĩ tôi càng thấy Yoru có liên quan sâu sắc đến cái chết của em gái mình.

“Yuu đã được tìm thấy ở đây...”

Tôi quay lại và nhìn thấy bà Morino đứng ở cửa. Bà hơi nhìn lên khoảng không bên trên nhà kho với vẻ mặt nghiêm túc.

“Cháu nghe nói cô ấy chết khi định dọa mọi người.”

Tôi nhìn theo ánh mắt bà. Có lẽ đó là chỗ mà Yuu đã chết.

Có vẻ trời đang mưa rất to. Tôi nghe thấy tiếng mưa rơi xuống mặt đất. Nhưng khi ở trong nhà kho, dường như có một tấm màn che phủ mọi âm

thanh bên ngoài. Cả tiếng mưa rơi lộp độp xuống tấm bạt trên mái nhà hay tiếng gió thổi đều nghệt lại.

Từ mái nhà vẫn chưa được sửa sang kể từ hồi bị hỏng vì bão, nước mưa nhỏ xuống. Nhưng trong nhà kho hầu như không để đồ đạc gì nên chẳng sợ hư hại. Ở góc nhà có đặt cày và cuốc dùng cho việc đồng áng. Mấy thứ như liềm thì treo trên tường. Ngoài ra còn có cả kéo tia cây và dây thừng bện bằng rơm được cuộn lại nữa.

Ở gần lỗ chó chui có treo vài loại dây, có lẽ là dây để buộc chó. Dù con chó đã chết rồi nhưng dây vẫn còn ở đó. Có nhiều màu khác nhau nhưng sợi dây màu đỏ đặc biệt khiến tôi chú ý.

“Bà vẫn còn nhớ rõ chuyện hôm ấy...” Bà Morino nói với giọng trầm lắng. “Bà từ nhà hàng xóm về và gấp ô lại, Yoru đang đứng ngay ở cửa...”

Chuyện của bà giống những gì Morino kể cho tôi đến từng chi tiết. Nàng nhìn túi lê bà cầm rồi nói sẽ đi gọi em gái và mở cửa nhà kho. Sau đó nàng hét lên. Chỉ có một điểm trong câu chuyện của bà Morino mà tôi thấy khó hiểu. Tôi đang tính hỏi lại thì có cảm giác là lạ dưới chân.

Không biết từ lúc nào đế giày của tôi đã dính chặt xuống đất. Thứ đất trên nền nhà kho giống như đất sét nên mưa dột xuống từ trần nhà sẽ làm nó mềm ra và dễ dính. Tôi nhấc chân lên, cảm thấy đế giày tách ra khỏi mặt đất. Trên nền nhà vẫn còn lưu lại dấu giày của tôi.

Ngày Yuu chết trời cũng đổ mưa. Nền nhà hôm đó chắc cũng như thế này. Tuy nhiên dấu giày của tôi để lại khá mờ. Một cô bé như Yoru lúc đó hẳn sẽ nhẹ hơn tôi bây giờ. Với cân nặng đó liệu nàng có để lại dấu chân không?

Tôi nhìn ra bên ngoài cánh cửa mở. Mưa vẫn đang rơi. Nếu nền nhà kho hôm đó ngấm nhiều nước mưa và mềm hơn ngày hôm nay thì có thể sẽ có dấu chân lưu lại.

Trong ngày Yuu chết mưa bắt đầu rơi từ giữa trưa. Sau đó Yuu đi vào nhà kho còn Yoru thì ở suốt trong nhà. Yoru nói khi phát hiện ra xác chết nàng cũng chỉ đứng ở cửa nhìn vào.

Nếu như bà Morino nhìn thấy dấu chân của Yoru trong nhà kho ngày hôm ấy thì chuyện nàng kể ở bến xe buýt là dối trá. Nếu dấu chân Yoru còn lưu lại thì đó sẽ là chứng cứ cho thấy nàng đã ở trong nhà kho trước khi xác chết được phát hiện.

“Khi bà nhìn thấy bạn Yuu thì có dấu chân trên mặt đất không ạ?”

Tôi nghĩ bà cụ sẽ khó mà nhớ được những chi tiết vụn vặt như thế nhưng cứ hỏi thử.

“Có dấu chân của Yuu đó.”

Bà của Morino trả lời. Cái hộp gỗ cô đứng lên bị đạp ra một bên, khi dọn dẹp nó bà đã nhìn thấy dấu chân trẻ con trên nền nhà.

Tiếc thật, tôi nghĩ. Nếu là dấu chân Yuu để lại trong nhà kho thì cũng không có gì lạ.

“Bà chỉ nhìn cũng biết ngay đó là dấu chân của Yuu ạ?”

“Hai đứa nó bề ngoài giống hệt nhau nên phải phân biệt bằng giày. Yoru đi giày đen còn Yuu đi giày trắng. Dấu giày của hai đứa cũng khác nhau, trên nền nhà kho lúc ấy chắc chắn chỉ có dấu giày của Yuu thôi.”

Tôi nhớ lại bức tranh Yuu vẽ và thấy có lý. Chắc chắn đó là dấu giày của Yuu rồi. Hôm đó Yuu đã xếp đôi giày trắng trên nền đất, để chân trần treo cổ từ trần nhà. Nghe nói nhiều người tự tử thường xếp giày ngay ngắn như thế.

“Không có dấu giày của Yoru đúng không ạ?”

Tôi hỏi lại lần nữa cho chắc. Bà Morino gật đầu, vẻ mặt ngạc nhiên không hiểu vì sao tôi lại hỏi thế. Sau khi phát hiện ra xác chết, Yoru không bước vào nhà kho nên không để lại dấu giày. Trong nhà kho chỉ có dấu giày của một đứa trẻ thôi.

Tôi xem xét cái lỗ chó chui. Nó được làm đơn giản bằng một tấm ván gỗ gắn vào tường nhờ bản lề. Chỉ cần đẩy tấm ván thì có thể mở từ cả bên ngoài và bên trong. Nền nhà chỗ đó khá khô. Có lẽ vì thấy tội nghiệp con chó nên họ để nó ở chỗ lúc trời mưa nền nhà không bị ướt. Nếu chui từ lỗ đó ra ngoài thì sẽ không để lại dấu chân.

“Cái dây quàng dưới nách Yuu vẫn còn chứ ạ?”

Bà Morino lắc đầu. Xem ra bà đã quên mất nó là cái nào rồi.

“Mà tối nay cháu nên ngủ lại đây đi. Bên ngoài mưa to lắm.”

Tôi nghĩ ngợi rồi gật đầu.

Chúng tôi rời khỏi nhà kho và quay vào nhà. Bà Morino chỉ cho tôi những địa điểm có vẻ sẽ chụp được ảnh đẹp và mở cửa nhà.

“Hy vọng ngày mai trời đẹp.”

Khi tháo giày chỗ sàn đất, tôi nhìn thấy một món đồ chơi nhỏ bằng nhựa nằm lẫn giữa đống quà lưu niệm xếp trên tủ để giày. Tôi cầm lên và nhận ra một cái cài áo nhỏ hình hoa giống như quà tặng kèm khi mua bánh kẹo. Màu sắc và thiết kế của nó khá rẻ tiền.

Không biết cái cài áo là của ai? Nhìn nó, tôi lại một lần nữa ý thức rõ việc hai chị em họ đã từng sống ở đây khi còn nhỏ. Để yên nó trên lòng bàn tay, tôi nhìn về hành lang từ cửa chạy ra. Bà của Morino đã đi vào phòng, khuất khỏi tầm mắt tôi.

Tôi đứng đó và tưởng tượng.

Hai chị em sinh đôi nhìn như búp bê trong tấm ảnh đang sánh vai bên nhau trên hành lang trước mắt. Họ đang thầm thì bí mật với vẻ nghiêm túc xem lần tới sẽ giả thành xác chết kiểu gì để dọa mọi người. Trong trí tưởng tượng của tôi, hai chị em họ đi hết hành lang rồi rẽ vào một góc khác. Tôi định đuổi theo họ nên tháo giày ra bước vào nhà. Tôi nhìn vào nơi hai chị em vừa biến mất. Đương nhiên ở đó không có ai, chỉ có không gian im lặng tối tăm của hành lang đen bóng.

Ngày thứ Hai, tôi để ý thấy từ sáng Morino cứ liên tục liếc nhìn mình. Rõ ràng nàng muốn hỏi tôi đã làm gì ở quê nàng. Tuy nhiên cả ngày hôm đó tôi vờ như không nhận thấy ánh mắt nàng.

Mãi đến khi lũ bạn cùng lớp đứng dậy ra về hết sau tiết sinh hoạt buổi chiều tôi mới gọi nàng. Mấy đứa bạn cùng lớp rủ tôi cùng về nhưng tôi lờ đi. Nói thế không có nghĩa là tôi không trả lời bọn nó. Tôi chỉ thuận miệng nói ra vài lời bao biện vô thức xuất hiện trong đầu, từ chối bọn nó một cách tự nhiên. Ngay bản thân tôi cũng chẳng rõ mình đã lấy lý do gì nữa. Trong lòng tôi hoàn toàn không quan tâm đến bạn cùng lớp, nhưng nhờ những phản ứng tự động hình thành đó nên tôi có thể sống mà không tạo ra sóng gió gì.

Cuối cùng tiếng bước chân của lũ bạn cũng biến mất khỏi phòng học và xa dần phía hành lang, chỉ còn lại tôi và Morino. Nàng ngồi gập mình trên ghế hệt như một con tàu đang chìm và nhìn tôi trừng trừng.

Tôi từ tốn bước qua lớp học yên tĩnh, lại gần chỗ nàng. Morino ngồi ở dãy thứ ba tính từ cửa sổ và bàn thứ ba từ cuối lên.

“Cậu đã ngủ lại tại nhà cũ của tớ đúng không? Bà tớ nói qua điện thoại.”

Nhìn Morino vẫn thiếu ngủ như mọi khi, bọng dưới mắt nàng thâm hơn.

“Cơm nhà ông bà cậu ngon lắm.”

Tôi ngồi xuống cái ghế phía trước nàng, xoay ngang người, đối diện với dãy cửa sổ. Bên ngoài vẫn sáng, nền trời chỉ hơi ngả màu vàng. Phía xa xa có tiếng gọi nhau của các thành viên câu lạc bộ thể thao đang tập chạy. Đèn trong phòng đã tắt, chỉ có ánh sáng nhạt nhòa hắt vào từ bên ngoài cửa sổ.

“Tớ đã nghe nhiều chuyện ở nhà cũ của cậu.”

“... Ví dụ?”

“Những trò đùa nghịch của hai chị em khi còn nhỏ này. Rồi khi bị mắng thì Yoru không bao giờ khóc còn Yuu sẽ òa khóc ngay và nấp sau lưng chị.”

“Con bé lúc nào cũng dựa dẫm vào tớ.”

Chúng tôi không nói gì, trong một thoáng, phòng học chìm vào tĩnh lặng. Không khí có chút căng thẳng.

Tôi nhìn nàng và nói.

“Tớ đã biết được nhiều chuyện về Morino Yuu. Mặc dù có thể nhầm lẫn ở vài chi tiết nhỏ.”

Nàng thôi không nhìn chăm chăm vào tôi nữa, chậm chậm quay đi, nhắm mắt lại. Lòng mi nàng rung rung phía trên bọng mắt dày.

“... Mình có dự cảm không tốt rồi mà.”

Nàng nói với giọng tự chế giễu rồi hỏi xem tôi đã biết được những chuyện gì.

“Yuu chết năm tám tuổi. Từ đó đến nay đã là chín năm rồi nhỉ.”

Tôi nói với nàng vẫn đang nhắm mắt.

“Vào ngày đó chín năm trước, cậu đã phát hiện ra xác cô ấy treo cổ trong nhà kho rồi chạy đi báo với bà... Nhưng thực ra cậu đã biết trong nhà kho có xác chết ngay từ đầu. Cậu đã ở cửa chờ người nhà về rồi giả vờ phát hiện xác của em gái mình trước mắt họ...”

Tôi ngừng lại xem phản ứng của nàng. Morino im lặng một lúc rồi chỉ hỏi tôi tiếp theo thì sao.

“Cậu biết em gái cậu đã chết từ trước. Nhưng cậu đã diễn kịch để giấu đi chuyện đó... Khi tớ suy đoán xem vì sao cậu lại có tâm lý như thế thì chỉ rút ra được một kết luận. Đó là cậu có liên quan sâu sắc đến cái chết của em gái mình.”

Nàng gật đầu. Tôi tiếp tục.

“Yuu đã treo hai sợi dây lên rầm nhà, một sợi để quần quanh cổ còn sợi kia thì quần quanh ngực.”

Cô bé tám tuổi đã nhảy xuống từ chõng hộp gỗ. Thoạt nhìn sẽ thấy giống như bị treo cổ. Tuy nhiên sợi dây quấn quanh ngực có tác dụng giữ cô lại trong không trung.

Ở đó còn có một bé gái với khuôn mặt giống hệt cô. Cô bé ấy lấy cái kéo tĩa cây treo trên tường tiến đến gần cô em gái đang treo mình từ trần nhà cắt sợi dây quấn quanh ngực. Sợi dây giữ người bị đứt nên cô bé kia bị treo lên bởi sợi dây quấn quanh cổ.

“Cậu đã giết Yuu.”

Morino hé mắt. Nàng không nhìn tôi, cũng không nhìn vào nơi cố định nào cả.

“Cậu đã hỏi về dấu chân chưa? Trong nhà kho không có dấu chân tớ...”

Trong đầu tôi hiện ra hình ảnh cô bé chân trần bị treo trong nhà kho. Lúc đó nền đất đã mềm đi do nước mưa nhỏ xuống từ trần nhà.

“Không, cậu đã để lại dấu chân mình trong nhà kho. Chỉ là mọi người không biết được sự thật. Sau khi cắt dây và giết cô ấy, cậu nhận ra dấu chân mình trên nền đất. Cho rằng mình sẽ bị nghi ngờ nếu như cứ thế bỏ đi, cậu đã chơi trò mạo danh...”

Nhìn lên xác chết đang treo trên cao rồi nhìn xuống dấu chân mình trên nền đất, cô gái nhỏ biết mình đã rơi vào một tình thế nan giải. Nhưng khi nhìn thấy đôi giày được xếp ngay ngắn dưới đất, cô đã hạ quyết tâm.

Cô bé cởi đôi giày mình đang đi, đặt lên cái hộp gỗ bị đổ. Cô cẩn thận không để lại dấu chân và mang đôi giày được xếp ngay ngắn kia vào. Như vậy đôi giày cô vừa cởi ra sẽ được lưu lại hiện trường còn dấu chân kia giờ thuộc về cô gái đã chết.

“Sau đó cậu chui ra ngoài bằng cái lỗ cho chó. Đất quanh chỗ đó khô nên sẽ không để lại dấu chân.”

Cuối cùng nàng cũng mở mắt hoàn toàn và nhìn tôi.

“Động cơ giết người của tớ là gì?”

“Vì thù ghét.”

Tôi trả lời ngắn gọn, vẻ mặt Morino buồn bã.

“... Khi cậu nói đã biết được nhiều chuyện về Morino Yuu là tớ nhận ra mình bị lộ rồi.”

Tôi gật đầu.

Tôi đã nghi ngờ. Việc bà nàng mở cửa ra liền lập tức biết ngay Yoru đang đứng đó quả là kỳ lạ. Hai đứa trẻ sinh đôi có khuôn mặt giống hệt nhau. Không thể nào chỉ nhìn qua là phân biệt được. Thế nhưng nếu như lúc đó nàng đi giày đen thì hẳn là có thể.

“Chín năm ròng phải giữ bí mật với tất cả mọi người chắc là đau khổ lắm, Morino Yuu nhỉ.”

Đó mới là tên thật của nàng.

Có vài nữ sinh cười đùa chạy nhảy vui vẻ bên ngoài hành lang. Trong một thoáng, Morino Yuu ngồi im lìm lắng nghe tiếng họ. Chẳng mấy chốc, tiếng cười đùa nhỏ dần rồi biến mất.

“Đúng như cậu nói.”

Nàng lên tiếng.

“Tớ chính là đứa em. Luôn luôn làm theo lệnh của chị, luôn luôn khóc...”

Nàng nghiêng đầu nhìn tôi hỏi.

“Tại sao cậu lại biết?”

“Vì Yuu không biết rằng người ta có thói quen tháo giày khi treo cổ tự sát. Tớ nhận ra nhờ đó. Có thể khi chơi trò treo cổ Yoru đã dạy điều đó nhưng Yuu quên mất...”

Tôi kể lại việc mình đã xem tranh hai chị em vẽ. Đó là những bức tranh vẽ cảnh hai người chơi trò treo cổ trong nhà kho.

“Những bức tranh đó được vẽ trong kỳ nghỉ hè chín năm về trước, ngay trước khi Yoru chết. Nghĩa là tính cách của người vẽ thể hiện qua bức tranh cũng là tính cách của họ trong ngày vụ án xảy ra.”

Yoru và Yuu đều vẽ một cảnh nhưng có vài điểm khác nhau trong tranh.

Trong tranh của Yuu, hai cô bé đều đi giày. Còn trong tranh của Yoru, chân hai cô bé chỉ được tô màu da. Ban đầu tôi nghĩ là do Yuu vẽ cẩn thận

hơn. Nhưng sau đó suy nghĩ của tôi đã thay đổi.

Tôi cho rằng Yoru đã vẽ đúng theo những gì cô nhớ. Không giống như Yuu vẽ mặt trời, bối cảnh trong tranh của Yoru được tô màu xám xịt, điều đó cho thấy suy luận của tôi có khả năng chính xác cao. Ở bến xe buýt Morino kể rằng họ đã chơi trò treo cổ vào ngày mưa. Không phải Yoru quên vẽ giày mà là cô đã vẽ lại cảnh họ đi chân trần...

“Cậu đã nói ở bến xe buýt rồi đó. Cậu tàn nhẫn và biết nhiều về cái chết hơn Yuu. Cậu đã nói điều đó với tư cách là Yoru. Vậy nên hẳn cô bé Yoru biết về thói quen kỳ lạ của người tự sát tháo và xếp giày ngay ngắn khi treo cổ.”

Khi hai chị em sinh đôi chơi trò treo cổ, có lẽ họ đã cởi giày ra để sang bên. Yoru biết về thói quen nọ và làm theo y hệt khi chơi. Kiến thức đó đã được thể hiện lại trong bức tranh.

Tuy nhiên Yuu thì khác. Dù cô có tháo giày trong lúc chơi treo cổ nhưng lại quên mất. Cô không biết đến thông tin này nên đã vẽ hai chị em đi giày trong lúc treo cổ. Vậy mà cái xác được phát hiện trong nhà kho lại đi chân trần. Nếu như Yuu giả chết một mình thì khi bị chết vì dây thừng đứt, xác của cô vẫn phải đi giày.

Yuu im lặng. Nàng dỏng tai lên hệt như đang lắng nghe âm thanh của không khí. Sau đó nàng chậm chậm mở miệng, cất tiếng:

“Người chị đi giày đen của tớ đã chết rồi. Hẳn là, ừ đúng, có lẽ tớ có ghét chị ấy một chút. Nhưng suy luận của cậu có hơi không chính xác.”

Giọng nàng trầm lắng.

“Cậu không biết rõ về sợi dây quấn quanh ngực đúng không? Tớ không cắt. Nó tự nhiên bị đứt...”

Hôm đó, lúc mười hai giờ, cô chị Yoru đã đề nghị. *Đóng giả xác chết treo cổ dọa mọi người đi!*

Yuu đồng ý và hai người cùng vào nhà kho hành động đúng lúc mưa bắt đầu rơi. Khi đó con chó vẫn còn sống và ngạc nhiên nhìn họ làm việc.

“Chị ấy xếp mấy cái hộp gỗ chồng lên nhau rồi buộc sợi dây treo cổ và sợi thừng giữ người vào cái rầm trên trần nhà. Tớ đứng giữ ở phía dưới để mấy cái hộp không rung.”

Yoru đứng trên chồng hộp từ trước khi mưa làm mềm nền đất nhà kho. Vậy nên không có dấu chân cô để lại.

Chỉ có Yoru đóng giả xác chết còn Yuu sẽ dẫn mọi người đến nhà kho chứng kiến. Họ tiếp tục làm việc và Yoru mau chóng quàng lên người hai sợi dây.

“Sau đó chị ấy nhảy xuống...”

Yoru đập cái hộp rồi rơi xuống. Lúc đó nhìn cô như đang bị treo cổ nhưng thực ra sợi thừng buộc dưới nách đang giữ cô lại trên không trung.

Cô bình tĩnh nhìn Yuu ở phía dưới và mỉm cười.

“Khóe miệng chị ấy nhếch lên, chị ấy luôn cười như thế khi lừa người khác. Lúc nói chuyện với mọi người trong nhà, vẻ mặt của chị ấy luôn vô cảm nhưng khi làm những chuyện thế này chị ấy lại có vẻ rất vui.”

Thế nhưng sợi dây thừng quấn người đột nhiên bị đứt ngay sau đó.

“Tớ không làm gì cả. Chỉ đơn giản là sợi dây không chịu nổi sức nặng của chị ấy và bị đứt. Đoạn bị đứt gần trần nhà. Nếu cậu biết chi tiết về sợi dây đó thì cậu sẽ thay đổi suy luận của mình. Vì chỗ dây đứt rất cao, tay tớ không với tới được.”

Trong thoáng chốc, Yoru đã bị treo cổ.

“Tớ vội đến giúp chị ấy. Tớ đỡ người chị ấy bằng cả hai tay. Tớ giữ chị ấy trong không trung để không bị rơi xuống thấp hơn...”

Trong nhà kho có một cô bé bị treo cổ từ trần nhà và một cô bé có dung mạo giống hệt đang dùng hết sức bình sinh đỡ lấy chị mình. Cô bé bị treo vùng vẫy, chân đạp loạn xạ trên không. Con chó bị buộc cạnh đó nhìn cảnh tượng náo loạn của hai chị em song sinh liền sủa lên inh ỏi. Tiếng sủa to đến rách màng nhĩ của con chó và tiếng la hét đau đớn của cô bé đang giập dũ làm ầm cả nhà kho. Yuu có cảm giác khoảnh khắc này sẽ kéo dài mãi mãi.

“Tớ cố đỡ để chị ấy không bị chết. Tớ yếu sức nhưng đã cố ôm lấy chị ấy từ phía sau... Thế nhưng chị ấy chỉ gào lên... gót chân chị ấy đạp vào bụng tớ không biết bao nhiêu lần...”

Morino vẫn ngồi ngả lưng trên ghế. Ánh mắt nàng nhìn xa xăm về phía bên kia bức tường phòng học. Phải chăng nàng đang nhìn lại cái nhà kho đầy những âm thanh huyền ảo hôm ấy. Nó giống như một cơn ác mộng trong ký ức của nàng.

Nếu Yuu không còn sức đỡ thì cơ thể chị gái nàng sẽ tuột xuống và sợi dây quanh cổ sẽ thít lại. Yoru điên cuồng cúi xuống la hét với em gái. Nhưng đó không phải là những từ ngữ để động viên Yuu.

“Chị ấy quát tớ ‘Giữ chặt vào, đồ đần độn!’...”

Nàng nhắm chặt mắt, cau mày như kìm nén.

“Ngay khi nghe thấy những từ ngữ đó, đôi tay tớ đang giữ chị ấy đã không còn sức lực...”

Cơ thể Yoru tuột dần xuống.

Yuu nhìn thấy ngón chân chị mình dừng lại ngay phía trên nền nhà một chút. Yoru để chân trần, không đi giày. Ngón cái và ngón trỏ của bàn chân cô chĩa ra như bị kéo, ban đầu vẫn còn giật giật. Con chó sủa nhặng lên làm tai Yuu nhức nhối. Cơn co giật và tiếng chó sủa đã in sâu vào tâm trí nàng.

“Cuối cùng ngón chân của chị tớ không còn cử động nữa, giống như mất hết sức lực...”

Yuu lùi về phía sau một bước. Nàng cảm nhận được đế giày mình dính vào nền nhà mềm như đất sét... Nàng đã để lại dấu chân trên sàn.

“Nếu chỉ có cân nặng của tớ thì đã không để lại dấu chân rồi.”

Ở cạnh đó có đôi giày của chị gái nàng được xếp ngay ngắn.

“Tớ vẫn nhớ rất rõ rằng khi nhìn thấy nó tớ đã quyết tâm lừa dối mọi người. Trong cái nhà kho đó, cơ thể của chị tớ vẫn còn hơi đung đưa giống như con lắc đồng hồ...”

Cái đầu nhỏ nhắn của cô bé non nớt đã căng ra suy nghĩ và tìm được một cách giải quyết. Cô bé mang đôi giày đen được xếp ngay ngắn kia và đặt

đôi giày trắng của mình ở lại.

Nàng chọn khoảng đất khô đi lên đó rồi ra ngoài qua lỗ chó chui. Đôi giày nàng mới mang có màu đen, màu cho biết người đang mang giày là Yoru. Nàng phải tự nhận mình là Yoru và hành xử như Yoru.

“Từ đó tớ không thể cười trước mặt cả nhà như trước nữa. Tớ phải bắt gương mặt mình vô cảm như chị gái. Vì bọn tớ luôn ở bên nhau nên tớ biết rõ chị ấy và có thể bắt chước. Chín năm đã qua, không ai nhận ra...”

Nàng nói đến đó và thở ra một hơi dài mệt mỏi.

Cô bé tám tuổi đã phải chứng kiến tang lễ của chính mình. Không thể nói ra tên thật của mình, cô bé phải sống cô độc cho đến tận bây giờ. Chắc chắn chị gái cô và cái tên đã được chôn cùng cô ta chính là căn nguyên của những xúc cảm mãnh liệt không được ai thấu hiểu cứ chất chứa trong lòng đến mức khiến cô bé phải cắt cổ tay. Con đường mà cô bé đã chọn đầy nỗi buồn đau cô độc, dường như cô bé phải đặt cược toàn bộ sự tồn tại của mình mà bước đi.

Ánh sáng từ cửa sổ mờ dần rồi chuyển sang màu vàng. Tấm rèm cửa vàng nhạt khép hờ che lờ mờ ánh tà dương. Âm thanh chói tai khi những thành viên câu lạc bộ bóng chày đập bóng bằng chày kim loại vang vọng trong không gian rồi biến mất. Trong phòng học chỉ còn hai đứa chúng tôi, thời gian lặng lẽ trôi.

Sau đó nàng lên tiếng bằng giọng ngập ngừng như thể không biết có nên nói ra hay không.

“... Cậu còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”

Tôi nghĩ đó là năm lớp Mười một ở chính phòng học này. Nàng hơi thất vọng khi nghe thấy thế.

“Hồi học cấp hai, tớ đã bắt gặp cậu trong một bảo tàng trưng bày những lát cắt cơ thể người. Sau đó vào mùa xuân năm chúng ta lên cấp ba, tớ nhìn thấy cậu ngồi trong thư viện đọc một cuốn sách y học về khám nghiệm tử thi. Tớ nhận ra cậu ngay.”

Vì vậy mà nàng đã sớm biết trò đóng kịch của tôi trong lớp học. Tôi đã hiểu ra rồi. Hai chúng tôi đều tìm thấy ở người kia hình hài thật của chính

mình đang ẩn náu giữa đám đông xung quanh.

“Thật không tin nổi hồi còn là Yuu thi thoảng cậu cũng cười.”

“Đúng thế đấy. Hồi xưa tớ đã từng như thế. Nhưng kể từ khi tớ ra khỏi cái nhà kho đó, tớ sợ rằng nếu cười thì sẽ lộ ra mình là Yuu. Vậy nên trong chín năm rông, tớ luôn tỏ vẻ vô cảm. Vì bắt chước chị lâu quá nên tớ đã không thể cười thật sự được nữa.”

Trong lời nàng ẩn chứa một nỗi cô đơn ít ai hiểu được. Nàng tránh ánh mắt của tôi rồi nói tiếp.

“Có lẽ cậu chính là người đầu tiên gọi tên tớ...”

Tôi đứng dậy.

“Tớ có một món quà cho cậu. Tớ đã tự ý mang theo từ nhà cũ của cậu.”

Tôi lấy nó ra từ cái cặp để trên bàn.

“Cái gì thế?”

Nàng hỏi, vẫn ngồi yên trên ghế.

“Sợi dây mà cậu vẫn luôn tìm kiếm. Có lẽ nó rất hợp với cổ cậu. Tớ sẽ quấn cho cậu, nhắm mắt lại đi.”

Morino vẫn ngồi nhắm mắt trên ghế. Khi tôi đứng sau lưng, nàng có vẻ hơi căng thẳng, đôi vai nhỏ cứng đờ.

Tôi nhẹ nhàng quấn sợi dây đỏ quanh mái tóc đen dài và cần cổ thon trắng của nàng. Khi có lực ấn vào, nàng hơi nhõm vai lên. Tôi đã đứng im lìm trong tình trạng đó một lúc.

“Tớ đã biết vì sao cậu ghét chó.”

Tôi nhẹ nhàng siết sợi dây quanh mái tóc đen dài và cần cổ thon trắng của nàng. Khi có lực ấn vào, nàng hơi nhõm vai lên. Tôi đã đứng im lìm trong tình trạng đó một lúc.

Sau đó tôi thắt dây và thả phần thừa xuống.

“Đúng rồi, đúng cảm giác này...”

Nàng nói như thờ dài. Tôi hiểu rằng sự căng thẳng đã được giải phóng, những nỗi niềm trong lòng nàng đang thoát ra ngoài, mềm mại và lặng lẽ.

Yoru đã chết vì bị treo cổ bởi sợi dây buộc chó đó... Điều này đã được niêm phong sâu trong ký ức của nàng. Nàng không hề nhận ra thứ mình tìm

kiếm chính là sợi dây đã dùng khi chơi trò treo cổ cùng chị gái.

“Này, tớ không ghét chị ấy đâu... Dù thỉnh thoảng chị ấy có làm những việc tồi tệ nhưng vẫn là người không ai thay thế được...”

Tôi xách cặp lên ra về.

Khi bước qua chỗ Yuu trước lúc rời khỏi phòng học, tôi quay lại nhìn nàng một lần nữa. Nàng ngồi trên ghế, chân duỗi ra cho đến tận ghế phía trước, tay khoanh trước ngực, hai đầu sợi dây đỏ quấn quanh cổ nàng chạm xuống sàn.

Mắt nàng nhắm hờ, lông mi đổ bóng xuống dưới mắt. Trên má nàng có lông tơ nhìn như lưng một con thỏ. Lớp lông tơ được vầng tà dương chiếu vào lấp lánh tựa phủ trong ánh sáng. Nước mắt nàng lăn trên gò má, rơi từ cằm xuống áo đồng phục.

Tôi để nàng lại một mình, lặng lẽ đóng cửa phòng học.

ĐẤT
(Grave)

“Anh ơi, anh...”

Kousuke gọi Saeki. Giọng của cậu thường ngày vốn vui vẻ và ngây thơ nhưng hôm nay lại không có sức sống. Kousuke là cậu bé vừa mới vào mẫu giáo sống gần nhà gã.

“... Có chuyện gì thế?” Saeki đang ngắm hoa bìm bìm ngoài vườn trà lời.

Bây giờ đang là sáng sớm mùa hè, những giọt sương mai lấp lánh trên cánh hoa. Đám học sinh tiểu học đi ngang qua phía bên kia tường rào bao quanh vườn tới chỗ tập thể dục theo đài phát thanh. Tường cao ngang ngực nên Saeki không thể nhìn thấy lũ trẻ. Tuy nhiên gã vẫn nghe được tiếng những bàn chân nhỏ bé đang bước đi.

“Anh ơi, chắc bố em vẫn còn giận nhi?”

Chiều tối hôm qua cậu đến nhà Saeki với khuôn mặt đẫm nước mắt. Sau đó cậu ở lì không chịu về nhà. Gã hỏi lý do thì cậu meo máo kể là đã làm rơi vỡ mất món đồ cổ quý giá của bố. Mặc dù thường ngày vẫn bị bố nghiêm khắc dạy không được đụng vào nhưng rốt cuộc cậu vẫn không nén nổi tò mò mà sờ thử.

“Anh nghĩ bố không giận em nữa đâu.”

Saeki kể lại chuyện tối hôm qua bố mẹ cậu bé đã đến nhà gã. Họ đứng trước cổng và hỏi với vẻ mặt lo lắng: “Em có nhìn thấy thằng bé Kousuke nhà anh chị đâu không?” Lúc đó Saeki lắc đầu giả vờ không biết. Thậm chí gã còn cùng họ đi đến những khu xung quanh để tìm Kousuke.

“Anh nghĩ là hết giận thật hả...”

“Ờ...”

Dây leo của cây hoa bìm bìm đang nở trước mặt gã quẩn lấy cái cọc tre cắm trên mặt đất. Cái cọc đã khô và hơi ngả màu nâu.

Nhà Saeki là một căn nhà cũ có vườn rộng hơn những căn nhà xung quanh. Khuôn viên gần như có hình vuông, phía đông nhà và gara. Phần còn trống trồng đủ loại cây cối. Vào mùa hè như bây giờ, lá rợp bóng trên cao.

Từ nhỏ Saeki đã thích trồng cây rồi. Hoa bìm bìm gã trồng nở dọc theo tường của khu vườn.

Trời hôm nay đẹp. Không có lấy một gợn mây che khuất vầng mặt trời đang dần nhô cao. Ánh nắng buổi sáng chiếu từ khoảng trống giữa tường và cây trong vườn khiến bóng của đám cọc tre có cây hoa bìm bìm quẩn quanh đổ thành những đường thẳng màu đen trên đất.

Gã nghe thấy tiếng Kousuke khóc.

Chiều hôm qua khi Kousuke chạy đến xin trốn ở nhà gã, Saeki liền dẫn cậu bé vào nhà ngay. Gã thò đầu ra đường để chắc chắn không có ai nhìn thấy rồi đóng cổng lại.

“Có thật là nhóc Kou không nói với ai là đến nhà anh không?”

Gã hỏi lại cho chắc thì cậu bé vừa lau nước mắt vừa gật đầu. Lời của trẻ con liệu có thể tin được bao nhiêu phần? Tuy nhiên Saeki không thể bỏ lỡ cơ hội này.

Trước đó khi cùng Kousuke chơi bắt ve sầu hay nhìn thẳng bé nghịch những hộp rỗng, có một ý nghĩ đã lướt qua đầu gã. Đó là ảo tưởng mà gã không cho phép bản thân tới gần. Gã thấy ghê tởm chính mình khi thỉnh thoảng trót nghĩ tới kế hoạch khủng khiếp đó. Nhưng hôm qua tâm trí gã cứ như bị sương mù che phủ...

“Anh ơi, em nên xin lỗi bố đúng không...”

Tim Saeki như sắp vỡ. Kousuke vẫn không hiểu tình trạng hiện giờ của mình. Gã đã gây ra cho cậu bé một chuyện đáng thương.

Không phải vì gã ghét cậu. Gã không còn gia đình, sống một mình và thật sự coi Kousuke như em ruột. Gã còn nhận trông hộ cậu bé và đi dạo cùng cậu khi bố mẹ cậu vắng nhà. Gã cũng yêu cậu bé nhiều như bố mẹ cậu. Vậy mà tại sao gã vẫn làm chuyện này? Nhưng không thể quay ngược thời gian nữa rồi.

“... Nhóc Kou không thể quay về nhà nữa.” Giọng của Saeki bất ngờ run lên.

Trong vườn có vài cây bìm bìm đang nở hoa, mỗi cây quấn quanh một cọc tre dùng làm điểm tựa. Chỉ có hai cái cọc đường kính lớn hơn những cái khác.

Nghe thấy giọng Saeki run run, Kousuke nhận ra vẻ kỳ lạ của gã.

“Anh ơi, tại sao thế ạ...?”

Tiếng cậu bé vang ra từ mũi cái cọc tre dày đang cắm xuống đất. Cây cọc rỗng ruột, tiếng động trong quan tài chôn dưới đất truyền tới tận chỗ Saeki đang đứng phía trên. Kousuke không biết mình đang bị chôn dưới đất. Thật đáng thương!

Hôm qua sau khi đưa Kousuke vào nhà, gã đã hạ quyết tâm và dẫn cậu bé vào một căn phòng sâu bên trong.

“Em trốn vào cái hòm này đi!”

Gã vừa nói vừa chỉ vào một cái hòm đặt trong phòng. Cái hòm hình hộp chữ nhật, đủ lớn để Kousuke có thể nằm bên trong.

Thường ngày Kousuke vẫn nghe lời Saeki. Thêm nữa lúc đó cậu bé đang mãi sợ bố giận nên không nghi ngờ gì gã liền chui vào hòm.

Kousuke không nhận ra đó là một chiếc quan tài Saeki tự đóng từ trước. Saeki đóng đinh vào nắp quan tài. Trên nắp quan tài có sẵn hai lỗ thông khí. Một lỗ ở phía đầu và lỗ kia ở phía chân cậu bé Kousuke đang nằm bên trong. Dù bị nhốt nhưng cậu vẫn thở được.

Gã để cái quan tài có Kousuke trong phòng rồi đi ra vườn. Ngay chỗ đối diện với hiên nhà, phía trước bức tường, có một cái huyệt vừa mới được

đào đêm trước. Gã chỉ cần dùng xẻng bới rộng ra một chút là có thể chôn cái quan tài chứa Kousuke xuống.

Sau khi xong việc gã quay lại phòng và khiêng cái quan tài ra huyệt. Trong lúc làm việc ấy gã giải thích với Kousuke nằm bên trong rằng mình đang đem giấu cậu bé đến một nơi mà bố cậu không thể tìm được. Gã mệt nhọc đẩy cái quan tài từ hiên xuống vườn, mang ra đặt vào trong huyệt.

Saeki đâm cái cọc tre hình ống rỗng ruột qua lỗ thông hơi trên nắp quan tài. Sau đó gã dùng xẻng xúc đất đổ vào huyệt và chôn vùi Kousuke trong lòng đất.

Gã nhận thấy hai cái ống cắm trên mặt đất chẳng có gì cả thì nhìn không được tự nhiên. Vậy nên gã chuyển một số cây hoa bìm bìm trồng ở chỗ khác trong vườn cùng những cọc tre dùng làm cây chống cho chúng đến bên tường. Gã cẩn thận gỡ hai cây khỏi cọc và quẩn lại sang hai cái cọc dùng làm ống thở cho Kousuke. Những người không biết chuyện chắc sẽ nghĩ hai cái cọc đó chỉ đơn thuần là để dây bìm bìm bám vào thôi.

“Anh ơi, có chuyện gì thế? Này, em muốn về nhà...”

Cái cọc tre nói chuyện.

Cậu bé Kousuke bị chôn sống thật đáng thương. Dù vậy đôi tay gã vẫn lạnh lùng nắm lấy cọc tre, cắm chặt vào đất và chỉnh cho thẳng để không bị đổ.

Tại sao gã lại làm như vậy? Chắc hẳn gã rất yêu quý cậu bé. Đã có lần Kousuke suýt bị xe đụng ngay trước mắt Saeki. Vì mãi mê đuổi theo quả bóng, cậu không nhận thấy xe đang chạy đến. Chiếc xe ô tô đã kịp phanh gấp ngay trước khi đâm vào Kousuke. Lúc đó Saeki đã ngồi thụp xuống thở phào nhẹ nhõm. Vậy mà rốt cuộc vì sao bây giờ gã lại làm thế với cậu bé?

Saeki đã sống tại ngôi nhà này từ thuở ấu thơ. Lúc đó gã sống cùng bà và bố mẹ, gã thân với bà hơn vì bố mẹ đều bận đi làm. Gã nhớ rằng trong khi đám trẻ xung quanh chơi bóng chày và đồ chơi nhựa thì chỉ mình gã trồng hoa với bà. Gã dùng xẻng xúc đất đổ vào chậu rồi chôn hạt giống xuống. Vì thế nên Saeki thường bị bạn cùng lớp chế nhạo là giống con gái. Dĩ nhiên

cậu bé Saeki yếu đuối rất hay bị nhầm là con gái. Chuyện đó đã khiến gã tổn thương rất nhiều.

Tuy nhiên mỗi khi thấy Saeki cẩn thận dùng bình tưới nước cho những chậu hoa trong vườn, bà đều khen gã là đứa trẻ ngoan. Mỗi khi buồn phiền Saeki đều nhớ về lời nói đó. Vậy nên gã quyết tâm sẽ sống tốt để không làm bà thất vọng.

Nhưng chẳng biết từ bao giờ, Saeki bị ám ảnh bởi ảo tưởng phải chôn sống ai đó. Khi nhận ra thì trong đầu gã đã đầy những hình ảnh bản thân đang làm chuyện đó.

Gã rất thích tưới nước cho khu vườn, và thường tưới vào những ngày nắng đẹp. Gã kéo ống cao su dài ra, lấy ngón tay ấn vào miệng ống để tạo áp lực đẩy nước phun xa. Nước tuôn ra theo hình rẽ quạt vươn tới những cái cây trong vườn và phản chiếu ánh nắng mặt trời. Lúc nhìn thấy cảnh đó hoặc lúc nhìn thấy bà gã mỉm cười, Saeki cảm thấy tâm trạng tưới tắn như thể cả thế giới đang được chiếu sáng rạng rỡ.

Cùng lúc đó, sâu trong lòng gã, có một phần tăm tối đến nỗi ánh sáng cũng không thể chiếu rọi, ví dụ như gã từng nghĩ về việc nhốt bà gã vào hòm chôn xuống dưới lòng đất. Ngay sau đó gã không thể tha thứ cho bản thân mình. Gã giật mình không hiểu tại sao mình lại mang trí tưởng tượng ma quỷ như thế. Thật sự có những lúc gã không dám nhìn mặt bà vì sợ bà nhìn thấu những gì gã tưởng tượng.

Phải chăng một vết thương lòng đã biến gã trở nên như thế? Gã chẳng có chút ấn tượng nào về điều đó, nhưng cũng có thể chỉ là gã đã quên đi thôi. Hoặc cũng có thể, và đây chính là điều đáng sợ nhất, gã là một kẻ như thế ngay từ lúc sinh ra.

Sau khi Saeki trưởng thành được vài năm thì bố mẹ và bà gã mất trong một tai nạn giao thông. Gã được báo tin này ở chỗ làm.

Từ trước tới nay, những người thân của Saeki luôn hiện diện trong gia đình và việc tiếp xúc với họ nhắc nhở gã về vị trí của mình trong xã hội. Nhưng sau khi chỉ còn một mình, gã không thể kiểm soát được trí tưởng tượng nữa. Hằng ngày Saeki trở về nhà từ chỗ làm, không có ai để chuyện

trò, và gã lại tiếp tục nghĩ về những điều như thế. Những ảo tưởng từ thuở ấu thơ đôi lúc hiện lên trong đầu gã. Gã lắc đầu cảnh cáo chính mình rằng kể cả nghĩ thôi cũng không được. Có lẽ hành động phản kháng đó càng khiến gã đắm chìm vào sở thích làm vườn.

Khi còn gia đình thì gã cùng lắm chỉ trồng hoa trong chậu hay chăm sóc cây trong vườn thôi. Nhưng bây giờ gã bắt đầu bỏ công sức vào công việc này, mang đất trồng cây từ nơi khác về để cải tạo đất trong vườn nhà. Bên trong tường rào dần dần có nhiều cây hơn.

Suốt một năm ròng Saeki dùng xẻng đào hố trồng cây, đó là việc duy nhất gã làm khi không đi làm. Gã không tha thiết gì những thú vui của người cùng lứa tuổi mà chỉ thích một mình đào hố rồi trồng cây.

Chẳng mấy chốc cây cối đã che kín khoảng đất từ xung quanh nhà cho đến tận tường rào. Từ bên ngoài tường rào thò đầu vào nhìn, hầu như chẳng thấy được cái nhà vì cây cối mọc san sát che khuất. Chỉ có một chỗ, vì gã đặc biệt coi trọng khung cảnh nhìn từ hiên nhà, nên duy nhất chỗ đó gã không trồng cây, không có gì chắn tầm nhìn từ đó tới tường rào. Ở khoảng đất trống đó gã trồng một thảm hoa, mỗi mùa lại khoe sắc rực rỡ.

Ban đầu Saeki nghĩ mình không ngừng đào hố là để trồng thêm cây nhưng giữa chừng gã nhận ra việc trồng cây chỉ là để tạo có sự tồn tại của mấy cái hố. Sau cùng gã chỉ đào hố xong rồi lấp lại. Hầu hết cây trong vườn đã không còn chỗ để vươn cành ra nên khó mà trồng thêm được nữa. Vậy mà gã vẫn tiếp tục đào hố, vì điều đó giúp xua tan màn sương ảo vọng chôn người xuống đất đã tan đi. Trên thực tế, việc đào hố giúp Saeki quên đi được mọi thứ, nhưng chỉ trong khoảnh khắc cảm giác đầu xẻng chạm vào mặt đất truyền tới tay gã thôi.

Việc lấp đất phủ đầy cái hố mình vừa đào mà không chôn gì cả luôn khiến Saeki cảm thấy trống rỗng. Gã càng vô thức đào hố để trốn tránh những mộng tưởng của mình thì lớp sương mù ứ lại trong đầu gã sau đó càng dày đặc hơn. Dầu vậy gã vẫn không quên đào hố, và cũng chính vì thế mà khi chôn Kousuke gã đã có sẵn một cái hố đào từ đêm qua.

Hàng xóm của gã không cảm thấy lạ khi nghe tiếng xèng mỗi đêm. Mọi người đều gật đầu chào khi gặp Saeki, thỉnh thoảng còn hỏi gã về cách trồng cây. Ai cũng biết Saeki thích làm vườn, họ không những không nghi ngờ gì mà còn tỏ ra thông cảm với kẻ đã mất hết người thân, chỉ còn lại một sở thích như gã.

Gã trở nên thân thiết với Kousuke hai năm sau khi gia đình gặp nạn, tức là tròn một năm về trước. Chuyện bắt đầu từ việc cậu bé đi lạc vào vườn nhà gã. Hai người lập tức trở thành bạn tốt của nhau, thân thiết đến độ gã còn đi chơi với gia đình cậu bé.

Sau khi quen Kousuke được khoảng mười tháng thì gã phát hiện trong gara có một tấm ván kích cỡ ngang với chiều cao của cậu bé. Trong một thoáng, gã đã nghĩ nếu dùng nó để làm quan tài thì vừa chuẩn.

Khi ấy gã lắc đầu và nổi giận với chính mình nhưng ngay hôm sau gã đã bắt đầu làm quan tài. Gã gượng cười không hiểu tại sao mình lại làm một việc ngớ ngẩn như thế, tự nhủ sẽ vĩnh viễn không bao giờ dùng đến nó. Vậy mà tay gã chẳng chịu nghe theo lý trí, tiếp tục đóng đinh vào tấm ván một cách gần như tự động, biến nó thành hình dạng cái hòm.

“Anh ơi, em sẽ về nhà, anh thả em ra đi...”

Gã nghe thấy tiếng khóc của Kousuke phát ra từ đầu cọc tre. Phần bên trong cái cọc thẳng đứng trở nên tăm tối âm u. Giọng nói thơ trẻ truyền qua cọc tre nghèn nghẹn vọng lại vào đất.

Saeki không biết phải trả lời Kousuke như thế nào. Thật đáng thương... thật đáng thương... Gã chỉ có thể lặp đi lặp lại những lời thương hại ấy. Không biết từ lúc nào tay gã đã cầm lấy cái ống cao su nối với vòi nước cạnh nhà.

Cái nóng mùa hè oi bức hơn. Tiếng ve sầu vọng xuống từ trên cao. Hơi nóng quanh cổ dần dần bao lấy cả cơ thể. Mặt đất bị ánh nắng mặt trời thiêu đốt trở nên khô khốc và trắng sáng.

Có một dòng nước chảy qua, chạm vào mũi dép của Saeki. Dòng nước ấy chảy từ chỗ Kousuke đang bị chôn. Nó tràn ra từ một trong những cái

cọc tre, làm ướt dây hoa bìm bìm quấn quanh và chảy thành vũng trên mặt đất. Đó là cái cọc có lỗ thông khí.

Cái ống cao su đang được gắn vào đầu cây cọc còn lại. Nhìn thấy nó, Saeki cuối cùng cũng nhận thức rõ điều mình đang làm. Tuy nhiên thế không có nghĩa là cho tới lúc này gã đều hành động một cách vô thức.

Gã nhận ra mình đã nối ống cao su vào cọc tre rồi vặn vòi nước để nước chảy đầy cái hòm chôn trong lòng đất. Chỉ là gã cảm thấy mơ hồ như mình đang nằm mơ, lương tâm lẽ ra phải tồn tại trong mọi con người bình thường lại không hề hoạt động trong gã.

Khi nước chảy đầy quan tài, vì không có chỗ thoát nên áp suất đẩy nước tràn ra qua cái cọc còn lại. Ánh mặt trời mùa hè phản chiếu lấp lánh trên dòng nước tuôn trào từ cọc tre trông như một đài phun nước. Saeki chợt cảm thấy nó thật đẹp. Phía bên kia tường rào vang lên tiếng lũ trẻ trở về từ chỗ tập thể dục theo đài phát thanh hòa với tiếng ve. Chúng tiến tới từ hướng ngược lại so với ban nãy, rồi băng ngang qua nhà gã. Gã không còn nghe thấy tiếng Kousuke nữa. Những cánh hoa bìm bìm nhả lại và bắt đầu úa tàn.

Khi gã nhận ra thì đã ba năm trôi qua rồi.

Trong thời gian đó, gã không bị cảnh sát bắt. Bố mẹ Kousuke chuyển nhà đi nơi khác với vẻ mặt buồn bã, Saeki là người duy nhất đến tiễn họ. Không ai nghi ngờ Saeki đã giết Kousuke, ngược lại hàng xóm đều nghĩ rằng gã là một trong những người đau lòng nhất trước sự mất tích của cậu bé.

Gã không hề diễn kịch mà đau buồn thật sự. Tuy nhiên vì căn rút lương tâm nên gã không thể nhìn thẳng vào bố mẹ cậu bé đang than khóc cho đứa con đã mất. Trước những giọt nước mắt tinh khiết ấy, gã nhận thấy hành vi của mình thật quá khủng khiếp.

Suốt ba năm, gã sống trong nỗi sợ hãi một ngày nào đó sẽ có người phát hiện ra chuyện mình đã làm. Trong thời gian ấy gã không bén mảng tới khoảng đất nơi Kousuke bị chôn. Kết cục là ở quanh đó cỏ dại mọc um tùm. Hoa bìm bìm tàn, hạt giống rơi xuống đó rồi nảy mầm, mọc lên xen kẽ

với đám cô dại. Ngôi nhà của gia đình Kousuke ở khi xưa nay đã có một gia đình khác chuyển tới.

Đầu mùa hè năm nay, có một bà nội trợ mang bản thông báo của khu phố đến nhà Saeki. Bà ta đứng ở cổng nói chuyện về vụ án thám sát các cô gái trẻ dạo gần đây đang âm ỉ trên truyền hình rồi đổi sang chủ đề cậu bé Kousuke mất tích.

“Nhóc Kousuke đã mất tích ba năm rồi nhỉ. Cậu Saeki thân với nó nên chắc buồn lắm đúng không?”

Saeki căng thẳng, nhưng rồi gã nhớ tới nụ cười thơ ngây của Kousuke và thấy buồn. Mặc dù chính tay gã đã khiến cậu bé chết đuối dưới lòng đất, nhưng gã vẫn cô đơn và nhớ cậu. Đôi lúc gã cảm thấy ghê sợ cái tâm hồn méo mó của mình.

Saeki nghiêm túc gặt đầu. Nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn bà ta, gã có cảm giác kỳ lạ. Bà ta không tỏ vẻ buồn rầu, chẳng biết từ lúc nào đã chuyển chủ đề sang chuyện trời đang nóng dần và ve sầu bắt đầu kêu. Chuyện của Kousuke đã trở thành quá khứ.

Vài ngày sau, khi nhận ra thì gã đã lại mua thêm ván và đinh về đóng thành một cái hòm để nhốt người. Gã làm việc trong nhà để không bị người đi đường ngó thấy qua tường rào. Gã dùng cửa cắt tấm ván, mùn cửa rơi đầy chiếu trong căn phòng kiểu truyền thống gã dùng thay xưởng.

Gã định phạm tội một lần nữa. Ngay cả sau khi chôn Kousuke, thỉnh thoảng trong đầu gã vẫn lóe lên những suy nghĩ đáng sợ về việc chôn người khác. Trong ba năm qua gã tự ngăn mình làm việc này một phần vì lương tâm giày vò và phần nhiều hơn là vì sợ hãi. Gã lo sẽ có người biết chuyện xảy ra với Kousuke.

Nhưng khi gã nhìn về mặt bà nội trợ mang thông báo tới nhà, con vật màu đen hung ác ẩn sâu trong trái tim gã lại cựa quậy. Suốt một thời gian dài con vật đó ẩn mình trốn tránh nhưng giờ đây nó mở to mắt như vừa tỉnh dậy khỏi giấc ngủ say và điều khiển cơ thể Saeki theo một kế hoạch đáng sợ. Saeki cảm thấy con quái vật sống trong tâm hồn đen tối và xấu xí của gã đang há miệng khi gã đóng đinh vào ván để làm quan tài.

Vì gã đóng cửa sổ nên trong phòng rất nóng bức, mồ hôi chảy xuống từ chóp mũi Saeki đang cúi người miệt mài làm việc. Cơ thể gã nóng bừng.

Cái quan tài gã vừa làm xong to hơn cái dùng để chôn Kousuke. Bên trong quan tài rỗng không nhưng Saeki có thể dễ dàng tưởng tượng cảnh người đang nằm trong đó.

Gã đã đào một cái hố ở ngoài vườn, cạnh tường rào, đối diện với hiên nhà và cách nơi gã chôn Kousuke chừng một mét. Sau hôm ấy, sáng sáng gã đứng nơi hiên nhà nhìn theo hướng đó và thấy chỗ trống vừa đủ để đặt quan tài đã trở thành một hố đen u ám chứa đầy bóng tối.

Người thứ hai bị gã chôn sẽ là ai đây? Saeki đã thận trọng lựa chọn suốt vài tháng trời. Lúc gã đóng cái quan tài là đầu mùa hè, ngày nào gã cũng nói chuyện với đồng nghiệp về thời tiết oi bức, bây giờ đề tài đã chuyển sang cái lạnh ban đêm. Tay áo gã mặc đã dài hơn.

Gã chẳng biết mùa hè qua đi từ lúc nào. Trong khoảng thời gian đó, Saeki cảm thấy trong lòng mình đang diễn ra cuộc chiến giữa lương tâm muốn ngăn cản ý tưởng thực hiện một tội ác khác với phần hắc ám điên rồ đang kiếm tìm một con mồi mới và liếm mép thèm thuồng. Tuy nhiên gã tuyệt đối không để lộ nội tâm của mình, nhìn bên ngoài thì gã không có gì thay đổi. Gã vẫn xử lý việc sinh hoạt thường ngày trơn tru như trước giờ, hết một cái máy tự động.

Vào một đêm thứ Sáu cuối tháng Mười, Saeki rời cơ quan đi đến bãi đỗ xe, gã leo lên xe và nhấn ga để về nhà. Trời đã tối, gã hòa vào dòng xe đã bật đèn pha, tự nhiên đưa mắt nhìn những người đang đi bộ. Một khoảnh khắc sau đó, gã giật mình nhận ra mình đang nhìn người khác theo cái kiểu hết như định giá vậy. Gã chẳng thấy cảm xúc gì trên gương mặt mình phản chiếu qua gương chiếu hậu. Phần lòng đen trong mắt gã giống như cái hố nhỏ.

Ở chỗ làm gã được đánh giá là một người trầm tĩnh và kín đáo. Gã mang theo hoa từ vườn nhà đến cắm ở công ty và rậm rắp làm theo chỉ thị từ cấp trên không chút bất mãn. Gã được mọi người xung quanh yêu mến và tin tưởng. Tuy nhiên không ai biết rằng Saeki đã từng giết một đứa bé.

Khi tới gần nhà, gã rẽ trái vào một con đường vắng vẻ. Tại đó Saeki nhìn thấy một cô gái.

Cô gái đang đi ở cuối đường. Đèn pha chiếu vào phía sau lưng cô. Cô mặc đồng phục đen tuyền, mái tóc dài rủ xuống ngang lưng.

Khi đi ngang qua cô, Saeki vô thức giảm tốc. Mái tóc của cô gái làm gã thấy ấn tượng mạnh mẽ. Một mái tóc đen tuyền khiến cơ thể gã bị thu hút.

Gã nhìn lên góc kính chắn gió, vầng trăng tròn đang lơ lửng trên bầu trời đêm. Trời không mây, khung cảnh xung quanh sáng mờ dưới ánh trăng bạc đang lặng lẽ chiếu rọi. Họ đang ở trong khu dân cư, gần một công viên. Những hàng cây đã rụng lá quá nửa.

Gã rẽ phải chỗ ngã tư rồi dừng xe ngay ở đó. Gã tắt đèn pha, nhìn vào gương và chờ cô gái đến. Nếu như cô gái đi thẳng hoặc rẽ trái ở ngã tư thì gã sẽ nổ máy và về nhà. Mai là ngày nghỉ. Gã định sẽ thong thả ngủ nghỉ. Nhưng nếu cô gái rẽ cùng hướng với gã thì...

Một chiếc lá úa rơi xuống, chạm vào cửa kính cạnh ghế lái rồi đáp xuống lòng đường. Gã nhớ lại bản thông báo được gửi tới nhà hôm trước. Trong đó có đề cập đến việc dọn lá rụng xuống đoạn đường này. Ngày giờ ghi trong thông báo chính xác là chiều hôm nay. Dù thế trên mặt đường vẫn lác đác lá úa. Nhưng buổi sáng khi gã đi qua đây lá vẫn còn phủ đầy đường, nên chắc việc quét dọn đã diễn ra rồi. Gã đang suy nghĩ vấn đề thì lại một chiếc lá nữa lặng lẽ rơi xuống. Lần này yên vị trên cần gạt nước.

Không một tiếng động, Saeki ngồi trong xe nắm chặt vô lăng đợi chờ. Gương đang chiếu đoạn ngã tư gã vừa rẽ. Trong ánh trăng mờ mờ, cô gái đã xuất hiện.

Saeki đưa xe vào gara rồi hạ cửa cuốn xuống. Tiếng cửa cuốn kim loại vang lên ồn ào trong khu dân cư về đêm yên tĩnh. Gã đứng trước gara, nhìn xuống thảm lá rụng dày trên đất. Cây gã trồng chen chúc nhau tới tận sát gara, cành lá vươn dài sum suê. Vì thế nên khi lá rụng thì gara như bị chôn trong đồng lá úa, sớm muộn gã cũng phải quét đi thôi.

Từ khi bố mẹ và bà mất gã chỉ còn một mình nên những việc dọn dẹp giặt giũ đều phải tự làm. Mỗi khi làm những việc đó, gã nhận ra rằng mình thật sự quá đơn độc.

Hôm trước có một đồng nghiệp đã kết hôn mặc một cái áo được là phẳng phiu đến công ty. Còn sếp của gã thì thỉnh thoảng lại ngắm ảnh chụp chung với con đặt trên bàn làm việc.

“Anh Saeki không định kết hôn ă?” Có một cô cùng tổ với gã từng hỏi thế.

Gã nghĩ chuyện đó là không thể. Người yêu, bạn bè, gia đình, tất cả đều ở một nơi rất xa xăm ngoài tầm với của gã. Ở chỗ làm việc gã có thể nói những chuyện không đụng chạm ai với đồng nghiệp nhưng gã không đủ tự tin để có một mối quan hệ gắn bó.

Gã giữ kín những phiền muộn trong lòng và vô hình trung đã tạo ra một bức tường ngăn khi giao tiếp với người khác. Trên thế gian này không tồn tại người mà gã có thể tâm sự về nỗi phiền muộn đáng sợ này.

Làn gió buốt giá mơn trớn cổ gã. Trời lạnh hơn hôm qua nhiều. Saeki vừa run lấy bầy vừa nhìn những chiếc lá úa bị gió cuốn bay qua mặt đất. Nhưng cái lạnh không chỉ vì mùa đông sắp đến. Saeki nhận ra mình đang

đứng mà quên không mặc áo vét. Gã nhìn cái áo sơ mi nhăn nhúm của mình và nhớ tới vẻ mặt hạnh phúc của người đồng nghiệp mới cưới. Áo của anh ta lúc nào cũng được là phẳng phiu.

Saeki lắc đầu quyết định không nghĩ về chuyện người khác nữa rồi quay vào gara. Trên bức tường bên hông gara có một cánh cửa. Gã bước qua cánh cửa đó, tiến lại gần ô tô và mở cửa sau xe, cầm lấy cái áo vét. Gã nhận thấy trên mặt sau vải áo có vết bẩn. Chắc bị dính máu rồi. Saeki nghĩ thế khi nhìn xuống cô gái đang nằm trên băng ghế sau, máu chảy từ mũi và mồm cô. Gã không muốn nhớ đến gần nhà có người đi qua nhìn thấy cô nằm ở ghế sau nên mới cẩn thận lấy áo vét đắp lên người cô.

Cô gái vẫn đang bất tỉnh, không cựa quậy. Cô nằm cuộn tròn, mái tóc dài che khuất khuôn mặt như một tấm mạng, rũ xuống tận sàn xe. Nếu cô ta không chống cự thì đã không bị thương rồi. Saeki xoa mu bàn tay nghĩ. Trên tay gã vẫn còn một vết đỏ do móng tay cô gây ra.

Trong lúc vật lộn cô đã hét lên một tiếng rất lớn. Tiếng hét làm rung chuyển cả màn đêm yên tĩnh, tất cả những người sống quanh đó có lẽ đều nghe thấy.

Chuyện sau đó thế nào gã không tài nào nhớ ra nổi. Khi ý thức được thì gã đã đâm liên tiếp vào mặt cô gái. Mặc dù cô đã kiệt sức và không thể cử động nhưng gã vẫn vung tay tát vào má cô. Sau đó gã vứt cô xuống băng ghế sau, lấy áo che lên rồi nổ máy, nhấn ga.

Từ bé tới lớn Saeki hầu như không đánh nhau với ai. Gã thậm chí còn thấy ghê tởm khi xem những tin bạo hành trẻ em trên truyền hình. Thế mà bây giờ gã lại đâm vào mặt một cô gái khiến cô bị thương. Tay gã vẫn còn nguyên cảm giác lúc đó. Giống như có vô số những con côn trùng nhỏ bâu đầy, bò quanh râm rần. Gã sợ hãi muốn xua đi nhưng cảm giác đó mãi vẫn không biến mất.

Saeki bế cô gái ra khỏi xe và đi vào một căn phòng sâu trong nhà. Gã không bật đèn để bóng mình bế cô không bị chiếu lên cửa sổ và cửa trượt. Cánh tay và tóc cô gái buông xuống, đung đưa dưới ánh trăng. Gã bước vào

căn phòng đầy mùn cửa rồi đặt cô gái vào cái quan tài vừa được đóng xong tinh tươm.

Cơ thể cô vừa khít với cái khung hình chữ nhật từ đỉnh đầu cho tới gót chân. Gã có cảm giác như cô đã nằm trong quan tài từ trước vậy. Tuy nhiên Saeki không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt bị chảy máu mũi, máu mồm bắt đầu xuất hiện mấy vết bầm kia. Bóng tối trong tim gã đã khắc dấu lên mặt cô, gã không thể đối diện với điều đó. Gã vội vàng đập nắp quan tài rồi đóng đinh lên. Trên nắp có hai cái lỗ nhỏ. Gã sẽ cắm cọc tre vào hai lỗ đó để thông hơi.

Cạnh chỗ Kousuke bị chôn, cái huyệt dành cho cô gái đã mở toang chờ sẵn. Dự cảm được ngày hôm nay sẽ tới, cái hố đen sì đang mong ngóng dưới ánh trăng. Chỗ đất bị đào lên tạo thành một mô đất nhỏ bên cạnh.

Gã kéo quan tài từ trong nhà ra tới đó. Gã hạ nó từ hiên xuống vườn. Cái quan tài nhét thêm một người ở trong khá nặng.

Sau khi đặt quan tài xuống huyệt, gã cắm hai cái cọc tre dùng để thông khí vào hai lỗ trên nắp quan tài. Tiếp đến gã dùng xẻng lấp đất. Ban đầu mỗi lần đất rơi xuống nắp quan tài lại phát ra âm thanh nhưng tới khi đất phủ kín quan tài rồi thì không còn nghe thấy tiếng gì nữa. Gã không ngờ việc lấp huyệt lại tốn nhiều thời gian đến thế. Gã đổ mồ hôi khắp người, từ lúc về nhà gã vẫn chưa thay quần áo nên cái quần mặc đi làm đã bị vấy bùn. Khi lấp xong huyệt, gã dùng xẻng san lại cho bằng phẳng.

Lúc gã chôn Kousuke là vào mùa hè, khi ấy dây hoa bìm bìm quấn quanh các cọc tre. Thế nhưng vào mùa này chuyện đó là không thể. Bìm bìm là giống hoa nhiệt đới nên chịu lạnh kém. Cạnh tường rào có mấy cái cọc tre màu nâu không rõ mục đích lẫn vào đám cỏ dại, nhưng dù có thấy chắc cũng chẳng ai sinh nghi đâu. Gã chỉ cần giải thích chúng được dùng để trồng hoa bìm bìm vào mùa hè thì họ sẽ chẳng nghi ngờ gì nữa.

Để che đi dấu vết đất vừa bị đào bới, gã lấy rơm phủ trên những luống hoa và rải xung quanh hai cái cọc tre. Xong xuôi, gã nhìn lại thì không còn thấy dấu vết đất bị đào lên nữa.

Saeki đặt xéng xuống rồi ngồi dưới hiên. Gã nhìn chăm chú vào hai cái cọc tre bên cạnh tường rào một lúc lâu. Bây giờ cô gái đã hoàn toàn bị chôn trong lòng đất.

Riêng khoảng vườn nối từ hiên nhà ra đến tường rào là không chỉ có cây mà còn có cả mấy luống hoa, sào phơi đồ cùng với cọc tre. Tuy nhiên nhìn từ hai bên hiên chỉ thấy cây cối san sát nhau, buổi tối trông như những bức tường đen sì. Khi có gió thổi, bóng đen cũng chuyển động theo. Gã xoa mu bàn tay bị cào lúc ẩn cô gái vào xe. Cảm giác lúc gã đâm cô hầu như đã tan biến. Gã đặt tay lên mặt và nhận ra không biết từ lúc nào mình đã mỉm cười.

Gã đi từ hiên lên nhà, tìm cái cặp cô gái xách theo. Gã tìm thấy một bình xịt hơi cay và thẻ học sinh. Trong tấm ảnh thẻ là một thiếu nữ khá xinh đẹp. Phía dưới tấm ảnh có ghi năm học, lớp, mã số điểm danh và tên cô: Morino Yoru. Saeki đứng ngoài hiên, nhìn hai cái cọc tre sát bờ tường, thì thầm cái tên đó trong đầu.

Đến lúc này gã mới nhận ra người mình chôn cũng có tên. Cuối cùng gã cũng nhớ ra được chuyện hiển nhiên như thế. Chắc chắn cô gái đang bị chôn dưới lòng đất kia cũng có bố mẹ, được đặt cho một cái tên, được nuôi nấng yêu thương. Gã chỉ vừa mới chôn cái khối tình thương ấy xuống đất.

Cảm giác say sưa ngọt ngào lan khắp tâm trí gã tựa như nước đường ngấm vào cục bông. Lúc cô gái gã đâm bị thương vẫn còn trên mặt đất, Saeki chỉ thấy sợ hãi. Nhưng sau khi chôn cô xuống đất mất dạng rồi thì lạ thay nỗi sợ hãi đã biến thành cảm giác ngọt ngào.

Lúc đó có một giọng nói mong manh truyền đến tai Saeki. Giọng nói rất khẽ, gần như tan vào gió.

Saeki nhìn những cái cọc tre cạnh bờ tường. Ánh trăng bạc làm chúng nổi rõ trong bóng tối. Bóng chúng trải dài trên mặt đất thành đường thẳng hướng tới chỗ Saeki đang ngồi. Trong đám cọc tre đó có bốn cái dày hơn.

Giọng nói gã nghe được vang ra từ mũi của hai trong số bốn cái cọc đó. Saeki đứng dậy, mang giày, đi thẳng từ hiên xuống vườn. Gã không cảm thấy mình đang di chuyển cơ thể mà thấy mình giống như người mắc chứng

mộng du đang đi trong một thế giới phi thực. Trong màn đêm chỉ có ánh trăng, cây cối trong vườn đổ bóng đen tĩnh lặng, nhìn xuống Saeki từ hai phía.

Gã lại gần mấy cái cọc tre, giẫm lên rơm phủ xung quanh và nhìn vào cái cọc cao ngang ngực mình. Bên trong tối om. Trong cái cọc có đường kính bằng ngón cái là bóng tối tựa như trái tim trống rỗng. Giọng cô gái loáng thoáng vang lên từ bên trong cọc. Giọng nói phát ra từ cọc yếu ớt bị gió thổi tan như làn khói.

Âm thanh phát ra từ hai cái cọc không đều nhau. Một cái gắn vào nắp quan tài ở vị trí gần chân, cái còn lại gần mặt. Vậy nên khi có âm thanh phát ra từ trong quan tài thì tiếng ở cọc cắm gần mặt sẽ nghe to hơn.

“... Có ai không...”

Giọng cô khàn khàn. Có lẽ do môi bị đau nên cô không nói to được.

“... Cho tôi ra khỏi đây...”

Saeki quỳ gối xuống úp hai bàn tay vào chỗ mặt đất cắm cọc tre. Vì gã vừa mới chôn cô nên mặt đất phủ đầy rơm vẫn còn khá mềm. Ở bên dưới đúng là có âm thanh phát ra. Dù chắc chắn chỉ là tưởng tượng, nhưng gã có cảm giác lòng bàn tay mình cảm nhận được cơ thể của cô gái bị chôn đang ấm lên.

Đáng thương thay, chẳng phải cô gái này thật bất lực sao? Gã cảm thấy thương hại khi nghĩ tới cảnh cô gái hít thở ở một nơi thấp hơn cả đế dép của gã. Saeki kiểm tra chắc chắn rằng cô gái vẫn đang bị chôn dưới đất không làm được gì và cảm nhận ưu thế của mình, tâm trạng gã ngập tràn cảm giác giống như khi nhìn lũ chó con hay mèo con.

“Cô có nghe thấy tôi nói không...”

Saeki đứng dậy nói. Giọng gã rung lên trong không gian tối tăm của cọc tre, vang đến chỗ cô gái.

“Ai đấy...? Ở đó có người à...”

Gã nghe thấy cô trả lời. Saeki im lặng, giọng cô tiếp tục vang ra từ cái cọc.

“Anh đã nhốt tôi trong này đúng không... Sau đó chôn xuống đất...”

“... Cô biết mình đang ở trong lòng đất sao?”

Saeki lấy làm lạ hỏi lại. Nếu cô gái mới vừa tỉnh lại thì chỉ có thể nhận ra mình đang bị nhốt trong một không gian tối tăm và chật hẹp mà thôi. Cô im lặng một lát.

“... Tôi nghe thấy tiếng xúc đất.”

“Cô giả vờ bị ngất ư?”

Gã đã nghĩ cô bất tỉnh suốt từ lúc trên đường. Cô đã tỉnh lại từ bao giờ vậy? Saeki không hề trói cô. Nếu cô tỉnh lại trước khi bị gã nhốt vào trong quan tài thì tại sao lại không bỏ chạy.

“... Có phải chân cô bị thương không? Vì thế nên cô mới không định bỏ chạy.”

Cô gái im lặng khi nghe Saeki hỏi. Có lẽ gã đoán đúng.

“... Thả tôi ra khỏi đây!”

Cô nói với giọng tức giận. Saeki giật mình ngạc nhiên trước thái độ của cô. Cô không khóc lóc van xin mà ra lệnh cho gã. Tuy không nhìn thấy nhưng gã vẫn cảm nhận được lòng tự trọng của cô qua giọng nói. Dù vậy cô cũng chẳng thể làm được gì.

“... À, xin lỗi. Thật sự xin lỗi cô.”

Mặc dù cô không thể nhìn thấy nhưng gã vẫn lắc đầu.

“Nếu để cô thoát ra ngoài chẳng phải cả thế giới sẽ biết tôi đã làm gì sao? Vậy nên chuyện này là không thể.”

“Rốt cuộc anh là ai...? Tại sao anh lại làm chuyện này...?”

Gã trầm ngâm ngẫm nghĩ về câu hỏi của cô.

Tại sao mình lại chôn cô ta? Gã không tìm được lối ra cho câu hỏi đó và trong một khoảnh khắc cảm thấy như lạc vào ngõ cụt. Tuy nhiên sau đó gã cho rằng mình chẳng cần phải thành thực trả lời cô làm gì nên không nghĩ ngợi nữa.

“Cô nghĩ sao cũng được.”

“Đây là đâu...? Ở trên núi à?”

“Không, đây là vườn nhà tôi. Cô đã được mai táng ở đây.”

Cô lặng thinh. Gã tưởng tượng ra vẻ mặt của cô trong không gian chật hẹp chỉ có bóng tối ấy.

“Mai táng... Anh đừng có đùa. Tôi vẫn đang còn sống...”

“Chôn người đã chết chẳng có gì thú vị cả.”

Saeki nói, cho rằng đó là chuyện vô cùng hiển nhiên. Cô gái yên lặng một hồi rồi trầm giọng.

“Nếu anh không thả tôi ra thì sẽ tệ lắm đấy...”

“Cô nghĩ là sẽ có người đến cứu cô à?”

“Tôi biết một người chắc chắn sẽ tìm thấy và đưa tôi ra khỏi đây...!”

Cô gái đột nhiên đổi từ giọng trầm sang hăng hái, sau đó cô rên lên có lẽ vì đau ở đâu đó, rồi yên lặng. Từ trong cọc tre chỉ còn phát ra tiếng thở hổn hển. Có lẽ xương sườn của cô đã bị thương nên chỉ cần nói khê thôi cũng thấy đau. Saeki linh cảm thấy một sức nóng kỳ lạ trong lời nói của cô.

“Người mà cô tin tưởng đó có phải là con trai không?”

“Đúng thế.” Cô chỉ đáp ngắn gọn vậy nhưng âm vang trong giọng cô khiến gã tin rằng kẻ đó chính là bạn trai cô.

“Cô nói tên cậu ta cho tôi được không?”

“Anh muốn biết để làm gì?”

“Tôi tò mò thôi.”

Cô gái im lặng rồi nói ra một cái tên. Saeki ghi nhớ và nghĩ có lẽ cô ta chỉ đưa ra một cái tên giả. Chưa chắc đã có người nào như thế tồn tại trên đời. Tuy nhiên gã chẳng có cách nào xác thực được.

“Tôi sắp mua một cái ống nhòm đấy...”

Trên bầu trời đêm, chẳng biết mây đã xuất hiện từ lúc nào. Mây trôi theo làn gió che mất mặt trăng. Ngày mai có lẽ trời sẽ âm u.

“Cô có biết tại sao không...?”

Saeki hỏi, nhưng cô gái vẫn lặng yên.

“Để tôi từ xa nhìn cậu ta đau buồn vì mất cô.”

Lời gã nói chắc hẳn đã đến tai cô gái nhưng cô không thèm trả lời mà vẫn lặng thinh. Gã gọi vài lần nhưng cô chẳng có phản ứng gì với lời nói của Saeki, bên trong cái cốc chỉ là một khoảng tối đen tĩnh lặng mà thôi.

Đoán rằng mình đã làm cô nổi giận, Saeki rời khỏi chỗ cốc tre. Gã nghĩ khi trời sáng chắc hẳn tâm trạng cô sẽ được cải thiện.

Gã đi về gara và dọn dẹp băng ghế sau. Gã không thể để lại dấu vết của cô. Trên xe luôn có sẵn một tấm đệm ngồi nhỏ. Khi đặt cô gái xuống gã đã lót đệm dưới mặt cô, nhờ thế mà máu của cô chỉ dấy vào đệm chứ không thấm ra ghế. Saeki cầm lấy tấm đệm màu đen lấm tấm đỏ và nhặt những sợi tóc dài rơi xuống sàn xe.

Sau khi dọn dẹp xong, Saeki lên nhà, nhìn đồng hồ treo tường thấy đã quá hai giờ đêm. Gã về phòng mình ở tầng hai rồi đắp chăn đi ngủ. Gã nhắm mắt, nghĩ tới cô gái cô độc bị nhốt trong khoảng tối đen chật hẹp dưới vườn cho tới khi chìm hẳn vào giấc mơ.

Ngày hôm sau gã tỉnh dậy khi đã gần giữa trưa. Tuy là thứ Bảy nhưng ở chỗ Saeki làm không phân biệt cuối tuần với ngày thường. Thứ Bảy hay Chủ nhật thì gã vẫn phải đi làm. Nhưng may thay hôm nay gã được nghỉ.

Gã mở cửa sổ phòng mình nhìn ra ngoài. Hồi thơ ấu gã có thể nhìn thấy những con phố rộng rãi từ khung cửa sổ này. Tuy nhiên bây giờ đám cây cối rậm rạp trong vườn đã che mất tầm mắt. Bầu trời mà gã nhìn thấy qua ngọn cây mang màu xám xịt. Cơn gió lạnh thổi đung đưa những cành cây gầy guộc, lướt qua má Saeki.

Gã tự hỏi chuyện về cô gái không biết có phải chỉ là giấc mơ đêm qua hay không và xuống cầu thang bước ra hiên. Từ hiên, gã nhìn ra vườn rồi khẳng định được đó không phải là mơ.

Có bốn cốc tre dày lẫn với đám cốc nhỏ đang cắm thẳng trên mặt đất. Bốn cái cốc là phần cho hai người. Chính gã tối qua đã chôn một cô gái bên cạnh chỗ của Kousuke. Gã thở phào nhẹ nhõm khi xác nhận được chuyện này.

Con đường cạnh công viên nơi gã nhét cô gái vào xe ô tô ra sao rồi nhỉ? Tiếng la hét của cô đã vang ra xung quanh nên chắc những người sống gần

đó đã báo lại với cảnh sát. Bố mẹ cô gái đang bị chôn chắc cũng sẽ lo lắng vì con gái không về nhà và gọi điện cho cảnh sát. Có thể cảnh sát sẽ từ hai nguồn tin đó mà phán đoán ra được cô gái bị bắt cóc tại con đường cạnh công viên.

Saeki xỏ dép đi xuống vườn. Gã cảm thấy đói nên định bụng sau khi nói chuyện vui vẻ với cô gái một lúc sẽ đi ăn. Gã tự lấy làm lạ. Thường khi có chuyện dị thường thế này xảy ra, gã không muốn nuốt gì vào cổ họng cả. Tuy nhiên lần này gã lại có cảm giác mạnh mẽ rằng mình đang sống - gã thấy đói bụng.

Saeki đứng đối diện cọc tre.

Gã không vội cất tiếng mà chăm chú lắng nghe xem có tiếng gì vang lên từ sâu dưới đáy cọc không. Vì chẳng nghe thấy gì cả nên Saeki cất tiếng gọi.

“... Sáng rồi đấy, cô đã dậy chưa?”

Đêm qua cô không có phản ứng gì khi Saeki đi. Gã đang lo không biết phải làm sao nếu như sáng nay cô vẫn tiếp tục như vậy, nhưng sau một lúc gã nghe thấy tiếng cô.

“Tôi biết là trời sáng rồi. Dù bên trong này chỉ có bóng tối nhưng...”

Sau khi giọng nói của cô xuyên qua cọc vang ra ngoài, cái cọc đang cắm thẳng xuống mặt đất liền chao đảo dù gã chẳng làm gì. Cái cọc thông với nắp quan tài và hơi nhô vào bên trong một chút. Có lẽ cô gái đã chạm vào nó.

“Ở sát mặt tôi có một thứ giống cái cọc cắm từ trên xuống. Tôi sờ thấy nên biết. Nó để giúp tôi thở à? Nhìn vào trong sẽ thấy phía bên kia có ánh sáng màu trắng. Bây giờ đã là bình minh rồi đúng không?”

Cái cọc chưa được đóng cố định mà chỉ thông với lỗ trên nắp quan tài. Muốn rút ra rất dễ. Nếu nắm lấy phần nhô ra bên trong và lắc thì mũi cọc trên mặt đất sẽ lung lay như một con lắc ngược.

“Cô nằm yên được không? Cô không được lay cái cọc. Nếu có người nhìn thấy thì họ sẽ nghi ngờ mất. Nếu cô không nằm yên tôi sẽ rút cái cọc ra. Lúc đó cô không thở được nữa đâu.”

Saeki vừa nói vừa giữ lấy cái cốc đang chuyển động.

“Tên anh là gì?”

Cô gái bất ngờ hỏi.

“Tôi tên là Saeki. Cô là Morino đúng không...?”

Sau khi lặng yên suy nghĩ hồi lâu, cô khẽ nói với giọng khó chịu.

“Anh Saeki, tôi không biết tại sao anh lại nhốt tôi vào một chỗ như thế này... Nhưng chắc chắn đó là một việc xấu. Anh nên thả tôi ra ngay thì hơn... Nếu không con chim đen bất hạnh sẽ đậu lên vai anh đó.”

Cô gái nhất định không chịu khuất phục Saeki mà ngược lại còn nói như một thầy pháp nguyên rủa. Cô ta có hiểu tình thế của mình không cơ chứ? Trong lòng gã nhen nhóm ngọn lửa tức giận.

“Cô nói xem bây giờ nằm trong đó thì cô có thể làm được gì? Hôm nay tôi sẽ cho cô chết đuối.”

“Chết đuối...?”

Gã giải thích về kế hoạch dùng vòi bơm nước giết người. Gã giải thích hết sức tường tận để cô thoái chí, hiểu rằng mình không còn chút hy vọng được cứu nữa.

Quả nhiên cô gái không thể lảng tránh hố sâu tuyệt vọng được nữa, hoặc có thể do đã không còn đủ sức giữ thái độ cứng cỏi nên cô nói với giọng run rẩy.

“Trước khi bị anh giết, tôi sẽ tự sát... Anh không kiểm tra túi áo đồng phục của tôi đúng không... Đó là một sai lầm trí mạng... Sau này anh sẽ biết được nó nghiêm trọng đến mức nào... Trong túi tôi có một cái bút chì bấm. Tôi sẽ dùng nó đâm vào động mạch cảnh...”

“Có lẽ cô nghĩ tự sát trước khi bị tôi giết có thể bảo vệ được lòng kiêu hãnh của mình nhưng cô nhầm rồi. Như nhau cả thôi. Cơ thể của cô sau khi tự sát vẫn sẽ rửa ra dưới đó. Chẳng ai phát hiện ra cô đâu. Cô sẽ nằm cô độc vĩnh viễn dưới lòng đất.”

“Không, anh nhầm rồi. Sẽ không có chuyện vĩnh viễn không ai tìm ra tôi. Cảnh sát không hề ngốc, họ sẽ phát hiện ra chuyện anh làm. Có thể là

vài ngày sau, có thể là nhiều năm sau, tôi không biết. Ngoài ra tôi có linh cảm rằng mình sẽ không phải chết một mình.”

“Cô sẽ không chết một mình?”

“Đúng vậy, tôi không chịu chết trong cô độc đâu.”

“... Nghĩa là cô sẽ chết cùng một người khác ư? Là cậu con trai mà cô nói tới hôm qua à?”

“Cậu ấy sẽ không để tôi chết một mình thế này đâu.”

Có lẽ cô đang khóc bên trong quan tài. Tuy giọng nói của cô ngấn nước nhưng ẩn chứa một niềm tin sắt đá không thể lay chuyển.

Ban đầu gã chỉ định hỏi về bạn trai của cô để cười nhạo. Gã cho rằng đó là thứ tình cảm trẻ con của đám học sinh thôi. Tuy nhiên không biết tại sao đến bây giờ gã lại có chút bất an. Nỗi bất an đó trở thành một đám mây đen lan ra trong tim gã giống như giọt mực rơi xuống nước.

“Tôi không thể hiểu nổi... Tại sao cô có thể nói như thế khi đang lâm vào tình huống này... Cô Morino, cô sẽ... bị phân hủy trong lòng đất, một mình cô độc... Không thể khác đi được.”

Saeki nói rồi rời khỏi chỗ cô gái.

Nghe những lời cô nói, gã nhớ tới câu hỏi của cô gái ở chỗ làm việc, rằng gã không định kết hôn sao.

Gã tách mình khỏi mạng lưới những mối quan hệ sâu sắc được gọi là gia đình và bạn bè. Nếu không như thế thì gã không sống nổi. Dù ngoài mặt gã mỉm cười và nói chuyện với mọi người nhưng tuyệt nhiên không có sự giao lưu về tâm hồn. Lời nói của cô gái làm gã nhớ tới chuyện này, khiến lòng gã trở nên rối bời.

Gã định bụng sẽ đi ăn để bình tâm lại. Cơn đói đã biến mất nhưng nếu gã bỏ gì đó vào mồm thì không biết chừng tâm trạng sẽ tốt lên.

Gã tính ra ngoài ăn nên lấy cái ví bỏ trong túi áo vét. Gã mặc áo khoác, xỏ giày ở cửa trước, bất chợt có một cảm giác kỳ lạ.

Saeki luôn mang theo người một tấm thẻ bọc bì da màu nâu. Đi đâu gã cũng mang theo nó cùng với cái ví bên mình. Từ đêm qua đến giờ gã không

nhìn thấy nó đâu cả.

Saeki mới đi dở một bên giày đành phải tháo ra, đứng lên quay vào nhà. Gã đứng trước bộ đồ vét treo trên tường, thò tay vào túi áo mà ban nãy vừa lấy ví. Sau khi chắc chắn không có gì bên trong, gã bắt đầu tìm ở các túi khác. Gã không thấy cái thẻ đâu. Gã nhìn xung quanh và xác nhận không có vật nào bìa nâu cả. Gã nhắc chồng tạp chí trên bàn lên rồi vén chăn phủ bàn sưởi ra để tìm cái thẻ. Tuy nhiên chỉ phí công vô ích.

Gã cố nhớ lại lần cuối cùng mình thấy cái thẻ là ở đâu. Gã nhớ rằng mình vẫn giữ nó khi đến chỗ làm. Có lẽ gã đã làm rơi nó ở đâu đó.

Nghĩ tới đó, Saeki đã có được một kết luận khiến gã gần như choáng váng. Gã càng muốn phủ định lại càng thấy mình không sai.

Nếu cái thẻ bị rơi thì chắc nó rơi khi gã đang vật lộn với cô gái kia. Chắc hẳn vào tối hôm qua, ở con đường ven công viên, lúc tiếng thét của cô gái vang khắp xung quanh, khuỷu tay cô khua loạn xạ đập vào hông Saeki và tấm thẻ đã rơi ra từ túi áo vét.

Có tiếng chim vỗ cánh trong vườn. Chim chóc thường tụ tập trên cây trong vườn nhà gã. Mỗi buổi sáng Saeki cứ nghe tiếng chim hót rồi bước ra vườn thì chúng lại vội vàng đập cánh bay đi mất. Nhưng giờ đây tiếng chim đập cánh vang lên bên tai Saeki giống như điềm gở báo hiệu cho một sự sụp đổ.

Gã nghe nói chiều hôm qua người ta đã quét lá rụng trên con đường đó. Nếu lúc chiều không có cái thẻ mà sáng nay người ta mới tìm thấy thì tức là chủ của cái thẻ đã có mặt ở đây trong khoảng thời gian từ tối qua đến sáng nay.

Rất dễ tìm ra chủ nhân cái thẻ vì tên Saeki được ghi trên đó. Không biết sẽ có bao nhiêu người liên kết được việc gã đã có mặt ở đây với tiếng hét và chuyện cô gái mất tích vào đêm qua. Tuy nhiên để đề phòng thì gã cho rằng phải lấy lại cái thẻ thật nhanh.

Gã vội vàng đi giày rồi lao ra ngoài. Vì khoảng cách từ nhà đến con đường cạnh công viên không xa đến mức phải đi xe nên gã chạy.

Trước khi ra khỏi nhà, gã định sẽ nói với cô gái một câu. Gã ra khỏi cửa, đi qua một hàng cây thường xanh ra vườn. Gã lại gần cái cọc cạnh tường rồi đột ngột dừng chân. Gã nghe thấy tiếng cười phá lên của cô phát ra từ mũi cọc.

Từ đêm hôm qua nói chuyện với gã, cô chưa hề bộc phát cảm xúc. Cô chẳng hét lên tiếng nào, nói chuyện với Saeki bằng giọng như kìm nén.

Bây giờ cô lại đột ngột bật cười. Có lẽ vì đang bị đau nên thỉnh thoảng có tiếng rên xen vào. Thế nhưng cô không thể ngừng cười.

Có lẽ cô ta không chịu nổi cảm giác sợ hãi bên trong quan tài dưới lòng đất và đã phát điên. Trước giờ cô ta vẫn im lặng nên lại càng thêm kỳ quái. Cuối cùng, Saeki không gọi cô nữa mà chạy thẳng tới con đường đêm qua.

Khi gã tới con đường cạnh công viên thì đã là đúng mười hai giờ trưa. Nếu trời xanh trong, mặt trời sẽ xuất hiện phía trên cao. Nhưng lúc này có một đám mây dày che khuất mặt trời làm trời hơi tối. Một cơn gió lạnh thổi qua.

Đó là một công viên nhỏ nằm trong khu dân cư. Quanh công viên có lưới sắt để chắn cho trẻ con không lao ra đường. Saeki vừa đi bộ trên lề đường vừa nhìn qua lưới sắt vào bên trong công viên. Ở giữa công viên có mấy cái đu quay, cầu trượt. Có một người đang ngồi trên xích đu. Người đó ngồi bên kia công viên và quay lưng về hướng Saeki nên gã chỉ thấy được bộ đồng phục màu đen.

Thấy xung quanh không có ai, gã thở phào nhẹ nhõm. Nếu như cảnh sát nhận được thông báo thì có lẽ họ đang kiểm tra khu vực này, nhưng xem chừng vẫn chưa. Điều gã lo nhất là cái thẻ tên bị ai đó nhặt được trước khi gã đến đây.

Có một hàng cây ngăn giữa phần lề cho người đi bộ và làn đường dành cho xe chạy. Giờ này gần như không có xe qua lại, con đường hiu quạnh kéo dài thẳng tắp.

Gió thổi qua, những chiếc lá úa rụng xuống. Lá khô không bay theo gió mà trút xuống ào ạt như mưa. Mặc dù chiều tối qua con đường được quét dọn nhưng sáng nay lá úa đã phủ kín lề đường. Dưới lòng đường, có lẽ vì thi thoảng lại có xe chạy qua nên ít lá rụng hơn, nhưng hai mép đường thì chất đầy những lá.

Gã tìm xung quanh chỗ mình đã dừng xe đêm qua, cũng là nơi gã vật lộn với cô gái. Tuy nhiên nhìn một lượt vẫn không thấy cái thẻ mà chỉ có lá úa

phủ kín mặt đường. Có thể cái thẻ bị rơi đã được lá phủ kín nên người đi qua không nhìn thấy được.

Saeki quỳ xuống, hai tay bới lá trên mặt đường nhựa. Không cần phải tìm khắp lề đường. Gã đoán nếu cái thẻ bị rơi thì chỉ rơi ở chỗ này, nơi gã đã vật lộn với cô gái. Vì thế gã cho rằng mình sẽ tìm ra ngay.

Khi gã bới tung đồng lá úa nhẹ tênh, chúng tan tác và bay theo gió. Nhìn cảnh đó gã lại nhớ đến cô gái. Bên trong quan tài cô gái bị nhốt chỉ có bóng tối. Nếu cô nhìn qua cái cọc tre cắm vào nắp quan, chắc sẽ thấy ánh sáng bên ngoài chỉ là một chấm nhỏ xíu. Tuy nhiên cô chỉ có chùng ấy ánh sáng thôi. Trong khoảng tối chật hẹp, cô gái buộc phải đối diện với cái chết của chính mình, bị bỏ mặc. Thế mà cô vẫn nói người yêu sẽ không để cô phải chết đơn độc...

Khi biết điều đó, Saeki đã dao động. Trong lòng gã nảy sinh một cảm giác bất an không lý giải nổi. Một người đang bị chôn dưới lòng đất, được định sẵn sự cô độc vĩnh hằng mà vẫn tin tưởng người khác ư?

Từ đêm qua tới sáng nay, có một làn sương dễ chịu giăng khắp tâm trí Saeki. Khi nghĩ tới tình cảnh bất lực của người bị mình chôn xuống đất, cảm giác phấn khích dâng tràn, mang theo hương vị ngọt ngào như mật lan khắp lưỡi gã. Nhưng kể từ khi nghe những lời của cô gái, cảm giác ấy đột ngột tan biến như thể gã bị ai đó tát vào má đánh thức dậy giữa cơn say ngủ.

Giờ đây gã đã nhớ rõ ràng những chuyện mình làm với cô gái. Gã nhớ những lời lẽ đáng sợ mà mình nói với cô.

Cảm thấy chóng mặt, Saeki quỳ gối lên đồng lá úa. Cảnh trước mắt gã trở nên méo mó, những tầng lá dày dập dềnh như sóng trên mặt biển. Gã thấy khó thở, hỗn hển hít vào như thiếu ô xy.

Từ bao giờ mà gã cảm thấy vui thú như ngậm kẹo ngọt trước những hành vi tàn độc của mình? Trước đây gã đã từng cố gắng trở thành một công dân lương thiện. Gã làm việc nghiêm túc, thật lòng đối xử tử tế với người khác. Gã chào hỏi người quen trên đường, dừng bước trò chuyện với họ.

Bất cứ khi nào cái ám ảnh muốn chôn sống người khác hiện lên trong đầu, gã đều cố gắng quên đi. Gã tự nhủ với bản thân rằng không được làm như thế và chỉ dừng ở việc đào hố trong vườn. Gã là một con người. Gã nhất định không có dã tâm vui thú trước việc chôn người khác xuống đất...

Tuy nhiên kể từ ngày gã chôn sống Kousuke, dường như một bánh răng quan trọng nào đó bên trong gã đã bị trật đi. Gã cảm thấy mình ưu việt hơn hẳn cô gái bị chôn trong lòng đất không thể cử động, điều đó khiến gã thực sự cảm thấy mình đang sống. Một kẻ đáng sợ như gã liệu còn có thể gọi là con người không?

Trong lúc chóng mặt, Saeki vẫn quỳ gối và không ngừng bối rối tìm cái thẻ. Mồ hôi từ chóp mũi gã rơi xuống đám lá khô.

Gã tìm mãi mà không thấy. Để cho chắc, gã còn tìm kiếm những đoạn cách hơi xa chỗ gã vật lộn với cô gái, nhưng vẫn không tìm được gì. Gã mỗi lúc một thêm sốt ruột. Một tờ giấy báo bị gió thổi bay dính vào chân gã. Khi gã đứng lên gỡ nó ra thì nhận thấy có người đang nhìn mình qua tấm lưới kim loại của công viên. Vì gã tập trung tìm kiếm nên không nhận ra bóng người tiến lại gần.

Cái xích đu phía xa đang đung đưa mà không có ai ngồi. Người ban nãy ngồi đó đã di chuyển từ lúc nào không hay.

Người đứng bên kia tấm lưới có vẻ là một học sinh trung học. Cậu ta mặc đồng phục đen, hai tay đút túi nhìn Saeki. Có lẽ hôm nay cậu ta chỉ học nửa buổi và từ trường đến thẳng công viên.

Gã nhìn mặt cậu ta, một cảm giác im lặng khó xử nảy sinh khi mắt hai người chạm nhau. Dường như nhận ra điều này, cậu thiếu niên đứng bên kia tấm lưới cúi chào.

“... Xin lỗi, chỉ là em tự hỏi anh đang làm gì thôi.”

Có vẻ bộ dạng của gã rất dễ gây chú ý.

“Có phải anh làm rơi đồ không...?”

Saeki ngập ngừng trước câu hỏi của cậu ta.

“À, ờ...”

Gã phải trả lời thế nào đây? Gã muốn cậu ta biến đi chỗ khác, nhưng nếu nói thẳng ra thế thì có vẻ không tự nhiên. Có lẽ tốt hơn hết là gã chuồn đi đâu đó, đợi cậu học sinh này đi rồi quay lại tìm cái thẻ một lần nữa.

“Anh sống ở gần đây đúng không ạ?”

“À, vâng.”

Gã còn đang ấp úng thì cậu ta lại hỏi tiếp.

“Em xin phép hỏi tên anh được chứ ạ?”

Saeki chẳng nghĩ ngợi gì nhiều và thật thà trả lời.

“Anh Saeki ạ...? Anh Saeki này, thật ra em có chuyện muốn hỏi anh. Câu hỏi hơi kỳ lạ, anh cho phép chứ ạ?”

“Câu hỏi kỳ lạ...?”

“Vâng, em sẽ không dài dòng nữa. Em muốn hỏi về tiếng thét đêm hôm qua. Anh có biết chuyện gì không?”

Gã rùng mình, cảm thấy như bị ai đó ấn băng lạnh vào tim.

“Thét...? Tiếng thét nào cơ...?”

“Nghe nói ở đoạn đường này chừng chín giờ tối hôm qua có tiếng người thét lên. Em nghe được chuyện này từ người quen sống gần đây. Nhưng có vẻ nó không vang tới nhà anh Saeki nhỉ...”

Cậu ta thăm dò phản ứng của Saeki rồi đưa ra kết luận. Đã thế thì cứ để thế luôn đi. Saeki gật đầu đồng ý.

“Vậy à... Thực ra em có một người bạn cùng lớp không về nhà từ đêm qua. Hôm nay bọn em học nửa buổi nhưng cũng không thấy bạn ấy đến trường.”

Gã không thể nhìn thẳng vào mắt cậu học sinh này. Gã sợ hãi ánh mắt của cậu thiếu niên thua mình đến tầm mười tuổi. Gã cảm thấy mồ hôi đang túa ra bên dưới quần áo. Người cậu thiếu niên đang nói đến có lẽ là cô ta...

“Bạn ấy hằng ngày vẫn đi học trên con đường này nên tiếng thét đêm qua có lẽ chính là bạn ấy.”

Đúng là cô gái gã chôn dưới đất rồi.

“Cậu thân với cô bé ấy lắm à?”

“Vâng, chắc vậy.”

Cậu ta trả lời khá hờ hững. Người bạn thân thiết mà cô gái nói phải chẳng là cậu ta? Tuy nhiên qua cách trả lời đó thì gã cảm thấy không phải. Cậu ta rất bình thản, nói về cô như thể đó là chuyện của người khác. Gã không nhận thấy có gì đặc biệt trong quan hệ của hai người.

“Có phải vì cậu lo lắng cho cô bạn cùng lớp mất tích nên mới đến công viên không?”

“À, không phải. Em đến đây để tham quan thôi.”

“Tham quan...?”

“Ở cục cảnh sát có dán tấm bản đồ thành phố với nhiều chỗ đánh dấu đỏ ấy.”

“Cái bản đồ biểu thị những địa điểm từng xảy ra án mạng à...?”

“Chính xác! Anh biết rõ quá nhỉ? Em không nghĩ ngoài em ra lại có người khác biết chuyện đó. Em thích dạo qua những địa điểm được đánh dấu đỏ và đứng ở những nơi từng có người chết. Em sẽ đứng ngay gần tại nơi người ta đã mất mạng, cảm nhận mặt đường nhựa qua đế giày... Việc em đến đây cũng bắt nguồn từ sở thích đó. Em thích quan sát hiện trường xảy ra các vụ án, không biết chừng còn có thể gặp được hung thủ đang quay lại hiện trường vì một lý do nào đấy.”

Cậu thiếu niên rút tay ra khỏi túi rồi nắm lấy tấm lưới sắt. Tấm lưới rung rung, kêu cọt két. Cậu ta nhìn thẳng vào Saeki.

Nghe những lời cậu ta nói, tim gã như ngừng đập. Phải chăng cậu ta đã biết người đàn ông đang nói chuyện với mình chính là kẻ đã bắt cô gái kia nên mới nói vậy? Saeki nghĩ thế rồi gạt đi. Làm gì có chuyện ngớ ngẩn như thế. Tuy nhiên gã vẫn không yên tâm, có một dự cảm khó chịu cứ quẩn quanh.

Có tiếng chim vỗ cánh, gã ngẩng đầu lên nhìn. Dưới nền trời lạnh lẽo, một con quạ đang đậu trên đường dây điện, cái mỏ đen sì hướng về phía Saeki.

... Có lẽ nào?

Saeki nghĩ tới một khả năng.

... Có thể cậu thiếu niên này đã nhặt được cái thẻ tên của gã. Cậu ta liên hệ nó với tiếng thét của cô gái và đoán rằng hung thủ sẽ mau chóng quay lại đây tìm nó...

Có phải cậu ta đã giấu cái thẻ đi để thử gã? Nhưng liệu chuyện này có thể xảy ra sao...?

“Mà này, người bạn cùng lớp bị mất tích của cậu không biết bây giờ đang ở đâu nhỉ?”

Cậu thiếu niên nghiêng đầu nhìn gã. Đôi mắt đang quan sát Saeki của cậu ta có chút gì đó lạnh lùng.

Saeki muốn chạy trốn. Bây giờ cậu ta đang ở phía bên kia tấm lưới. Nếu cậu ta muốn đuổi theo gã thì buộc phải đi vòng qua cổng công viên. Nhưng nếu chẳng may cậu ta đã nhặt được cái thẻ của gã và báo với cảnh sát hành vi đáng ngờ của Saeki thì gã biết phải làm sao...

“Anh biết chuyện gì đó đúng không?”

“... Không, tôi không biết.”

“Vậy sao? Không hiểu sao em lại nghĩ anh biết được chuyện gì đó...”

“Tại sao...?”

“À không, chắc tại em cả nghĩ thôi. Bởi vì lúc nãy anh có nói là không nghe thấy tiếng thét.”

“Thế thì sao...?”

“Vậy nên em mới thấy lạ. Em chỉ nói là có ‘tiếng người thét lên’ nhưng khi nói về chuyện người bạn bị mất tích của em thì anh lại hỏi là ‘Cậu thân với cô bé ấy lắm à?’ Anh đã dùng từ ‘cô bé’ đúng không? Mặc dù trong suốt câu chuyện em chưa hề nhắc tới giới tính của người bạn đó... Anh Saeki, tại sao anh lại biết người mất tích là một cô gái...?”

“À... à, chuyện đó là có lý do. Thực ra mỗi buổi sáng tôi đều bắt gặp một cô bé học sinh đi trên con đường này nhưng sáng nay thì không thấy. Chỉ thế thôi. Vậy nên tôi đoán rằng người bạn cùng lớp bị mất tích của cậu có lẽ là cô gái đó...”

Cậu học sinh gật đầu.

“Có phải là một cô gái tóc đen dài, người hơi gầy không ạ?”

“Đúng vậy, cô ta da trắng, phía dưới mắt trái có một nốt ruồi.”

Saeki nhớ lại tấm ảnh trong thẻ học sinh và trả lời. Tuy nhiên gã không biết nên duy trì cuộc nói chuyện này đến bao giờ. Quả nhiên cậu học sinh đã nghi ngờ gã. Gã cảm thấy ngọt ngào như đang bị bóp cổ từ từ.

“Anh có ổn không ạ? Sắc mặt anh có vẻ không tốt.”

“...Tôi hơi mệt.”

“Anh chờ chút nhé. Em chạy qua ngay bây giờ.”

Cậu ta nói qua tấm lưới chắn rồi chạy về phía cổng công viên, giữa đường dừng lại nhặt cái cặp đặt cạnh xích đu. Cậu ta chạy ra đường rồi tiến lại phía Saeki và hỏi gã: “Anh ổn chứ?”

Gã lấy tay áo lau vội mồ hôi rịn ra trên trán vì căng thẳng.

“Thực ra là... tôi bị cảm từ hôm qua...”

“Trong tình trạng này mà bắt anh nói chuyện lâu như thế, em xin lỗi ạ. Dù em đã nói là sẽ không dài dòng... Chắc nên tìm chỗ nào để anh nằm nghỉ nhỉ?”

“À vâng...”

Gã giả vờ suy nghĩ một chút rồi nói ra điều mình đã quyết định.

“... Tôi định về nhà nghỉ.”

Gã định đi vài bước rồi giả vờ chóng mặt ngã xuống. Nếu cậu thiếu niên kia chạy đến giúp, gã sẽ lợi dụng lòng tốt nhờ cậu ta đưa về nhà. Sau đó gã sẽ tìm cơ hội sát hại cậu ta rồi khám lại túi một lần nữa là xong. Tuy nhiên gã chẳng cần phải mất công diễn kịch.

“Em áy náy quá, để em đưa anh về nhà nhé!”

Cậu thiếu niên cau mày tỏ vẻ bối rối vì đã làm phiền Saeki. Quá tiện cho gã.

“... Thế thì nhờ cậu vậy. Nhà tôi ở hướng kia.”

Hai người cất bước đi. Saeki so vai, tỏ vẻ đang ớn lạnh. Sự thật thì gã cũng đang mệt nên giả vờ bị cảm chẳng khó khăn gì.

Trên đường về nhà, gã ngẫm nghĩ xem cậu thiếu niên này rốt cuộc là người như thế nào. Cậu ta đường đột xuất hiện trước mặt gã, chẳng hiểu vì sao bây giờ lại còn đi cùng nhau, về đến nhà rồi gã nên làm gì? Gã phải giết cậu ta như thế nào?

Gã nghĩ tới đó thì cơn chóng mặt lại trở nên dữ dội. Chẳng biết từ lúc nào gã đã lên kế hoạch giết chết cậu ta, cứ như đang suy nghĩ về dự định trong công việc vậy...

Có một tiếng nói lương thiện bên trong kêu gọi gã đừng gây thêm những chuyện đáng sợ nữa. Nhưng nếu cậu ta đã nhặt được cái thẻ và nhận ra gã có liên quan đến cô gái kia thì chỉ còn cách giết cậu ta thôi. Nếu gã không làm thế, người ta sẽ biết được những chuyện khủng khiếp mà gã đã gây ra. Khi biết Saeki đích thực là một kẻ đáng sợ đến mức dựng tóc gáy, không rõ vẻ mặt của những đồng nghiệp từng tiếp xúc với gã ở nơi làm việc sẽ như thế nào đây. Nếu biết cái người vẫn mang hoa từ nhà đến cắm vào bình hoa rồi đặt bên cửa sổ thực ra lại là kẻ giết người không ghê tay đáng phỉ nhổ, họ sẽ buồn rầu hay giận dữ? Ở trung tâm cơn chấn động và thất vọng đồng loạt dâng cao, có lẽ gã sẽ hổ thẹn vì những chuyện mình gây ra mà gục đầu xuống chẳng dám nhìn bất cứ thứ gì. Ngọn lửa nhục nhã sẽ đốt cháy lồng ngực gã.

Nhất định không thể để chuyện đó xảy ra. Đành phải giết cậu ta thôi. Gã quyết liệt nhắm mắt lại, tự nhủ lòng với tâm trạng như sắp khóc.

Chẳng mấy chốc họ đã về tới nhà gã. Gã không nhớ trên đường đi đã nói những gì nhưng có cảm giác cả hai đều chọn nói những chuyện vô thưởng vô phạt.

“Nhà anh to quá nhỉ!” Cậu thiếu niên nói khi nhìn lên mái nhà từ bên ngoài tường rào.

“Bù lại thì đã cũ lắm rồi. Mời cậu lên nhà!”

Hai người bước qua cổng. Gã lúc nào cũng để mở cổng cho xe ra vào. Cậu thiếu niên dừng bước giữa đường và hướng mắt về phía gara xây cạnh căn nhà. Trước mắt họ là chiếc xe màu đen. Đem qua gã đã dọn sạch dấu

vết cô gái từng nằm ở băng ghế sau. Cả dấu máu, cả tóc của cô, chẳng còn thứ gì sót lại. Khi dọn gã vẫn để mở cửa gara.

“Chỉ có chiếc xe này thôi ạ? Như thế nghĩa là anh Saeki đang sống một mình ở đây ạ?”

“Đúng vậy!”

Sau đó cậu thiếu niên nhìn ra vườn.

“Nhiều cây quá!”

“Sở thích của tôi đấy. Nhìn như rừng đúng không?”

“Em xem một chút được không,” cậu ta xin phép rồi bước ra vườn. Saeki đi theo sau.

Dưới nền trời âm u, những cái cây do Saeki trồng mang màu xanh thẫm. Cậu thiếu niên đi qua hàng cây thường xanh, cất giọng ngưỡng mộ.

“Vườn rộng thật đấy!”

Ngay sau lưng cậu ta là một khoảng đất rộng tách biệt với hàng cây thường xanh. Đó là phần nằm phía nam ngôi nhà, ở giữa tường rào và hiên. Có một bồn hoa xếp bằng đá. Không có cây cối gì mọc ở đó cả, tuy nhiên một khoảng đất khô màu xám. Bên cạnh tường còn có vài cọc tre cắm thành hàng. Mặt đất trước đây có hoa bìm bìm nay đã được phủ rơm. Phía dưới đó chính là...

“Có mỗi chỗ này là không trồng cây thôi nhỉ?”

“Bởi vì nó chắn tầm nhìn từ hiên ra.”

... Phía dưới đó có chôn một cô gái và cậu bé Kousuke lúc này chắc đã không còn nguyên hình dạng.

Đám cọc tre dựng thẳng đứng bên vách tường, không hề lung lay. Cậu thiếu niên vẫn chưa chú ý đến đám cọc mà mới chỉ nhận thức được chúng là một phần trong khung cảnh. Tuy nhiên nếu như lúc này cô gái dưới lòng đất rung phần cọc nhô ra dưới nắp quan tài thì cậu ta sẽ chú ý thấy và sẽ lấy làm lạ rồi tiến lại gần.

Trước khi điều đó xảy ra gã phải giải quyết xong mọi chuyện. Saeki mời cậu thiếu niên ngồi xuống hiên.

“Tôi sẽ mang trà ra.”

Gã nói rồi leo thẳng lên nhà và đi vào trong.

“Nhưng Morino đã biến đi đâu mất rồi...?”

Gã nghe thấy cậu lẩm bẩm. Saeki đứng sững lại, quay nhìn tấm lưng cậu thiếu niên đang ngồi ngoài hiên.

“Cô ấy, em cũng không biết phải nói thế nào, dường như tiết ra một loại pheromone mời gọi những gã biến thái.”

Không biết cậu ta đã quay người lại nhìn Saeki từ bao giờ. Cậu lẩm bẩm lúc này chắc chắn là cậu ta cố tình nói để gã nghe thấy.

“Cô ấy vừa đi vừa phát tán loại pheromone đó nên thu hút rất nhiều kẻ kỳ quái.”

“... Cậu chờ ở đó, tôi sẽ mang trà ra.”

Saeki chỉ nói đến thế rồi rời khỏi chỗ cậu ta. Gã không biết có phải cậu ta cố ý nói ra chuyện này nhằm thăm dò mình hay không. Tuy nhiên giọng điệu cậu ta khiến gã cảm thấy khó chịu sao đó.

Trong bếp, gã đun nước nóng đủ để pha trà cho một người rồi cầm lấy con dao chặt thịt. Hung khí để giết người hiện ra trong đầu gã chỉ có thứ này.

Ngọn lửa xanh trên bếp ga đang đun nóng nước trong ấm. Gã bày tách trà, ấm trà cùng con dao lên khay. Gã nhìn con dao màu bạc và nghĩ rằng mình buộc phải dùng nó chém xuống cậu thiếu niên đang ngồi ở hiên nhà kia từ phía sau. Ngọn lửa bếp ga rung rinh, phản chiếu lên con dao. Lượng nước dùng để pha trà cho một người khá ít, chỉ một lát là đã có tiếng nước sôi lục đục.

Saeki chống tay lên bồn rửa. Nếu không làm thế thì gã không đứng vững được. Cái cảm giác ngọt ngào khi hôn cô gái xuống đất đã hoàn toàn tan biến. Thay vào đó là cảm giác tồi tệ như bị ném vào một cơn ác mộng. Gã cảm thấy những gì mình nhìn thấy, những gì mình có thể chạm được, tất cả mọi thứ đều đang bốc mùi thối rữa. Trong đó sinh vật xấu xí nhất chính là bản thân gã. Gã đã giết Kousuke, gã đã hôn sống cô gái, lần này gã lại

chuẩn bị chém chết cậu thiếu niên kia. Nếu so sánh với tinh thần của cô gái luôn tin tưởng ở người yêu thì tâm hồn gã là một thứ đáng kinh tởm đến mức nào? Kể từ lúc giết Kousuke, cơn ác mộng ấy đã bắt đầu. Không, có lẽ cơn ác mộng này đã được định sẵn cho gã ngay từ khi sinh ra. Có thể ngay từ lúc nhận được sinh mệnh trên thế giới này, trong sâu thẳm tâm hồn gã đã mang niềm thôi thúc giết người không thể tránh né.

Nước đã sôi, hơi nước phun ra từ vòi ấm. Saeki tắt bếp và nhận ra một điều.

Kousuke...

Hơi nước bốc lên, nước sôi lục bục trong ấm.

Kousuke trông như thế nào nhỉ...?

Saeki hoàn toàn không nhớ ra được gương mặt của đứa bé mà mình đã giết. Quan hệ của gã với cậu bé khá tốt, gã từng chơi đùa thân mật với cậu không biết bao nhiêu lần ở công viên rồi. Ấy vậy mà hình ảnh cậu bé đã biến mất hoàn toàn khỏi ký ức của gã giống như thứ đồ chỉ dùng một lần.

Rốt cuộc tại sao gã lại làm chuyện đó? Gã hoàn toàn không biết. Một phần trong tim gã mong muốn trở thành công dân lương thiện đối xử tốt với mọi người. Thế nhưng một phần khác lại mang tâm hồn của con quái vật đáng sợ, cảm thấy sung sướng khi được chôn người khác xuống lòng đất. Chúng đối lập nhau như hai loại tính cách khác hẳn nhưng không tách rời mà liên kết với nhau bằng một ranh giới mong manh. Tuyệt đối không phải là một con người khác.

Nhưng nếu đúng như vậy thì con người đang sống từ trước đến nay, con người mà gã vẫn nghĩ là chính mình rốt cuộc là ai? Kẻ không thể tin vào bản thân như gã sẽ phải tin vào điều gì để sống tiếp? Gã nhắc con dao khỏi khay. Tay gã run rẩy...

Gã tắt bếp ga và rót nước sôi vào ấm trà. Gã bưng khay tiến về chỗ cậu thiếu niên đang ngồi ngoài hiên.

Saeki bước đi lặng lẽ, hết hành lang đến chỗ nhìn thấy được hiên thì tấm lưng của cậu thiếu niên hiện ra. Cậu ta đang ngồi ở hiên nhìn ra vườn.

Một tay cậu ta cầm điện thoại di động áp lên tai. Bất chợt gã lo, liệu có phải cậu ta đang gọi cảnh sát không.

Gã khẽ bước lại phía sau cậu ta.

Saeki có thể nghe thấy tiếng nói chuyện điện thoại của cậu thiếu niên. Suy từ giọng điệu cậu ta thì không giống như báo cảnh sát mà chỉ như đang nói chuyện với bạn bè.

Gã đang đứng sau lưng cậu thiếu niên thì sàn nhà kêu cọt két.

Cậu ta bất ngờ quay đầu lại và dập điện thoại.

“Anh Saeki, lâu quá nhỉ...”

Cậu thiếu niên nói.

“Sắc mặt anh so với lúc nãy còn xấu hơn...”

Saeki đặt cái khay xuống cạnh cậu thiếu niên.

“À, tôi hơi... chóng mặt nặng hơn...”

Gã rót trà từ ấm ra tách.

Gã tự nhủ mình phải chiến đấu với con quái vật đáng sợ đang ẩn nấp bên trong...

Saeki đưa tách trà cho cậu thiếu niên, thầm quyết tâm. Gã đã để lại con dao trong bếp. Khi nhận ra mình không nhớ nổi gương mặt của Kousuke, Saeki cảm thấy mình phải làm như vậy. Gã nghĩ rằng làm thế là cách duy nhất giúp mình thoát khỏi cơn ác mộng.

Cậu thiếu niên nhận lấy tách trà Saeki đưa cho. Khói trắng bốc lên từ nước trà màu xanh nhạt rồi tan trong không khí. Cậu ta nhìn qua vào đó rồi đặt cái tách xuống, không uống lấy một ngụm.

“Anh Saeki này, em có một tin tốt muốn báo.”

Cậu ta nheo mắt, gương mặt hiện lên vẻ nhẹ nhõm rồi thở phào nói.

“Bạn Morino biến mất từ hôm qua lúc nãy đã về đến nhà rồi.”

Khi đồng hồ treo tường điểm mười hai giờ đêm, Saeki đang ngồi co ro trong góc phòng tối om. Gã ôm gối, ngồi nín thở trong bóng tối. Gã khó lòng ngăn cơ thể ngừng run lên. Gã cứ như thế này suốt từ lúc mặt trời lặn, chẳng biết mình nóng hay lạnh, còn sống hay đã chết.

Kim dài đồng hồ nhích thêm một nấc, đúng ngay góc phản chiếu ánh trăng rọi vào từ cửa sổ. Cây kim sáng lấp lánh. Khi ánh sáng đập vào mắt Saeki, gã quyết tâm đứng dậy. Gã xuống cầu thang rồi tới gara. Ở trong đó gã lấy cái xẻng và xà beng để bật nắp quan tài rồi đi ra vườn.

Gã đã đợi cho tới lúc thế giới này chìm hẳn vào bóng tối. Vì gã sợ khi trời còn sáng lỡ ai đó nhìn vào nhà sẽ thấy chuyện mình làm. Tuy nhiên trong lúc chờ đợi, những hình ảnh tưởng tượng ngập tràn trong đầu khiến gã không thể bình tâm lại. Trong bóng đêm nỗi sợ hãi lại càng dâng lên, biết bao nhiêu lần gã tưởng như suýt ngất đi, khi ý thức được thì gã đã co mình trong góc phòng suốt sáu tiếng đồng hồ.

Gã bước qua hàng cây thường xanh đi tới khoảnh vườn nằm giữa hiên nhà và tường rào. Gã nhìn chăm chăm dãy cọc tre cạnh tường rào, từng bước tiến lại gần. Mu bàn tay gã đau nhói ở chỗ vết cào đêm qua cô gái để lại.

Saeki đứng trước cọc tre khô cao ngang ngực, cái cọc thông vào quan tài của cô gái. Tay gã đau đến mức như thể đang chảy máu.

Đầu tiên gã cất tiếng gọi cô gái nhưng không có tiếng trả lời. Tay run run, Saeki nhổ cái cọc tre ra khỏi mặt đất rồi vút sang bên. Gã gạt rơm phủ,

cái lỗ nơi cây cọc từng cắm xuống hiện ra trông hệt như dấu vết đào bới của một con nhộng ve sầu.

Mũi xẻng cắm vào lòng đất. Saeki bắt đầu đào.

Để tránh bị chú ý, Saeki đào đất mà không bật đèn. Mây che phủ bầu trời buổi trưa đã theo gió bay đi mất. Cũng giống như đêm qua, ánh trăng bạc chiếu sáng xung quanh gã. Không có dấu hiệu người đi ngang qua phía bên kia bức tường rào, trong sự im lặng gần như tuyệt đối chỉ có tiếng xẻng xúc vào lòng đất. Gã vẫn thấy chóng mặt khủng khiếp, cơ thể loạng choạng như đang sốt. Gã cứ tiếp tục đào hố trong trạng thái đó và nhớ tới lời cậu thiếu niên nói buổi trưa lúc ngồi bên hiên.

“Có vẻ như cô ấy gặp chuyện rắc rối gì đó nhưng không ảnh hưởng đến tính mạng. Em vừa nói chuyện điện thoại xong. Thôi em về đây. Cảm ơn anh vì đã cho em biết nhiều điều...”

Khi trà còn chưa kịp nguội, cậu ta nói vậy, cúi chào rồi đứng dậy khỏi hiên nhà. “Thằng này làm nhằm cái gì vậy?” Saeki nghĩ, gã không hiểu ý của cậu ta. Cô gái không thể nào chui ra khỏi lòng đất được.

Tuy nhiên cậu thiếu niên không quay lại nhìn Saeki đang bối rối mà nhặt cái cặp đặt dưới chân lên rồi đi ra cửa. Gã hoảng loạn, bước từ hiên xuống, xỏ giày vào đuổi theo cậu ta. Gã bắt kịp cậu ở giữa những hàng cây san sát.

“Về nhà... về nhà là sao...?”

Chắc chắn cậu ta nói dối. Trong lòng gã đoán chắc như vậy, nhưng không hỏi không được.

“Đúng nghĩa đen luôn ạ! Giọng của cô ấy trong điện thoại có vẻ như đã gặp phải chuyện gì chấn động tinh thần vậy. Em lo không biết cô ấy có hồi phục lại được không.”

Cậu thiếu niên mặc đồng phục và đeo cặp đi qua cổng hướng về góc đường phía công viên. Saeki dừng lại ở cổng. Gã chống một tay vào trụ cổng để đỡ lấy người rồi nhìn theo bóng cậu thiếu niên đang dần đi khuất.

Bỗng nhiên cậu ta dừng lại ở ngã ba cách cổng nhà gã không xa lắm. Từ phía bên kia góc đường, chỗ Saeki không nhìn thấy được hình như có ai đó

tiến lại gần, cậu ta giơ tay lên chào. Liền sau đó một cô gái xuất hiện, đứng cạnh cậu thiếu niên, gã nhận ra đó là cô gái có mái tóc dài.

Gã không tin vào mắt mình. Gã nhìn khá rõ mặt cô ta. Gương mặt xinh đẹp, làn da trắng. Đó là cô gái đang ra đang bị chôn dưới lòng đất. Cô ta đang nói gì đó với cậu thiếu niên kia.

Phải chăng gã đang mơ? Vì chóng mặt nên trong mắt gã những đường thẳng trên nhà cửa hay trụ điện đều méo đi. Con đường và tường cũng dập dềnh như đầm nước nhấp nháp...

Gã nhìn về mấy cái cọc nơi cô gái bị chôn. Saeki vội chạy đến đó. Đúng lúc gã rời mắt khỏi hai người đang đứng ở ngã ba thì cậu thiếu niên kia quay người nhìn gã. Nhưng vấn đề của gã nằm ở dưới cái cọc.

Saeki đứng trên chỗ gã đã chôn cô gái. Gã gọi cô qua cái cọc thông với quan tài. Nhưng không có tiếng trả lời. Phía dưới lòng đất không có dấu hiệu có người sống, ghé mắt nhìn qua cọc chỉ thấy bóng tối như nước đen đục ngầu.

Quả nhiên cô ta đã thoát khỏi lòng đất rồi.

Nhưng không thể nào. Saeki một mực. Không có dấu vết đất bị đào lên.

Nếu vậy thì...

Gã đã chôn cái gì xuống lòng đất vậy...

Từ lúc cậu thiếu niên ra về cho tới khi trời tối, gã đã gọi qua cái cọc tre không biết bao nhiêu lần. Tuy nhiên chẳng có lấy một tiếng trả lời. Nghĩ thế nào cũng không tìm ra được lời giải đáp. Cuối cùng gã chỉ còn cách chờ đến khi trời tối rồi đào quan tài lên kiểm tra thôi.

Dưới ánh trăng chỉ có tiếng đào đất. Saeki chuyên tâm làm việc. Cây trong vườn nhìn xuống gã từ hai phía như những bức tường đen. Lá cây thường xanh hứng sương đêm tỏa ra mùi nồng nặc.

Có gì đó giống như làn sương trắng mờ bồng bênh trôi giữa những hàng cây, giăng khắp vườn. Cây cối cũng hít thở. Saeki có cảm giác làn sương trắng kia là hơi thở của những cái cây mà gã trồng.

Tay gã cảm nhận được mũi xéng đâm vào lòng đất và lặn đi lặn lại việc hất đất lên rồi đổ sang bên, gã cảm thấy như mình bị nhốt trong một cơn ác mộng. Việc đào đất chẳng phải rất đơn điệu sao? Gã cảm thấy mình không phải một con người sống trên thế giới này, mà từ xưa đến giờ và mãi mãi về sau chỉ là một con rối suốt đời đào đất trong bóng đêm thối.

Gã thấy đau tay. Dường như vết cào màu đỏ trên mu bàn tay gã đã mang theo nỗi oán hận của cô gái.

Vậy thứ đang được chôn dưới lòng đất này là gì? Càng đào sâu hơn, không hiểu sao nước mắt của Saeki càng chảy xuống. Mỗi lần xúc được một đồng đất Saeki lại phải lấy tay áo lau nước mắt nếu không sẽ không nhìn thấy gì. Gã cảm thấy sợ thứ đang được chôn phía dưới. Tội ác quái đản của gã đang nằm ở đó. Chắc hẳn nó giống như một tấm gương, phản chiếu phần bản chất phi nhân và công kích Saeki.

Công việc tưởng chừng sẽ kéo dài mãi mãi cuối cùng cũng kết thúc. Trong cái hố ở góc vườn, quan tài gỗ mà gã đóng lạng lẽ hiện ra. Trong mùi của đất, quan tài phủ đầy sương, hiện rõ dưới ánh trăng. Nắp quan vẫn được đóng đinh, không có dấu hiệu nạy mở, hai lỗ thông hơi to bằng ngón tay cái tối om. Cổ áo quan toát ra cảm giác ớn lạnh, không khí lạnh lẽo đến ma quái. Saeki rên rỉ khóc và dùng xà beng nạy nắp quan tài ra.

Đầu tiên là mùi máu xộc lên mũi đến mức nghẹt thở, sau đó cô gái mặc đồng phục đang nằm trong hòm hiện ra. Cô nằm ngửa, hai bàn tay đan vào nhau trên ngực. Gương mặt cô, vách hòm cùng mặt dưới của cái nắp bị vấy đỏ. Chết lỏng đen ngòm đọng tới vài xentimét từ đáy hòm.

Đó là máu chảy ra từ cổ cô gái. Trong đôi bàn tay đan nhau nằm một chiếc bút chì bấm. Đúng như tuyên bố với Saeki, cô đã dùng nó để đâm vào cổ mình.

Máu có lẽ đã bắn tung tóe khiến bên trong quan tài trở nên kinh khủng như thế. Saeki lấy tay bịt miệng chạy xa khỏi cái hố. Gã muốn tránh xa cô gái. Gã bước dọc theo tường rào và quỳ gục xuống nôn bên một cây thường xanh. Nguyên ngày hôm nay gã chẳng ăn gì nên chỉ có dịch trong dạ dày trào ra.

Anh nhìn đúng đấy, cô ấy không phải là Morino Yoru đâu...

Khi đang run lên vì sợ hãi, gã nghe thấy một giọng nói cất lên. Ban đầu gã nghĩ đó chỉ là tiếng nói trong đầu mình. Rồi tiếng nói đó lại vang lên, lần này gã đã nhận ra tiếng cậu thiếu niên hồi trưa.

“Anh Saeki, chỉ là anh đã tưởng cô bạn này là Morino thôi.”

Có tiếng giày bước trên mặt đất ngay bên cạnh gã. Saeki ngẩng đầu lên, một bóng người hiện ra trong làn sương trắng. Cậu ta đứng cạnh cái cây, lưng hứng lấy ánh trăng, nhìn xuống Saeki. Gương mặt bị khuất bóng nên gã không nhìn rõ nhưng chắc là cậu ta rồi.

Lần này lại có tiếng giày cách đó hơi xa một chút. Ở giữa hàng cây thường xanh, phía bên kia làn sương có thêm một người nữa xuất hiện. Người này bước thẳng đến chỗ quan tài Saeki vừa đào lên. Đó là một cậu con trai vạm vỡ, cao hơn cả Saeki lẫn cậu thiếu niên kia. Cậu ta có lẽ cũng trạc tuổi cậu thiếu niên. Dưới ánh trăng là một gương mặt gã chưa từng gặp bao giờ.

Cậu trai gã không quen lại gần chỗ cô gái không quen bị gã chôn. Rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra? Gã không hiểu nổi. Gã thậm chí không biết đây là hiện thực hay mơ nữa. Saeki nhìn lên cậu thiếu niên và lắc đầu. Gã muốn tỏ ý rằng mình không hiểu gì cả. Cậu thiếu niên giải thích cho Saeki đang vừa khóc vừa lắc đầu.

“Cậu ta cũng là bạn học của em, bạn trai của cô gái đã bị anh chôn đấy. Tên cậu ấy là...”

Cậu thiếu niên nói ra tên cậu bạn học. Đó là cái tên mà gã từng nghe.

“À à..., cậu ta là...”

Đó là người mà cô gái kia nhắc đến.

Cậu ta bước xuống hố, cúi rạp người. Từ chỗ Saeki đang quỳ chỉ thấy lưng cậu ta. Cậu ta đau đớn gọi cô gái, mỗi lần như vậy lưng cậu ta lại rung lên. Có lẽ cậu ta đang lay vai cô.

Cậu ta đang nói chuyện với cô gái. Ban đầu cậu ta nói khề khàng giống như đang kiểm tra xem cô có đùa mình không, nhưng sau khi gọi nhiều lần

mà cô vẫn không trả lời, giọng cậu ta to dần.

“Lúc này anh có nhìn thấy nốt ruồi trên mặt cô ấy không?”

Cậu thiếu niên lên tiếng hỏi. Saeki không nói gì mà chỉ lắc đầu.

Gương mặt vấy máu của cô gái đem qua đã sưng vù lên vì bị đánh. Tuy nhiên khi gã nhìn cô lúc này không thấy có nốt ruồi.

“Cô học sinh mà anh vẫn đi ngang qua mọi hôm song chỉ sáng nay là không nhìn thấy... Trưa nay anh đã nói cô gái bị mất tích có nốt ruồi dưới mắt trái. Đó là lý do khiến em nghi ngờ anh. Lúc đó em đã biết anh nhằm cô bạn này với Morino.”

“Nhưng mà cái thẻ học sinh trong cặp cô ta...”

“Đó là đồ Morino đánh rơi được cô bạn gần nhà mang về giúp. Chuyện đó sáng nay em mới nghe Morino nói ở trường. Vậy nên khi nghe anh tả về cái nốt ruồi thì em nghĩ ngay ra anh đã nhìn thấy ảnh trong cái thẻ học sinh. Ban đầu em đoán là anh tông xe vào cô ấy làm mặt mũi biến dạng nên mới nhận định qua thẻ học sinh...”

Saeki nhìn chăm chăm vào hai bàn tay. Lúc ấn cô gái vào xe, gã đã điên cuồng đánh cô. Gã không thể nhìn thẳng khuôn mặt sưng vù đó mà vội vã đập nắp quan tài. Vậy nên gã mới nghĩ gương mặt trong thẻ học sinh là của cô...

Gã dần dần nhận ra sai lầm ngớ ngẩn của mình. Trưa nay cô gái đã cất tiếng cười trong lòng đất. Cô ta không hề điên mà vì Saeki đã gọi nhầm tên cô. Lúc đó cô gái đã nhận ra sự nhầm lẫn ngớ ngẩn của Saeki và thấy buồn cười.

Saeki nhìn lại xuống hố. Bên cạnh cô gái bị gã chôn có người yêu cô. Saeki không biết chính xác hai người đó yêu nhau sâu đậm đến đâu. Chỉ là, trong cuộc nói chuyện ngắn ngủi của gã với cô gái nằm trong lòng đất, cách cô gái nói ra tên cậu bạn trai khiến gã nhận thấy quan hệ giữa hai người rất sâu sắc. Trong không gian tối tăm nhỏ hẹp bốn bề khép kín cô vẫn không hề tỏ thái độ khuất phục trước Saeki. Nhưng có lẽ nỗi sợ hãi của cô lớn hơn gã tưởng. Trong hoàn cảnh ấy cô vẫn nhớ và nêu tên một người duy nhất, người có thể đến cứu cô.

Cậu ta đã yên lặng ngồi xuống bên cạnh cô gái. Cậu ta không nói chuyện nữa mà trầm mặc nhìn vào quan tài.

“Anh Saeki, em biết anh giấu cô ấy ở đâu đó từ lúc ra khỏi nhà anh trưa nay. Anh đã đứng ở cửa đúng không? Nói thật thì khi ấy em vẫn không biết gì. Thế nhưng lúc anh nhìn thấy Morino vẫn đang còn sống và đi lại, mặt anh tái xanh rồi anh nhìn vào vườn. Sau đó anh chạy đi. Nhờ thế mà em đoán ra anh đã chôn cô ấy ở trong vườn.”

Giờ thì gã đã nhận ra việc cậu ta cho cô gái tên Morino đến là để khiến mình nhìn thấy và dao động. Kết quả là cậu thiếu niên đã lấy khu vườn làm mục tiêu theo dõi gã.

“Cậu là...”

Saeki ngẩng đầu lên nhìn cậu thiếu niên, lấp bắp. Cậu thiếu niên đứng trước mặt gã rất cuốc là ai. Gã chỉ đoán được rằng cậu ta xuất hiện để trả thù cho bạn cùng lớp thôi. Thế nhưng cách cậu ta nói chuyện với gã không cho thấy sự khinh thường và tức giận đối với một tên tội phạm. Giọng cậu ta bình tĩnh, nhẹ nhàng.

Nếu như không gặp cậu ta thì có lẽ tội lỗi của gã đã không bị lộ. Tại sao gã lại dính vào cậu ta cơ chứ. Nghĩ tới đó, cuối cùng gã cũng nhớ ra cái thẻ tên của mình. Vì gã phải ra ngoài nhặt lại nó nên mới gặp cậu ta.

“Cái thẻ tên của tôi đâu...”

Nghe gã hỏi vậy, cậu ta nghiêng đầu thắc mắc.

“Cậu không nhặt được cái thẻ của tôi rơi cạnh công viên à...”

Saeki giải thích về cái thẻ. Cậu thiếu niên gật đầu như đã hiểu ra.

“Vậy nên anh mới tìm nó trên mặt đường à?”

Thế nhưng cậu ta nói rằng không nhìn thấy cái thẻ tên nào cả.

“Nếu cậu không cầm thì nó ở đâu...”

“Lần cuối anh nhìn thấy nó là ở đâu?”

“Ở chỗ làm. Lúc nào tôi cũng bỏ nó trong túi áo khoác.”

Có khi nào...

Trong đầu Saeki lóe lên một ý.

“... Cậu tìm thử trong người cô ta xem! Xin cậu hãy làm giúp tôi!”

Saeki chỉ tay về phía cô gái, năn nỉ cậu thiếu niên. Gã quá sợ hãi không dám tiến lại gần cái hố nơi người yêu cô gái đang ngồi.

“Có lẽ con bé đã cầm nó.”

Gã đã lấy áo phủ lên cô gái lúc ở trong xe, dường như cô đã tỉnh lại trước khi bị chôn...

Cậu thiếu niên rời khỏi chỗ Saeki tiến lại gần cái hố. Cậu ta bước qua người yêu cô gái đang ngồi lặng thinh rồi cúi xuống hố kiểm tra quần áo cô.

“Thấy rồi! Cái này đúng không?”

Cậu ta lập tức giơ lên một thẻ tên nhỏ.

“Ngoài ra còn có thứ này nữa. Thẻ học sinh của cô ấy. Cô ấy cất nó trong túi váy.”

Cậu thiếu niên cầm cả hai tấm thẻ quay lại chỗ Saeki.

Người giữ thẻ tên của Saeki quả nhiên là cô gái. Có lẽ cô muốn giữ manh mối về thủ phạm phòng khi chạy thoát. Sau khi bị nhốt trong quan tài, hẳn cô đã hy vọng dầu mình có chết thì cái thẻ tên bị chôn cùng sẽ là bằng chứng tố cáo hung thủ. Hành động này của cô đã trở thành cánh chim mang theo bất hạnh dẫn dụ Saeki tới hủy diệt.

Gã đã thua cô gái bị chôn trong lòng đất. Gã đã rơi vào bẫy từ lúc chôn cô xuống.

“Anh Saeki, anh là...”

Cậu thiếu niên nhìn vào thẻ tên và nói gì đó. Gã biết cậu định nói gì. Hai tay vẫn chống trên mặt đất, gã gục đầu xuống.

“Vâng... Đúng vậy...”

Chỉ riêng chuyện đó, gã không muốn bị ai phát hiện.

Saeki không thể nhìn mặt cậu thiếu niên. Ánh mắt của cậu khiến gã thấy đau, gã chỉ còn cách gục mặt xuống. Nỗi xấu hổ tưởng chừng đốt cháy toàn thân khiến cơ thể gã run lên như co giật.

Thứ cậu thiếu niên tìm được và đang giơ ra dưới ánh trăng là một tấm thẻ cảnh sát bọc bì da màu nâu. Tên của sở cảnh sát tỉnh được viết bằng chữ màu vàng dọc trên bì, lật xem bên trong sẽ thấy ngay ảnh chân dung của Saeki, phía dưới có ghi tên và cấp bậc rõ ràng.

Đúng là chuyện không tưởng! Saeki làm việc nghiêm túc và có tiếng là người tốt bụng. Mỗi khi đi tuần trên phố gã còn được những bà bán hàng quen biết tươi cười chào hỏi. Bố mẹ của Kousuke còn tin tưởng giao phó con trai cho gã. Đã từng có lúc gã không nghi ngờ gì việc mình đang sống như một con người trong sạch làm công việc này. Nhưng gã đã phản bội lại luật pháp, nhân quyền, phản bội người bà đã khen gã là đứa trẻ ngoan, phản bội cả thế giới này...

“Tôi xin cậu đấy... Tôi đã hiểu rồi nên... Cậu đừng nói với ai chuyện này...”

Gã khẩn cầu cậu thiếu niên. Saeki quỳ dưới đất, gục mặt xuống, gã nghe thấy tiếng bước chân cậu ta tiến lại gần.

“Anh ngẩng đầu lên đi!”

Gã sợ hãi làm theo lời cậu thiếu niên. Cậu ta giơ cái thẻ cảnh sát ra trước mặt gã ý bảo gã hãy cầm lấy. Saeki vẫn quỳ dưới đất hiểu ý cầm tấm thẻ. Gã không đứng dậy nổi, nhìn dáng gã giống như đang ngồi quỳ.

“Anh Saeki này, em vẫn còn chuyện muốn hỏi. Khi biết chuyện anh nhảm cô bạn này với Morino, em đã nghĩ tới khả năng xảy ra tai nạn giao thông. Vì em nghĩ nếu anh không biết mặt cô ấy thì đó có vẻ là lý do hợp lý nhất...”

Gã nắm chặt thẻ cảnh sát bằng hai tay và nghe cậu nói.

“Tuy nhiên không có dấu máu trên mặt đường, xe anh cũng không có vết va chạm. Lúc này em khám người cô ấy thì thấy có dấu vết bị đánh và gãy xương nhưng ngoài vết đâm vào cổ hình như để tự sát thì không có vết thương trí mạng nào cả. Không phải là anh đã tông chết cô ấy rồi chôn xuống đó để giấu xác đúng không?”

Saeki gật đầu. Thấy vậy cậu ta cúi người xuống chống tay vào đầu gối, ghé mặt lại gần gã.

“Vậy thì tại sao anh lại chôn cô ấy...?”

Cậu ta không chỉ trích tội giết một cô gái của Saeki mà hỏi như thế biết được lý do mới là điều quan trọng nhất. Saeki không thể nghĩ ra câu trả lời rõ ràng cho câu hỏi đó, sau một hồi lúng túng gã im lặng nhìn cậu thiếu niên và lắc đầu.

“... Thật sự tôi cũng không biết. Vì tôi muốn chôn nên chôn thôi.”

Đó là cảm giác thật của gã.

Tại sao gã lại giết Kousuke? Tại sao gã lại bị ám ảnh bởi cái ảo tưởng đáng sợ phải chôn sống con người...?

Chẳng có lý do nào cả. Saeki đã chôn hai người như thế gã được sinh ra là một loài sinh vật chuyên làm như thế.

“Vì tôi muốn chôn nên đã chôn...”

Một lần nữa, gã thầm thì tựa như vừa khóc vừa cười, thấy ngực mình trống rỗng. Quả nhiên mình không phải là người, cuối cùng gã đã có được câu trả lời. Tay gã run lên làm rơi cái thẻ cảnh sát đang cầm.

“Tôi...”

Từ giờ trở đi phải sống thế nào đây? Gã thấy sợ hãi trước phần bản chất bị lộ ra của mình. Kể từ giờ, làm sao gã có thể sống tiếp cùng cái bản thể đó? Tại sao gã lại sinh ra với tâm hồn hoen ố này? Tại sao gã không giống những người khác? Trong lòng gã tràn ngập nỗi buồn và những nghi vấn.

Gã muốn sống như một người bình thường không cảm thấy vui sướng khi giết người. Gã muốn sống mà không mang nỗi ám ảnh phải chôn sống người khác, không cần đào hố một mình trong đêm để bình tâm lại, không cần gây rắc rối cho bất cứ ai.

Gã chưa từng kỳ vọng cao xa. Chỉ cần một chút đó thôi cũng đủ rồi. Gã chỉ mơ được sống như một người bình thường, như vị sếp nhìn ngắm tấm ảnh đứa con hay anh chàng đồng nghiệp xuất hiện ở chỗ làm với chiếc áo sơ mi phẳng phiu. Nếu được ban cho những điều ấy thì tốt biết bao.

Nước mắt lặng lẽ chảy ra từ hai khóe mắt. Gã vẫn quỳ tại chỗ nhìn những giọt nước mắt rơi ngấm vào đất rồi biến mất. Gã không biết phải làm

gì. Thế giới đã chìm vào bóng tối, Saeki bị nhốt trong một cái quan tài vô hình ngọt ngào và đầy áp lực.

Trong thoáng chốc, gã không nhận thức được đã bao lâu trôi qua. Saeki đã ngồi ở hiên từ lúc nào chẳng rõ. Chưa đến sáng nên bên ngoài trời vẫn tối, nhưng từ xa đã văng lại tiếng chim báo hiệu bình minh sắp đến.

Trong nhà sáng đèn, hình như có ai đó đang đi lại. Gã không đủ sức đứng dậy để kiểm tra, chân gã mềm nhũn. Tay gã run lấy bầy đến tận đầu ngón tay.

Vẫn ngồi ngoài hiên, gã quay người lại nhìn và bắt gặp cậu thiếu niên đi ngang qua trong ánh đèn. Khi ánh mắt họ chạm nhau, cậu hỏi: “Anh ổn chứ?” Có lẽ cậu ta đã dìu gã ngồi xuống hiên.

“... Tôi không nhớ rõ lắm.”

“Anh cứ khóc suốt.”

Gã sờ tay lên mặt, vẫn còn những vệt nước mắt chưa khô.

“Em đã tự ý đưa anh lên nhà.”

Gã nghe cậu ta nói và nhìn ra vườn.

Gã không nhìn thấy cái hố mình đã đào lên đâu mà chỉ thấy bốn cái cọc tre. Trong khoảnh khắc gã tưởng như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Xem ra anh đã kỳ công thiết kế chỗ cọc tre này thông với nắp quan tài để người trong đó có thể hô hấp được nhỉ!”

Cậu thiếu niên lại đứng bên cạnh Saeki và nói. Nghe thế gã hiểu rằng cậu ta đã lấp hố lại như cũ. Nhưng tại sao cậu ta không gọi cảnh sát ngay? Tại sao cậu ta lại lấp cái hố?

Gã không nhìn thấy người yêu cô gái đâu cả. Có lẽ cậu ta cũng bị tê liệt giống gã nên được đưa vào ngủ ở một phòng khác rồi.

Trong lúc bị chôn dưới đất, cô gái đã tin rằng cậu người yêu sẽ tìm thấy và không để cô phải chết một mình. Tội ác chia cắt đôi tình nhân yêu nhau cuồng nhiệt của gã quả là không đong đếm nổi.

Saeki quay lại nhìn gian phòng bên hiên. Cậu thiếu niên đang ở đó nói chuyện điện thoại. Một tay cậu cầm tấm thẻ học sinh.

“Tớ vừa nhặt được thẻ của cậu ở trên đường...”

Gã nghe cách cậu ta nói chuyện liền đoán ra được người ở đầu dây bên kia là Morino Yoru, chủ nhân của tấm thẻ học sinh.

Có vẻ vừa bắt đầu gọi điện thì đã bị dập máy, cậu ta chăm chú nhìn cái điện thoại và lẩm bẩm “Nhắc mới nhớ, trời vẫn chưa sáng mà.” Cô gái họ Morino không hề biết rằng cái thẻ học sinh mình đánh rơi đã gây ảnh hưởng rất lớn tới cuộc đời của Saeki.

Trời bắt đầu sáng. Từ hiên nhà nhìn sang hướng đông có một hàng cây thường xanh. Phía bên kia bóng cây, bầu trời rạng đông đã chuyển màu đỏ. Sương trắng đã tan đi từ bao giờ.

Cậu thiếu niên tiến lại gần rồi ngồi xuống bên trái gã. Cậu ta nhìn vào đám cọc tre đang cắm xuống đất. Cái xẻng dùng để xúc đất chôn chúng xuống được đặt bên cạnh.

Mặt trời ló qua những hàng cây, chiếu lên gò má trắng của cậu thiếu niên đang ngồi cạnh Saeki. Vì ngồi ngược sáng nên mắt Saeki bị chói, hơi nheo lại. Gã chỉ thấy đường viền gương mặt nhìn ngang của cậu sáng lấp lánh, phần còn lại khuất trong bóng tối. Ánh mắt cậu ta nhìn đám cọc tre trong cảnh đó khiến gã bị ấn tượng.

Trong mắt cậu ta chẳng có chút cảm xúc nào, hoàn toàn vô tình. Chúng giống hệt đôi mắt ẩn chứa bóng tối không đáy trên gương mặt của chính gã hiện ra trong gương chiếu hậu khi gã lái xe tìm kiếm mục tiêu để chôn xuống đất.

Saeki cảm thấy lòng mình tĩnh lặng dưới ánh mặt trời buổi sáng. Cơ chong mặt cũng biến mất tự bao giờ, có lẽ đã tan vào nước mắt.

“Tôi...”

Khi Saeki mở lời, cậu thiếu niên quay sang. Trong khoảng tối do ngược sáng, cậu ta lắng nghe những lời Saeki thốt ra.

“... Tôi định tự thú với cảnh sát tất cả những chuyện mình đã làm.”

Quyết tâm đó tràn qua miệng gã. Ngay khi nói xong, toàn thân gã như mất hết sức lực. Những giọt nước mắt mãi mới ngưng chảy giờ lại trào ra.

Nhưng lần này không phải là nước mắt tuyệt vọng. Chúng trong suốt và tinh khiết như ánh sáng bình minh.

Có lẽ cuộc đời gã sẽ chấm dứt vào lúc đó. Nhiều người sẽ chửi mắng gã, ánh mắt họ sẽ xuyên thủng cơ thể gã. Nhưng gã chẳng màng. Gã sẽ thú tội và mong được xét xử, đó là quyết định cuối cùng của gã trên tư cách một con người.

“Thật tốt quá... Tôi có thể tự quyết tâm được, thật tốt quá...”

Từ trước tới giờ không biết bao nhiêu lần gã đau buồn vì nghĩ mình không phải là con người. Gã tưởng tượng ra những điều đáng sợ và làm theo, rồi mỗi lần như thế lại thở than cho rằng mảng tối trong tim đó mới là bản chất thật của mình. Thế nhưng bây giờ, phần người còn lại trong gã đã chiến thắng một cách lặng lẽ.

“Tôi không nghĩ làm thế có thể xóa bỏ tội lỗi của mình, nhưng tôi thấy tự hào vì mình đã có được quyết tâm đó...”

Cậu thiếu niên lên tiếng.

“Nếu anh Saeki muốn tự thú em sẽ không ngăn cản. Nhưng anh có thể chờ thêm nửa năm được không?”

Khi gã hỏi lý do thì cậu ta đứng dậy.

“Em về nhà đây. Được không anh Saeki? Nửa năm đó! Nếu không thì một tháng cũng được. Nếu anh muốn cảm ơn em, xin hãy làm như vậy! Sau đó anh hãy giải thích với cảnh sát rằng mình đã làm mọi chuyện và quyết định tự thú.”

Saeki cũng bị bắt hứa rằng sẽ không nói với bất cứ ai về cậu ta và cô gái tên Morino Yoru kia.

“Được không ạ? Chính cậu ta muốn thế đấy. Anh không cần cảm thấy đau lòng vì chuyện đó đâu. Anh có định giúp thì cậu ta cũng sẽ từ chối thôi. Thế nhưng anh hãy giải thích với mọi người rằng chính mình đã làm việc đó. Ở đây không còn lại chứng cứ nào nên nếu anh Saeki có làm chứng thì cũng không ai tin ngoài anh ra còn có em ở đây đâu.”

Cậu ta vừa xô chân vào đôi giày dưới hiên vừa nói với Saeki bằng giọng cảnh cáo.

Gã không hiểu ý của cậu ta. Khi gã định hỏi lại thì cậu ta đã rời khỏi hiên và tiến ra cổng. Cậu ta không nói lời tạm biệt, lẳng lặng bỏ đi. Cậu ta không quay đầu lại, biến mất sau hàng cây thường xanh. Chỉ còn lại khu vườn đang đón chào buổi sáng, và Saeki.

Đột nhiên gã nhận ra cậu ta chỉ về một mình, cậu người yêu cô gái mà gã đoán đang ngủ ở phòng nào đó không thấy đâu cả.

Gã đứng dậy.

Gã có một dự cảm.

Gã loạng choạng bước chân trần ra vườn. Trong cái lạnh buổi sáng, làn hơi gã thổi ra chuyển sang màu trắng.

Cái cọc cắm ở góc vườn không hề nghiêng ngả mà hướng thẳng lên bầu trời đang hừng sáng. Ở dưới đó có chiếc quan tài mà cậu thiếu niên đã chôn xuống lại.

Saeki ghé tai vào đầu cọc.

Gã nghe thấy có tiếng nói nghèn nghẹt từ lòng đất dội vào thân cọc. Đó là giọng cậu con trai đang gọi tên người yêu mình nằm cạnh trong quan tài. Giọng nói rất khê tựa như đang nức nở, chỉ lặp đi lặp lại tên cô gái.

GIỌNG NÓI

(Voice)

MỞ ĐẦU

Gần đây em gái tôi cứ ngủ dậy, rửa mặt xong là lập tức dắt chó đi dạo. Đã là cuối tháng Mười một, buổi sáng trời rất lạnh, nên nhìn nó cứ co ro mỗi lần ra ngoài.

Buổi sáng hôm đó nó cũng run rẩy bước ra thêm. Tôi ngồi ăn sáng ở bàn và đọc mục cáo phó trên báo như mọi khi. Trong góc phòng có một cái máy sưởi dầu. Mẹ tôi vừa bật lên nên mùi dầu nồng nặc khắp phòng. Cái mùi giống như mùi tế bào não bị phân hủy. Đúng lúc đó tôi phát hiện ra trong tờ báo đang đọc có bài nói về việc trẻ con chết vì trúng độc khí CO₂ từ máy sưởi dầu.

Tôi mở cửa sổ ra cho thoáng, không khí lạnh buổi sáng tràn vào thổi bay đi mùi dầu nồng nặc khắp phòng. Có vài đám mây trôi trên trời, trong vườn sương giá đang giăng.

Em gái tôi đã quấn khăn và mặc áo len đứng bên ngoài. Nhìn thấy tôi mở cửa sổ, nó liền vẫy cái tay đang đeo găng nói: “Này!” Tay còn lại vẫn cầm sợi dây buộc vào xích cổ con chó dưới chân.

“Từ này đến giờ nó cứ lúi húi ở góc vườn chẳng chịu đi.”

Em gái tôi chỉ vào con chó đang đứng bên tường rào ngăn với nhà hàng xóm, chúi mũi xuống đất đánh hơi, hai chân trước ở tư thế chuẩn bị đào hố.

“Nào đi thôi! Mình không có thời gian đi dạo mất.”

Em gái tôi kéo dây và nói. Sau khi dắt chó đi dạo nó còn phải chuẩn bị đồ để đi học. Có lẽ con chó hiểu ý em tôi nên rời khỏi góc vườn. Sau đó em gái tôi cùng con chó thở ra khói trắng đi mất.

“Đóng cửa lại đi!” mẹ tôi nói từ sau lưng. Tôi làm theo lời mẹ, đóng cửa sổ rồi ra ngoài.

Trong góc vườn có một tảng đá to vừa một vòng tay ôm, tôi chuyển nó đến chỗ con chó định bới đất. Làm vậy nó sẽ không đào được nữa. Nó mà đào chỗ ấy lên thì chết. Thiếu chút nữa thôi là em gái tôi phát hiện ra số bàn tay ông anh nó chôn nửa năm về trước. Tôi định bụng ngay khi đi học về sẽ chôn sang một chỗ khác trước khi bị nó tìm ra. Có vẻ tôi đã thoáng thấy được số phận kỳ lạ của em gái mình, cái số không hiểu vì sao luôn phát hiện ra những thứ kỳ quái.

Tôi quay vào trong nhà tiếp tục đọc báo. Mẹ tôi hỏi có bài báo nào hay ho không. Tôi trả lời không có gì đặc biệt và xác nhận lại báo ngày hôm nay không đăng tin gì mới về Kitazawa Hiroko.

Xác của Kitazawa Hiroko được tìm thấy trong một tòa nhà hoang bảy tuần trước. Chỗ đó cách không xa nhà tôi, nằm trong cùng một thành phố. Tòa nhà đó vốn là một bệnh viện nằm ở khu vực hẻo lánh trên đường từ trung tâm thành phố lên núi, cuối con đường rải sỏi nối với đường lớn. Tòa nhà nằm phía sau tấm lưới sắt đã hoen gỉ, bị bỏ mặc không tháo dỡ. Xung quanh chỉ có cỏ úa mọc lan quanh năm, chẳng có ngôi nhà nào khác.

Ba học sinh tiểu học trong lúc thám hiểm ngôi nhà hoang đã phát hiện ra thi thể Kitazawa Hiroko. Cả ba bây giờ vẫn đang được điều trị tâm lý.

Lúc thi thể được phát hiện, báo chí và truyền hình đã đưa tin rùm beng nhưng đến giờ thì hầu như chẳng ai nói về cô ta nữa. Không biết tình hình điều tra đến đâu rồi.

Những bài báo về cô ta mà tôi thu thập được chỉ nói đến việc phát hiện ra thi thể kèm theo ảnh chân dung của nạn nhân thôi. Tấm ảnh chụp gương mặt tươi cười của cô khi còn sống. Cô mỉm cười để lộ chiếc răng khểnh màu trắng, tóc cô đen và thẳng, chấm ngang vai. Đó là bức ảnh duy nhất của cô được công khai.

Cảnh sát đã theo dấu hung thủ đến đâu rồi?

Buổi chiều hôm đó. Khi tan học thì trời đã nhá nhem. Trong lớp sáng đèn, kính cửa sổ như tấm gương phản chiếu hình ảnh phòng học. Sau tiết

sinh hoạt cuối giờ, đám bạn cùng lớp tôi như cơn sóng tràn khỏi lớp học. Trong đám đông ồn ào ủa ra cửa chỉ có một bóng người bất động hiện lên trên tấm kính cửa sổ tôi đang nhìn. Đó là một nữ sinh tóc đen dài, làn da trắng như tuyết. Morino Yoru.

Trong phòng học chỉ còn lại hai chúng tôi.

“Cậu có gì muốn cho tớ xem à?”

Tôi hỏi nàng. Cuối giờ nghỉ trưa vừa rồi, tôi đang đi ngoài hành lang thì bất ngờ nghe nàng nói thầm vào tai: “Tớ có thứ này muốn cho cậu xem. Nhớ ở lại đây!”

“Ảnh xác chết đó! Tớ kiếm được.”

Mỗi người đều có cách sống riêng. Một trăm người thì có một trăm cách tồn tại, có lẽ con người khó lòng nào hiểu được cách sống của người khác.

Tôi và nàng đều có cách sống đặc biệt vượt ra hẳn phạm trù thông thường. Chúng tôi cho nhau xem những tấm ảnh chụp xác chết mình kiếm được.

Nàng lấy ra từ trong cặp một tờ giấy khổ A4. Bề mặt trơn, láng bóng. Đó là loại giấy chuyên dùng để in ảnh.

Tấm ảnh chụp một căn phòng bê tông ẩm đạm. Nhìn qua, đập vào mắt chỉ có màu đỏ. Ở giữa tấm ảnh là một cái bàn hình chữ nhật. Trên mặt bàn, xung quanh bàn, tường cùng trần nhà đều nhuộm thứ màu đỏ. Không phải màu đỏ tươi mà là màu đỏ sẫm, giống như đang dần nổi lên từ trong bóng tối sót lại ở góc căn phòng nơi ánh sáng không chạm tới được. Cô gái nằm trên cái bàn ở giữa tấm ảnh.

“... Đây là Kitazawa Hiroko?”

Morino hơi nhướn mày khi nghe tôi nói. Đó là biểu cảm ngạc nhiên của nàng, mơ hồ đến nỗi rất dễ bỏ qua.

“Cậu biết rõ quá nhỉ?”

“Cậu lấy ảnh từ trên mạng à?”

“Có người đưa cho tớ. Tớ đang ở trong thư viện thành phố cắt mấy bài báo về Kitazawa để sưu tầm thì có người đi ngang qua đưa cho. Có vẻ là

ảnh của Kitazawa thật nhưng tớ cũng không chắc lắm.”

Vì có gương mặt xinh đẹp nên thỉnh thoảng Morino cũng bị đám con trai trường khác bắt chuyện trên phố. Tuy nhiên trong trường hầu như chẳng có ai tiếp cận nàng. Những người xung quanh biết rằng nàng không hứng thú gì với chuyện đó.

Tuy nhiên ở một chốn đặc biệt như thư viện thành phố hẳn vẫn có người nhìn thấy nàng đang cắt mấy bài báo kỳ quái và nghĩ đến việc bắt chuyện.

Nàng cầm lấy tấm ảnh từ tay tôi nhìn một hồi. Nàng nhú mắt lại, ghé sát mặt vào tấm ảnh.

“Cậu chỉ nhìn một cái mà biết ngay là Kitazawa Hiroko nhỉ...”

Nhưng mà trong tấm ảnh này cô ấy...

Không thể nhận ra đó là một con người...

Nàng thì thầm. Tôi giải thích rằng mình chỉ đoán mò thôi. Trong tấm hình, đầu của Kitazawa Hiroko được đặt lên bàn. Tôi dựa vào kiểu tóc và phần mặt nhìn nghiêng mà đoán được.

“À, ra thế!” Nàng gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Tôi hỏi về người đã đưa cho nàng tấm ảnh này nhưng nàng không nói. Tôi định bụng khi về nhà sẽ lên mạng tìm.

Tôi rời mắt khỏi Morino rồi quay qua nhìn cửa sổ. Phía bên kia lớp kính chỉ có bóng tối. Bóng tối sâu vô tận. Những dãy bàn dưới ánh sáng trắng trong phòng học phản chiếu rõ trên cửa sổ.

“Con người bao gồm những kẻ giết người và những người bị giết.”

“Tự nhiên lại nói cái gì thế?”

Những kẻ giết người thật sự tồn tại. Họ thích giết người mà chẳng cần lý do gì. Tôi không biết là do quá trình trưởng thành khiến họ trở nên như vậy hay bẩm sinh họ đã vậy. Vấn đề là ở chỗ những kẻ này che giấu tinh cách đó đi và sống như những người khác. Họ hòa vào thế giới này, nhìn bên ngoài thì chẳng khác gì người bình thường. Thế nhưng sẽ có lúc họ đột nhiên cảm thấy phải giết người. Họ rời xa cuộc sống ngày thường và đi săn.

Tôi cũng là một kẻ như vậy. Cho đến nay tôi đã nhìn vào mắt vài kẻ giết người. Nhiều đôi mắt trong số đó có những khoảnh khắc không phải mắt người. Sự khác biệt rất nhỏ gần như không thể nhận ra, nhưng sâu trong đồng tử họ tôi thấy có điểm dị thường. Ví dụ như khi tôi đối diện với một người bình thường thì người đó sẽ coi tôi là con người và ứng xử với tôi như với một con người. Tuy nhiên những tên sát nhân tôi từng gặp có chút khác biệt. Khi nhìn kỹ vào đồng tử họ, có lúc tôi chợt cảm thấy “Bây giờ họ không coi người đứng trước mặt là người sống, mà chỉ là một vật thể thôi”.

“Này...”

Tôi nhìn thấy Morino hiện lên trên kính cửa sổ.

Không phải cậu đã giết cô ấy đấy chứ...

Trong tấm ảnh này cô ấy uốn tóc và nhuộm màu... So với ảnh công bố trên báo thì khác hẳn, tại sao cậu lại biết đó là cô ấy...?

Nghe Morino hỏi, tôi cảm thấy hôm nay nàng khá thông minh. Trong đồng tử của nàng không có dấu hiệu đặc trưng giống như những tên sát nhân tôi từng gặp. Đó là đôi mắt coi con người là con người. Có lẽ nàng sẽ không bao giờ giết người. So với người khác, nàng có những sở thích khác biệt nhưng vẫn thuộc phạm trù người bình thường.

Tôi và Morino có đôi chỗ tương đồng nhưng vẫn khác nhau ở điểm đó. Tôi nghĩ đó chính là đặc điểm mang tính quyết định để phân biệt ai là con người, còn ai thì không.

Nàng là con người. Lúc nào cũng có thể bị giết.

Nhưng tôi thì khác.

“Ảnh gương mặt cô ấy sau khi uốn tóc cũng được công bố rồi. Vì đó là ảnh chưa xin phép gia đình nên nó không được đăng tải rộng rãi. Tớ nhớ theo bức ảnh đó.”

“Ra là thế à.” Nàng lại gật gù.

Về đến nhà, tôi bật cái máy tính ở phòng riêng trên tầng hai và tìm ảnh thi thể của Kitazawa Hiroko trên mạng. Không khí trong phòng bắt đầu trở nên ngột ngạt. Tuy nhiên tôi không tìm được gì.

Tôi ngưng tìm kiếm và lấy con dao giấu trong kệ sách ra, ngắm nhìn gương mặt mình phản chiếu trên lưỡi dao. Tiếng gió bên ngoài nghe giống như tiếng kêu thảm khốc của người đã bị con dao này sát hại.

Con dao từng gọi tôi, hệt như nó có ý thức vậy. Hay có lẽ đó chỉ là giọng nói của thứ nằm sâu trong tim tôi đang vọng lại trên con dao. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh đèn từ con phố xa xăm sáng mờ trên bầu trời đêm.

Một âm thanh vốn không tồn tại phát ra từ con dao tôi đang cầm. Âm thanh của lưỡi dao đang khát, không hiểu sao tôi lại cảm thấy thế.

Tôi đã nói dối Morino. Thực ra tấm ảnh Kitazawa sau khi uốn tóc chưa từng được công bố.

1

Trước đây trong gia đình tôi thỉnh thoảng cũng có người vắng mặt một thời gian. Ví dụ như khi bố đi công tác hoặc mẹ đi du lịch cùng bạn bè, tôi cảm thấy ngôi nhà bốn người của mình trống vắng hơn. Khi tôi đi tham quan cùng trường học, bố mẹ và chị gái cũng sẽ cảm nhận được sự trống trải tương tự. Tuy nhiên chuyện nhà thiếu người như vậy chỉ diễn ra trong vài ngày. Khi người vắng mặt quay về mọi thứ sẽ trở lại như cũ, bốn người trong nhà lại có thể nhìn thấy mặt nhau. Ngôi nhà lại về đúng kích cỡ chật hẹp dễ chịu, mà tôi quen thuộc, chẳng hạn như khi đi qua trước tivi tôi sẽ vấp phải chân chị gái đang duỗi ra.

Mới đây thôi chúng tôi vẫn còn là một gia đình bốn người. Nhưng bây giờ chị gái tôi đã biến mất vĩnh viễn, cả nhà ngồi vào bàn vẫn có một chiếc ghế dư ra.

Không ai biết vì sao chị gái tôi bị giết. Thế nhưng bảy tuần trước, chị Kitazawa Hiroko đã chết. Sau mười hai tiếng kể từ lần cuối người ta nhìn thấy chị, chị được phát hiện tại một bệnh viện bỏ hoang ở ngoại ô trong tình trạng bị sát hại.

Tôi chưa từng bước vào tòa nhà hoang đó. Tuy nhiên sau khi chị được tìm thấy, tôi đã một lần đứng từ ngoài nhìn vào. Nơi đó hiu quạnh chẳng có gì ngoài cỏ úa. Mặt đường rải sỏi, bụi cát theo gió bám vào giày tôi trắng xóa. Bệnh viện bỏ hoang là một tòa nhà vuông vức bằng bê tông giống như vỏ kén của một con vật khổng lồ vừa lột xác. Kính cửa sổ đã vỡ hết, bên trong tối om om. Vì chị tôi mới được phát hiện trong đó nên cửa bị chằng băng dính và có cảnh sát ra vào.

Mấy em học sinh tiểu học đã phát hiện ra chị tôi ở một căn phòng sâu trong tòa nhà. Tuy cảnh sát không công bố nhưng tôi biết căn phòng đó trước đây vốn là phòng mổ.

Thi thể bị tổn thương nghiêm trọng đến mức khó mà xác định được danh tính, cảnh sát đã kiểm tra đồ trong cái cặp để gần đó của chị tôi và liên lạc với gia đình. Người nhận điện thoại là mẹ tôi. Lúc đó là ban ngày, kể từ lần cuối mẹ nhìn thấy chị còn chưa đến một ngày, mẹ chỉ nghĩ có ai đó trêu mình qua điện thoại.

Tuy nhiên thi thể ấy đúng là của chị tôi. Thật ra, tử thi không được nhận dạng bởi những người biết chị như bố mẹ, tôi hay anh bạn trai Akagi của chị. Chị đã được nhận diện dựa trên hồ sơ bệnh án lúc chị còn sống và những giám định y khoa chặt chẽ khác.

... Cảnh sát không công bố tình trạng chị tôi lúc được phát hiện cũng như cách chị bị sát hại. Người ta chỉ biết chị bị bóp cổ rồi phanh thây bằng dao. Thế cũng đủ để nó trở thành một vụ án thảm khốc gây xôn xao các bản tin rồi. Tuy nhiên sự thực dường như không đơn giản như vậy.

Cảnh sát cho rằng nếu công khai tất cả những gì chị tôi phải chịu sẽ gây rúng động xã hội nên tuyệt nhiên không chịu tiết lộ gì. Cả những em học sinh phát hiện ra chị tôi cũng tuân theo lệnh giữ im lặng này.

Bố mẹ tôi đã yêu cầu cảnh sát và bác sĩ cho xem di thể của con gái nhưng họ do dự. Vì không thể khôi phục lại cơ thể của chị như ban đầu nên họ cho rằng không để người nhà nhìn thấy thì hơn.

Lúc chị tôi còn sống, bố mẹ không đặc biệt cưng chiều gì chị ấy cả. Họ có mối quan hệ bố mẹ và con cái rất đổi bình thường, chúng tôi thuộc kiểu gia đình bàn luận sôi nổi về những quảng cáo trên truyền hình và cái gắt khi báo bị bỏ quên ở đâu đó. Bố mẹ chưa bao giờ khen chị trước mặt người khác, phải nhìn thấy bố mẹ bùng mặt khóc khi nghe tin chị tôi chết thì tôi mới biết họ yêu chị nhiều như thế nào.

“Hãy cho chúng tôi gặp Hiroko!”

Bố tôi quyết liệt yêu cầu bác sĩ và cảnh sát ở bệnh viện. Mặt bố đỏ gay, trông như giận dữ. Trước thái độ không khoan nhượng đó, bác sĩ và cảnh

sát lúng túng dẫn bố mẹ tôi vào phòng để xác.

Hai cánh cửa chữ nhật mở ra rồi bố mẹ biến mất vào bên trong. Tôi đứng ở hành lang nhìn theo. Tôi sợ hãi, không hiểu sao họ lại có dũng khí bước vào phòng nhìn chị.

Tôi nghe loáng thoáng tiếng cảnh sát và bác sĩ nói chuyện với nhau. Họ không để ý thấy tôi đang đứng trong góc khuất nơi cầu thang.

Thu nhật lại những phần cơ thể bị tách rời vất vả thật...

Viên cảnh sát đã nói thế. Giày của tôi chà lên sàn tạo ra một âm thanh chát chúa. Viên cảnh sát quay lại nhìn thấy tôi, vẻ mặt như muốn nói “Thôi chết” và im bật.

Họ đã phải thu nhật lại cơ thể chị tôi. Tôi đứng bất động suy nghĩ về ý của câu nói đó.

Ngay khi bố mẹ bước ra từ phòng chứa xác, tôi hỏi tình trạng chị như thế nào nhưng họ chẳng còn nghe được lời tôi. Trước đây bố mẹ đã rơi nước mắt liên tục nhưng sau khi vào gặp chị họ không còn khóc nữa. Thay vào đó, họ chẳng nhìn mặt ai, cúi gằm im lặng. Giống như đã để quên cảm xúc trong căn phòng đó rồi. Da mặt bố mẹ tôi vàng ệch, cơ mặt không hề chuyển động hệt đang đeo mặt nạ.

Về thi thể của chị tôi, cảnh sát nhất quyết không hé ra thông tin gì. Đối với tất cả mọi người, nó đã được đưa vào một cái hòm đen. Có lẽ vì thế mà tin tức từng rất rầm rộ hồi thi thể được phát hiện rồi cũng lắng xuống. Đến bây giờ đã là bảy tuần sau khi chị tôi bị sát hại, cảnh sát và giới truyền thông không còn đến nhà tôi nữa.

Chị tôi lớn hơn tôi hai tuổi, khi bị giết vừa tròn hai mươi. Vì chỉ có hai chị em nên tôi luôn nhìn gương chị để sống.

Khi tôi học lớp Năm, chị đã mặc bộ đồng phục cấp hai lạ lẫm. Năm tôi lên lớp Tám, chị đã là nữ sinh cấp ba, chuyện về một thế giới tôi không hề hay biết. Tôi nhìn thấy cuộc sống của mình hai năm sau từ chị. Nghĩ như thế, đối với tôi chị giống như một con tàu dẫn đường tới những vùng biển tối tăm.

Tuy chúng tôi cách nhau hai tuổi nhưng chiều cao chẳng chênh lệch bao nhiêu. Có lẽ vì thế nên người ta vẫn hay nói là hai chị em tôi nhìn rất giống nhau. Hồi tiểu học có lần đến chơi nhà họ hàng dịp Tết ai gặp chúng tôi cũng đều nói thế, rất phiền phức.

“Bọn mình đâu có giống nhau đến mức ấy?”

Chị tôi có vẻ thắc mắc trước phản ứng của họ hàng. Vì mỗi ngày đều nhìn thấy nhau nên chúng tôi thấy mình hoàn toàn khác nhau. Chị em tôi giống nhau ở chỗ nào nhỉ? Thế nhưng khi chị gái tôi chơi game cùng với anh chị em họ ở một phòng khác thì lại có một người cô đi ngang qua nhìn thấy tôi và ngạc nhiên hỏi: “Hả, không phải cháu vừa mới ở phòng bên kia sao?”

Hồi bé hai chị em tôi rất thân thiết, lúc nào cũng chơi cùng nhau. Thịnh thoảng chị còn dẫn tôi đến nhà bạn cùng lớp.

... Không biết từ lúc nào mọi chuyện đã thay đổi. Tôi chẳng còn nhớ lần cuối mình vui vẻ nói chuyện với chị là bao giờ nữa.

Vài năm trước giữa chị em tôi đã xuất hiện khoảng cách. Nó không rõ ràng tới mức những người xung quanh có thể nhận ra hoặc có lẽ không đủ lớn để gọi là khoảng cách. Đôi khi chị nói chuyện với tôi với vẻ mặt hơi khó chịu.

Có lần tôi ngồi ở ghế xô pha phòng khách, chỉ cho chị một bài báo thú vị trong tờ báo đang đọc. Có thể thôi nhưng chị khẽ liếc tờ báo, cau mày nói “À thế à” rồi lạnh lùng rời khỏi phòng khách. Không biết có phải tôi tưởng tượng ra không, nhưng hình như trong cử chỉ và biểu cảm của chị khi ấy có đôi chút khó chịu.

Hẳn là chị đang khó chịu trong người, hoặc tôi đã gọi đúng lúc chị bận. Tôi thầm nghĩ vậy, cố thuyết phục mình rằng vẻ mặt đăm đăm đó không phải bởi lý do gì trầm trọng.

Thế nhưng đó không phải là lần duy nhất.

Ví dụ một lần, khi tôi đi học về thì chị đang gọi điện cho bạn trong phòng khách. Thịnh thoảng chị còn cười với người ở đầu dây bên kia. Tôi

ngồi xuống ghế xô pha và xem tivi nhỏ tiếng để không quấy rầy cuộc nói chuyện.

Lát sau chị tôi đập máy, căn phòng đột ngột trở nên yên lặng. Chúng tôi ngồi trên hai chiếc ghế xô pha đối diện nhau xem tivi mà chẳng nói một lời nào. Tôi tính bắt chuyện gì đó nhưng thái độ của chị khiến tôi ngập ngừng. Chị vừa mới nói chuyện điện thoại vui vẻ nhưng lại đột nhiên im lặng trước tôi. Bầu không khí ấm áp như chăn bông đã tan biến, một bức tường vô hình được dựng lên chắn giữa hai chúng tôi.

Mỗi khi tôi chủ động lại gần bắt chuyện, chị tôi đều tỏ ý từ chối với vẻ mặt khó chịu. Những lúc nói chuyện với tôi chị cũng chỉ trả lời cụt lủn. Có cảm giác chị muốn nhanh nhanh kết thúc cuộc nói chuyện với tôi hơn cả với mẹ.

Không biết được lý do, tôi cảm thấy sợ. Tôi cảm nhận được sự khó chịu của chị trên da mình trước cả khi chị cất tiếng, thậm chí tôi không thể ở gần chị. Chẳng mấy chốc, nội việc đi qua chị hay ở cùng phòng với chị cũng đã làm tôi căng thẳng, những lúc đó cơ thể tôi cứng đờ.

“Natsumi này, em đừng mặc bộ đó nữa thì hơn.”

Khoảng nửa năm trước, tôi đang định ra hiệu sách mua sách tham khảo thì chị tôi nói thế. Chị chỉ cái áo khoác len trắng mà tôi thường mặc đi ra ngoài. Vì từ xưa tôi đã rất thích mặc chiếc áo này nên nhìn kỹ thì đúng là nó đã bị xù và sờn rồi.

“Nhưng mà em thích nó.”

Nghe tôi nói thế chị có vẻ không vui.

“Thế à!”

Chị đáp với vẻ thờ ơ rồi quay đi luôn. Tôi sửng người, cảm giác như ánh sáng trên thế gian này đột nhiên biến mất.

Có lẽ hai chị em tôi có vẻ ngoài giống nhau như mọi người vẫn nói nhưng sở thích và tính cách thì hoàn toàn ngược nhau. Chị tôi tính tình vui vẻ, đã có bạn trai, lúc nào cũng tươi cười rạng rỡ. Xung quanh chị luôn có bạn bè vây quanh, ngày nào cũng có người gọi điện đến. Vì chị có nhiều sở

thích và năng động nên hiếm khi ngồi yên ở nhà. Kể cả trong mắt cô em gái là tôi thì chị cũng tỏa sáng rực rỡ.

Còn tôi đang là một thí sinh ôn thi đại học. Tôi suốt ngày cắm mặt vào bàn học, gần đây chỉ nghe được duy nhất tiếng ngòi bút chì gầy. Lúc rảnh rỗi tôi đọc tiểu thuyết lịch sử. Từ khi vào cấp hai, chị tôi đã đi đến những khu phố tôi không biết, giao lưu với những người tôi không quen nên thường xuyên vắng nhà. Vốn chỉ ra ngoài chơi khi được chị dắt đi, tôi dần dần chỉ biết thu mình trong nhà đọc sách. Tuy nhiên đối với tôi thì sự thay đổi ấy khá tự nhiên và tôi vẫn yêu người chị tươi sáng rạng rỡ của mình.

Tôi thường so sánh người chị hướng ngoại với bản thân giống như hòn đá suốt ngày nằm nhà. Tôi không cảm thấy thua thiệt mà chỉ tự hào vì có người chị tuyệt vời như vậy.

Nhưng có lẽ chị coi tôi là đứa con gái cục mịch. Hồi trước tôi không để ý, nhưng có thể lối sinh hoạt của tôi đã làm phiền đến chị.

Chị tôi là người tốt. Tôi nghĩ việc chị không bao giờ nói thẳng những bất mãn của mình ra với tôi chính là biểu hiện của lòng tốt đó. Chị cũng chưa từng nói ghét tôi, và tôi cảm thấy chị luôn cố gắng tránh để lộ sự khó chịu. Vậy nên trong suốt một thời gian dài ở bên nhau với tư cách là chị em gái, tôi vẫn không nhận ra tâm trạng của chị.

Có lẽ chị không thích tôi như tôi nghĩ...

Tôi không biết kết luận đó có đúng hay không. Tuy nhiên tôi không tìm ra được câu trả lời nào khác ngoài lời giải thích đau buồn này.

Tại sao vậy? Đáng ra tôi chỉ cần hỏi một câu như thế, nhưng đã muộn rồi. Tại sao lúc chị còn sống tôi không đủ dũng khí để hỏi chị điều đó. Dù câu trả lời có làm tôi hối tiếc thì chắc chắn vẫn tốt hơn thế này.

Nhưng chị tôi đã vĩnh viễn không còn cơ hội nói ra nữa rồi. Tôi chỉ có thể mang câu hỏi đó theo cùng nỗi nhớ tiếc chị thôi.

Ngôi nhà thiếu vắng chị lặng thinh như đêm dài không có bình minh. So với hai tháng trước, gia đình tôi đã đổi thay đến không ngờ.

Từ sau khi nhìn thấy di thể của chị, bố mẹ tôi trở nên ít nói. Họ thường xuyên xem tivi với khuôn mặt vô cảm và không hề tán gẫu với nhau. Kể cả

xem chương trình tạp kỹ bố mẹ cũng chẳng cười phá lên hay tùm tùm vui vẻ mà chỉ yên lặng ngồi xem. Nhìn hai người như vậy khiến tôi nghĩ có lẽ từ giờ về sau bố mẹ sẽ mãi như thế. Sau này dù có chuyện vui nào xảy đến thì có lẽ gương mặt họ vẫn cứ như vậy, tựa hồ sâu trong lòng họ mang gánh nặng không thể hạnh phúc.

Mẹ vẫn nấu ăn cho bố con tôi, mẹ nấu nướng theo thói quen đã ngấm sâu vào thân thể từ xưa đến giờ, như một cái máy.

Tôi chực khóc khi nhìn thấy bụi đóng trong góc nhà. Bố mẹ thật đáng thương. Trước khi chị mất, mẹ vẫn thường xuyên lau dọn nhà cửa nhưng bây giờ trong nhà chỗ nào cũng có một lớp bụi mờ. Bố mẹ chẳng hề nhận ra điều ấy, có lẽ họ còn mãi miết nhớ đến nụ cười của chị thuở thơ bé. Chắc hẳn cảm giác lần đầu tiên bé chị vẫn còn lưu lại trên cánh tay họ.

Quả là hai người không nên đi vào căn phòng để xác ấy. Sự trái ngược giữa những gì bố mẹ nhìn thấy và gương mặt tươi cười của chị thuở ấu thơ sẽ khiến họ hoài nghi mãi mãi.

Trong ngôi nhà chìm trong bầu không khí âm đạm này, sự tồn tại của tôi rất mờ nhạt. Có nói chuyện với bố, tôi cũng chỉ nhận được những tiếng ậm ừ vô nghĩa. Thế nhưng nhìn từ góc độ khác thì có lẽ tôi cũng giống như bố mẹ, khi nói chuyện với bạn bè, tôi chẳng thể nào cười được nữa. Thịnh thoảng khi đêm đến, tôi lại vào căn phòng của chị đã vắng bóng chủ nhân, ngồi xuống ghế và suy nghĩ. Phòng chị ở sát phòng tôi. Nếu chị còn sống mà tôi tự tiện thế này chắc chị giận lắm.

Vì không ai ở nên bụi nhanh chóng bám đầy phòng. Bàn tay tôi đặt lên bàn luôn dính một lớp bụi ram ráp.

Chị tôi đã nghĩ những gì, sống như thế nào trong căn phòng này? Tôi ngồi bó gối trên ghế nhìn lần lượt từng thứ trong phòng. Cửa kính không kéo rèm đen kịt trong màn đêm.

Gương mặt chị hiện lên trên cửa kính. Trong khoảnh khắc tôi đã ngỡ như thế. Nhưng thực ra đó chỉ là hình ảnh phản chiếu của tôi thôi. Đến cả mình cũng nhăm nhăm như thế thì quả là chị em chúng tôi giống nhau thật ư?

Trên kệ có để một tấm gương cầm tay. Tôi định cầm lên soi nên với tay ra lấy, nhưng lại bắt gặp một vật hình trụ nhỏ nằm cạnh tấm gương khiến tôi tò mò. Có vẻ là một thỏi son. Tôi cầm nó lên thay vì cái gương. Đó là một thỏi son môi màu đỏ như máu. Có vài thỏi son hồng nhạt đáng yêu nằm ở đó nhưng tôi bị thu hút bởi thỏi son đỏ này.

Tôi chẳng cần soi gương nữa. Tôi và chị khác nhau ở chỗ có và không có thứ này. Tôi cầm theo thỏi son rồi ra khỏi phòng.

Tôi không biết từ nay về sau mình nên sống thế nào. Trong tình trạng đó, tôi đã nghe thấy giọng chị mình vào một buổi chiều cuối tháng Mười một.

Ngày 30 tháng Mười một.

Trên đường đi học về tôi ghé qua một hiệu sách lớn trong thành phố, định mua một quyển sách luyện thi. Không phải bởi tôi có mong ước học lên đại học. Khi chị tôi còn sống, rõ ràng tôi rất muốn học, nhưng bây giờ thì khác. Chỉ là ngoài học ra tôi cũng chẳng biết làm gì, đành tiếp tục đi theo con đường từ trước đến giờ thôi.

Sách luyện thi nằm ở một dãy sâu trong cửa hiệu. Tôi đứng trước giá sách, ngược nhìn tầng trên cùng, rà mắt theo từng gáy sách xếp thành hàng từ trái qua phải. Khi nhìn hết một tầng, tôi lại đưa mắt xuống tầng kế dưới và tiếp tục tìm quyển sách mình cần.

Mãi mà không tìm được quyển nào ưng ý, tôi cúi xuống tìm cho tới tận tầng dưới cùng. Tôi kiểm tra lần lượt từng gáy sách từ trái qua phải, khi dừng ở cuốn cuối cùng, mắt tôi nhìn thấy giày của ai đó.

Mũi đôi giày đen hướng về phía tôi. Rõ ràng người đó đang đứng xoay thẳng vào tôi. Khi tôi ngẩng đầu lên nhìn thì đôi giày ấy rảo bước đi ra xa và biến mất sau những dãy giá sách. Tôi nhận ra mình bị theo dõi từ lúc này. Cảm giác bất an lan rộng trong tim, tôi quay lại nhìn dãy giá sách.

Lần này tôi cảm giác có người đứng sau lưng mình. Đèn huỳnh quang trong nhà sách in bóng tôi lên giá sách đối diện nhưng có một cái bóng khác to hơn bao trùm lên bóng tôi. Không có tiếng bước chân. Người này có lẽ đứng cách một khoảng đủ gần để chạm vào lưng tôi, tôi nghe thấy tiếng thở.

Tôi biết ngay đó là một tên quấy rối. Tôi đã nghe ai đó kể lại chuyện tương tự từng xảy ra ở nhà sách này. Tuy nhiên tôi không thể hét lên hoặc bỏ chạy. Chân tôi cứng đờ không di chuyển được. Tôi quá sợ hãi, thậm chí không thể quay lại nhìn. Cơ thể tôi căng cứng như đá.

“Xin lỗi, cho em đi qua được không?”

Đột nhiên có tiếng người vang lên từ bên phải. Đó là giọng một chàng trai trẻ.

“Anh là tên quấy rối, đúng không ạ? Hồi nãy em đã nhìn thấy qua gương. Nhìn kìa, trên trần nhà có gắn gương đó anh! Em rất hứng thú đấy. Nhưng mà em muốn qua bên kia nên nhờ anh tránh ra giùm.”

Có lẽ vì nhẹ nhõm khi thấy có người tới nên cơ thể tôi liền được cởi trói, tựa như phép thuật vậy. Tôi quay về phía có tiếng nói và nhìn thấy một thiếu niên mặc đồng phục học sinh màu đen đang đứng giữa những giá sách nhìn về phía mình.

Người đứng phía sau tôi vội vã chuồn theo hướng ngược lại với cậu thiếu niên kia. Tôi nhìn theo bóng hắn ta. Hắn mặc com lê, thuộc kiểu đàn ông có thể gặp ở bất cứ nơi đâu. Dáng chạy của hắn có chút tức cười khiến cho nỗi sợ hãi trong lòng tôi hoàn toàn tan biến.

“... Xin lỗi đã làm phiền đến cậu. Cảm ơn nhiều!”

Tôi quay qua cậu ta cảm ơn. Cậu ta cao hơn tôi, người mảnh khảnh và trông có vẻ yếu ớt sao đó. Tôi nhớ đã từng nhìn thấy bộ đồng phục màu đen cậu ta đang mặc. Đó là đồng phục trường học của một cậu trai khác mà tôi quen.

“Không sao. Tôi không có ý định giúp chị.”

Cậu ta không thay đổi sắc mặt, hờ hững nói.

“Vậy thì thật sự cậu chỉ muốn đi qua bên kia thôi à...”

“Tôi chỉ muốn nói chuyện với chị thôi, chị Kitazawa. Chị là Kitazawa Natsumi đúng không? Chị giống chị gái mình lắm đấy! Vì thế nên tôi mới nhận ra ngay được.”

Vì quá đột ngột nên tôi không phản ứng được. Trước khi tôi kịp trả lời thì cậu ta đã nói tiếp:

“Tôi có quen sơ sơ chị Hiroko lúc còn sống. Tôi đã được nghe chị ấy kể về chị.”

“Chờ một chút! Rốt cuộc cậu là ai?” Tôi chỉ có thể nói được thế.

Cậu ta không thèm trả lời câu hỏi của tôi, lôi từ trong túi ra một thứ. Đó là một phong bì màu nâu nhạt ở đâu cũng bán. Bên trong có chứa gì đó dày cộm lên.

“Chị cầm lấy đi!”

Cậu ta nói rồi đưa cái phong bì cho tôi. Tôi nhận mà chẳng hiểu gì cả. Tôi mở ra kiểm tra thì thấy có một cuộn băng cát xét được nhét trong hộp băng trong suốt.

“Xin lỗi nhưng chị hãy cầm lấy thứ bên trong và trả lại phong bì cho tôi.”

Tôi làm theo lời cậu ta. Tôi lấy cuộn băng ra rồi trả lại cái phong bì không. Cậu ta gấp nó lại nhét vào túi.

Đây là loại băng cát xét có thể mua ở bất cứ chỗ nào. Trên đó có dán dòng chữ: “*Voice 1 • Kitazawa Hiroko*”. Không phải chữ viết tay mà là chữ in.

“Cuộn băng này là sao? Tại sao lại có tên chị tôi trên đó?”

“Chị nghe rồi sẽ biết. Tôi đã nhận nó từ chị Kitazawa Hiroko khi chị ấy còn sống. Tôi muốn chị nghe nên mới giữ nó. Tôi vẫn còn hai cuộn băng nữa nhưng sẽ để dành dịp khác. Nếu như chị nói cho người khác biết về tôi thì dịp đó sẽ không bao giờ đến.”

Cậu ta chỉ nói đến thế rồi quay lưng đi mất.

“Chờ đã...”

Tôi gọi với và định đuổi theo cậu ta. Nhưng không thể. Giống như khi bị tên quấy rối đứng sau lưng, chân tôi không cử động được. Tôi không biết tại sao. Cậu ta không hại gì tôi mà ngược lại còn cứu tôi thoát khỏi tên quấy rối. Mặc dù vậy, trong khi bản thân còn chưa nhận thức được rõ ràng,

không biết từ lúc nào người tôi đã căng thẳng ướm sùng mồ hôi. Trong khi đó bóng lưng cậu ta đã khuất sau mấy giá sách. Chỉ còn lại tôi và cuộn băng trên tay.

Trên chuyến tàu về nhà, tôi ngồi nhìn chăm chăm cuộn băng. Mặt trời đã lặn. Bên ngoài cửa sổ tối đen khung cảnh như được phết mực tàu, hầu như không nhìn thấy cảnh vật gì cả. Có lẽ vì vậy mà tôi không cảm thấy tàu điện đang di chuyển. Mặt trời đã hoạt động theo giờ mùa đông rồi. Hồi chị tôi bị sát hại thì chiều muộn trời vẫn sáng.

Cậu con trai kia là người như thế nào nhỉ? Vì cậu ta mặc đồng phục cấp ba nên chắc bằng tuổi tôi hoặc chỉ thua một, hai tuổi. Cậu ta nói rằng có quen chị gái tôi nhưng tôi chưa từng nghe về cậu ta. Có thể trong khoảng thời gian ngắn trước khi chị tôi bị giết, chúng tôi đã không còn thân nhau nữa nên chị ấy không kể cho tôi nghe về cậu ta cũng là lẽ dĩ nhiên thôi.

Cậu ta nói rằng giữ hộ cuộn băng của chị gái tôi. Có nghĩa là chị tôi muốn cho tôi nghe cuộn băng này? Tiêu đề "*Voice 1 • Kitazawa Hiroko*" có ý nghĩa gì?

Tàu chạy chậm dần, cơ thể tôi chuyển động theo quán tính. Tôi đứng dậy rồi xuống tàu.

Trước cửa ga khá đông đúc. Nhưng khi rẽ vào ngõ và tiến vào khu dân cư thì con đường nhựa trước mặt chẳng có gì ngoài bóng tối trải dài. Tôi bước về nhà, run người trong cơn gió lạnh. Trong đêm tối, ánh sáng duy nhất đến từ những ô cửa sổ của dãy nhà hai bên đường. Sau mỗi khung cửa sổ đó đều có một gia đình đang quây quần quanh bàn ăn tối, điều đó khiến tôi cảm thấy thật phi lý.

Cửa sổ nhà tôi tối om nhưng không phải không có ai ở nhà. Tôi mở cửa chính rồi đi vào phòng khách, chào bố mẹ "Con đã về!"

Hai người đang ngồi im lặng trên ghế xô pha xem tivi mà chẳng hề bật đèn. Chỉ có ánh sáng phát ra từ màn hình tivi chiếu sáng căn phòng. Khi tôi bật công tắc đèn, bố mẹ ngược nhìn tôi và nói: "Chào con" bằng giọng yếu ớt.

"Cửa nhà mình vẫn không khóa đó mẹ. Như thế không được đâu!"

Nghe tôi nói, mẹ gật đầu: “À, thế à!” rồi lại hướng mắt về phía tivi. Trông mẹ rất thờ ơ, kiểu thế nào cũng được.

Không phải họ đang xem tivi. Những biến hóa của màu sắc trên màn hình tivi không chạm đến mắt họ. Tôi rời mắt khỏi hai tấm lưng gầy gò trong bộ đồ nhả nhúm kia, rời phòng khách và lên phòng mình trên tầng hai.

Tôi mặc nguyên đồng phục, vút cặp sách lên giường rồi nhét cuộn băng vào đài. Đó là một cái đài nhỏ màu bạc hơi pha xanh. Tôi đặt nó lên tầng hai giá sách tính từ trên xuống, đứng đối diện hít một hơi thật sâu để bình tâm lại.

Tôi nhớ lại khuôn mặt của chị gái mình. Không phải gương mặt khó chịu nhìn tôi không lâu trước khi chết mà là gương mặt chị hồi còn nhỏ, lúc chị nắm tay tôi đi trên đường cười khoe chiếc răng khểnh.

Tôi nhấn ngón trỏ vào nút “Chạy” trên thân đài. Tiếng động cơ bên trong vang lên. Băng bắt đầu quay. Tôi nhìn về hướng loa.

Mấy giây đầu không có tiếng gì cả, nhưng rồi tôi nghe thấy tiếng gió giống như tạp âm. Tôi căng thẳng, tim đập nhanh hơn.

Hóa ra không phải tiếng gió như tôi tưởng. Đó là tiếng thở của ai đó đập vào micro.

Natsumi...

Đột nhiên tôi nghe thấy giọng chị, yếu ớt như thể chị đã kiệt sức. Tuy nhiên tôi chắc chắn đó là giọng của chị tôi. Tiếng thở lúc trước có lẽ là của chị ấy. Cậu con trai kia không nói dối. Đó thực sự là cuộn băng chị để lại cho tôi.

Này, Natsumi, liệu lời nói này có tới được với em không... Bây giờ chị đang để lại lời nhắn cho em qua micro trước mặt. Nhưng mà nó có đến được với em hay không thì chị cũng không biết nữa...

Chị tôi đã ghi âm cuộn băng này từ khi nào và ở đâu nhỉ? Giọng chị yếu ớt tưởng như sắp tan đi. Giọng nói đứt quãng của chị như đang nghẹn lại do đau đớn. Chị nói chậm chạp, chốc chốc lại im lặng. Vậy nên tôi đoán rằng chị vừa nói vừa nghĩ mà không có kịch bản trước.

Nghe kỹ nhé... Chị được cho phép để lại lời nhắn... Nói gì cũng được, nên bây giờ, trước hết, hãy nói những điều muốn nói qua micro... Nhưng mà chỉ được nói với một người...

Khi bị bảo như thế chị nghĩ ngay tới em, chị nhận ra có rất nhiều điều chị phải nói với em... Lạ nhỉ, không phải là với anh Akagi, mà chị chỉ nghĩ tới những điều muốn nói với em thôi...

Bây giờ, người đang đưa micro cho chị... chị không thể nói về hãn ta được, chị không thể nói, xin lỗi em nhé... hãn ta nói là sẽ đưa cuộn băng ghi âm cho em... Hãn ta thích nhìn thấy phản ứng của người nhận được lời nhắn của chị... Chị nghĩ sở thích đó thật bệnh hoạn nhưng chỉ cần lời chị đến được với em thì như thế cũng chẳng sao...

Toàn thân tôi bất động. Một dự cảm khó chịu lan ra khắp người. Trong đầu tôi vang lên tiếng cảnh báo nguy hiểm không được nghe tiếp. Có một điều đáng sợ đang chờ đợi tôi, nếu tôi nghe thấy điều đó thì sẽ không thể quay trở lại được nữa... Tôi tin chắc như thế và hỗn hển vì khó thở.

Tôi không định nhấn nút tạm dừng. Tôi đứng im, lắng nghe giọng chị hòa cùng tạp âm.

Natsumi, bây giờ chị đang ở trong một căn phòng tối lắm. Chị không cử động được... Xung quanh chị toàn là bê tông thôi... Lạnh lắm... Chị bị đặt lên một cái bệ...

Tôi lấy tay bịt miệng để ngăn tiếng hét. Chị đang nói chuyện qua micro ở nơi nào, trong đầu tôi chọt hiện lên câu trả lời.

Tiếng của chị tôi lẫn với tiếng khóc. Có tiếng mũi sụt sùi.

Chỗ này... giống như một tòa nhà hoang...

Giọng chị tôi trầm lắng, mang âm hưởng sâu thẳm, dường như đang dội lại một cách trống rỗng từ bóng tối của những bức tường bê tông lạnh lẽo. Nỗi đau buồn ấy, trực tiếp xuyên thấu lòng tôi.

Tay phải tôi giơ về phía cái loa trong vô thức. Những đầu ngón tay tôi run rẩy như muốn bám lấy giọng nói của chị, chạm vào màng loa.

Natsumi, chị xin lỗi.

Câu nói đó phát ra rồi tan biến ngay cạnh ngón trỏ của tôi. Trên tay tôi vẫn còn chút dư chấn. Tôi có cảm giác như đã nắm được linh hồn nhỏ bé của giọng nói ấy. Tiếng thở của chị tôi mau chóng biến mất, loa chỉ còn phát ra tạp âm. Hình như đoạn ghi âm đã hết. Tôi đổi sang mặt B để nghe nhưng không có tiếng.

Cuộn băng này chắc chắn được thu lại ngay trước khi chị tôi bị giết. Tôi nhớ đến cậu con trai đã đưa nó cho mình ở hiệu sách. Cuộn băng đã được bỏ sẵn trong phong bì, cậu ta đã bảo tôi rút nó ra tại chỗ. Sau đó cậu ta chỉ lấy lại cái phong bì. Cậu ta chưa một lần chạm vào cuộn băng. Hành động đó cho thấy cậu ta cố gắng không để lại dấu vân tay. Phải chăng cậu ta là người đã chĩa micro cho chị tôi rồi sát hại chị ấy?

Tôi nên đưa cuộn băng này cho cảnh sát. Như thế là tốt hơn cả.

Tuy nhiên tôi không định làm thế. Cậu ta đã nói trước khi bỏ đi rằng nếu tôi để cảnh sát biết thì sẽ không có cơ hội nghe những cuộn băng còn lại.

Vẫn còn những đoạn băng khác. Tôi muốn nghe chúng.

Buổi chiều hôm sau ngày nghe cuộn băng, tôi nghỉ học và đến một nơi có thể nhìn thấy cổng trường cấp ba M.

Trường M là một trường công lập cách trường tôi chỉ hai ga tàu, cổng trường hướng ra con đường có khá nhiều xe cộ qua lại. Bao quanh khuôn viên trường là những hàng cây xanh rợp lá. Lá được tía rất gọn khiến chúng nhìn như những bức tường phẳng lì màu xanh. Từ phía trên, mái nhà màu trắng của khu học xá hiện ra.

Tôi đứng ở quầy tạp chí trong cửa hàng tiện lợi bên kia đường, theo dõi cổng trường qua cửa kính. Tôi giả vờ đứng đọc báo được khoảng một tiếng thì từ cổng trường, học sinh tan lớp bắt đầu ùa ra. Mặt trời cũng ngả về tây.

Hầu hết đám học sinh ra khỏi cổng đều băng qua đường để sang bên có cửa hàng tiện lợi. Chắc vì nhà ga nằm ở phía bên này và vỉa hè cũng rộng hơn. Nhờ thế mà tôi có thể nhìn từng gương mặt một. Tôi vừa dõi theo đám đông học sinh vừa nhớ về giọng nói của chị gái mình. Đêm qua tôi đã nghe đi nghe lại cuộn băng không biết bao nhiêu lần, mỗi lần lại bị chấn động không chớp mắt nổi. Tôi nằm trần trọc nhìn lên trần nhà suy nghĩ nhưng chẳng rút ra được gì.

Cơ thể tôi lão đảo, có lẽ là do thiếu ngủ. Tôi lật quyển tạp chí trên tay và nhìn nhân viên cửa hàng, lo nếu họ thấy nghi ngờ vì mình đã đứng giả vờ đọc báo ở đây suốt một lúc lâu mà đến hỏi thì không biết phải trả lời thế nào.

Tôi lại quay ra ngoài cửa kính nhìn những tốp học sinh đang đi bộ trên đường. Có một nhóm năm cậu con trai cười phấn khích đi qua trước mặt tôi, có lẽ họ đang nói chuyện gì vui lắm. Ánh mắt tôi và một người trong số họ chạm nhau.

Cậu ta nghiêng đầu đứng lại rồi nói gì đó với mấy người bạn đi cùng. Vì bị cửa kính ngăn cách nên tôi không biết cậu ta nói gì, có lẽ là chào tạm biệt. Bốn người kia đi mất chỉ còn cậu ta ở lại.

Tôi chỉnh lại tư thế ngồi.

Cậu ta đi vào trong cửa hàng tiện lợi rồi tiến nhanh về phía tôi.

“Tiền bối Kitazawa phải không? Chị đến đây có việc gì vậy ạ?”

Đó là Kamiyama Itsuki, người quen của tôi từ hồi học cấp hai. Cậu là thành viên điền tên cho có trong câu lạc bộ bóng rổ còn tôi là quản lý. Cậu có nụ cười rạng rỡ đáng yêu như một chú cún con. Dù cao hơn tôi nhưng điệu bộ cậu khi tiến lại gần giống cún con hơn là chó.

“Sao thế ạ? Chị có còn nhớ mặt em không đấy?”

Nghe cậu gọi, tôi bỗng nhẹ nhõm đến độ chực òa lên khóc. Tôi nhận ra mình đã lẻ loi thế nào cho tới bây giờ.

“Đồ ngốc, đương nhiên rồi! Lâu rồi không gặp, Itsuki...”

Nhớ lại hôm đám tang chị tôi. Giữa những người thân và bạn bè của chị ở trường đại học đến viếng, Itsuki, trong bộ đồng phục, đã chạy đến bên tôi. Cậu đã ở bên cạnh tôi lúc ấy, không nói lời động viên nhưng chỉ cần có cậu đứng bên cạnh cũng đủ giúp tôi rồi.

Tôi vẫn còn nhớ phù hiệu trên bộ đồng phục Itsuki mặc hôm đó. Nhờ thế mà tôi biết được người đưa cho mình cuộn băng cũng học trường M. Tôi không biết tên người đó nên đây là manh mối duy nhất để tìm cậu ta.

“Tình cờ quá nhỉ? Mình lại gặp nhau ở chỗ này. Chị đang chờ ai à?”

Không thể nói cho cậu biết tôi đang chờ người có thể là kẻ sát hại chị gái mình bước ra khỏi cổng trường được. Tôi lắc đầu. Không, không phải là lắc đầu. Chẳng biết về mặt tôi lúc đó thế nào mà cậu sa sầm mặt.

“Có chuyện gì phải không...?”

Giọng cậu đầy quan tâm.

“Chuyện của chị gái chị tới giờ vẫn...?”

Cậu biết chuyện tôi và chị gái không hòa hợp. Trong tang lễ, tôi đã kể chuyện đó với cậu khi chúng tôi đứng cạnh nhau. Tấm ảnh thờ trong lễ tang được chụp không lâu trước khi chị qua đời nên tôi cảm thấy muốn chia sẻ cùng ai đó. Người chị trong tấm hình bán thân đó rất xinh đẹp, nhưng không phải người chị mà tôi từng thân thiết.

“Chuyện chị gái tôi cũng qua rồi...”

“Nhưng chị đã buồn đến thế còn gì. Chị nói là muốn nói chuyện với chị gái mà...”

“Ừ, nhưng mà qua... Cho tôi xin lỗi chuyện hôm đám tang nhé. Lúc đó mà tôi lại nói với cậu chuyện như thế...”

Đôi mắt Itsuki nhìn tôi như thể đang nhìn một kẻ đáng thương.

“Cảnh sát đã tìm được manh mối gì về hung thủ sát hại chị gái chị chưa?”

Tôi chăm chú nhìn cậu.

“Vì không hiểu sao em thấy chị là lạ.”

Đúng là một chàng trai sắc sảo. Tôi lắc đầu.

“Cảnh sát vẫn chưa...”

“Vậ à...!”

Cậu nói vậy rồi thở ra, khi ấy, một hình ảnh lọt vào khóe mắt tôi. Trong lúc tôi nói chuyện với Itsuki thì mặt trời đã lặn, bên ngoài tối dần. Thế nhưng qua tấm kính ở cửa hàng tiện lợi tôi vẫn nhìn thấy gương mặt người đó từ cổng trường đi ra và băng qua đường.

Chưa chắc đó là kẻ giết chị gái tôi nhưng khi nhìn thấy cậu ta, tôi cảm thấy sợ hãi như bị nhốt trong bóng tối.

Cậu ta đang đi cùng một nữ sinh khác. Cô ta tóc dài, trông khá xinh đẹp. Gương mặt cả hai người họ hầu như không có cảm xúc. Gương mặt nghiêng của họ lướt qua ngay phía bên ngoài tấm kính chỗ quầy tạp chí. Có lẽ vì thấy tôi đột ngột im lặng nên Itsuki cũng sinh nghi nhìn ra ngoài theo.

“Morino...”

Tôi nghe thấy Itsuki nói.

“Đó là họ của cậu học sinh kia à?”

“Không, là cô gái. Cô ấy khá nổi tiếng đó. Hình như trước đây cô ấy đã chống trả lại một giáo viên có ý định sàm sỡ.”

Hai người đó học cùng khối Mười một với Itsuki.

“Cậu có biết tên cậu con trai kia không?”

Tôi hỏi bằng giọng sấn sỏ khiến Itsuki hơi ngạc nhiên.

“À, vâng, cậu ấy là...”

Itsuki nói ra một cái tên. Tôi ghi khắc cái tên đó vào đầu để không bao giờ quên.

Tôi đứng nguyên trước cửa hàng nhìn theo hướng cậu ta đi. Hai người họ đang đi xa dần về phía nhà ga. Có lẽ cảm nhận được ánh mắt nhìn mình nên cô học sinh Morino đi cạnh cậu ta quay lại. Sau khi lướt mắt qua tôi, cô ta lại quay lưng tiếp tục đi thẳng.

Cánh cửa cửa hàng mở ra, Itsuki cũng ra ngoài.

“Cậu ta cùng lớp với em hồi lớp Mười.”

“Đó là người thế nào?”

Itsuki nhìn tôi chăm chú một lát rồi nhún vai.

“Một đứa bình thường thôi...”

Tôi thấy phân vân. Tôi có nên đuổi theo cậu ta không? Nhưng bên cạnh tôi còn có Itsuki. Rồi cả cô học sinh Morino kia nữa. Tôi sẽ không thể hỏi cậu ta về cuộn băng ghi âm giọng nói của chị tôi.

Tôi quyết định không đuổi theo nữa.

“Có chuyện gì thế ạ...?”

Tôi lắc đầu. Chúng tôi cất bước về hướng nhà ga mà hai người kia vừa đi. Bóng họ đã khuất khỏi tầm mắt.

Ánh đèn bên trong bảng hiệu và máy bán nước tự động hướng ra đường sáng lên. Khi chúng tôi đi bộ trên đường thì mặt trời đã lặn, bóng tối lạnh lẽo của mùa đông dần đậm đặc, chỉ có ánh sáng đó là rõ ràng.

Tôi vừa đi vừa nói chuyện với Itsuki về tình hình gần đây của chúng tôi. Dù vậy nhưng tôi chỉ toàn nói về việc ôn thi đại học, như thể chẳng có gì bận tâm. Còn cậu ấy thì kể về những chuyện thú vị ở trường học, kiểu đã cùng bạn bè chơi những trò gì hay đi những đâu... Dù là mấy chuyện vô thưởng vô phạt của một cậu học sinh mười bảy tuổi nhưng cũng đủ giúp khuấy khỏa trái tim đông cứng của tôi. Có thể Itsuki đã nhận ra điều gì đó và nói chuyện để làm tôi vui.

Những chiếc xe ô tô bật đèn pha mãi miết chạy tới lui trên đường, chiếu sáng chúng tôi rồi lướt qua.

“Mình vào chỗ kia nói chuyện đi!”

Tới trước cửa ga, Itsuki chỉ tay vào tấm bảng hiệu của một nhà hàng gia đình. Nhìn qua cửa sổ tôi thấy bên trong quán có vẻ ấm cúng với ánh đèn trắng.

Quán ăn tràn ngập tiếng chuyện trò vui vẻ của những người đến ăn tối. Cô bồi bàn dẫn chúng tôi tới một bàn phía bên trong. Trên các tấm ngăn và tường có gắn đồ trang trí màu bạc, ánh đèn chiếu vào làm chúng sáng lấp lánh.

“Bố mẹ chị bây giờ thế nào rồi?”

Itsuki gọi cà phê rồi hỏi tôi. Tôi lắc đầu.

“Không ổn lắm. Cứ ở nhà suốt thôi...”

Tôi kể cho cậu nghe tình hình gia đình mình kể từ ngày chị mất. Từ chuyện bụi bám ở góc nhà đến chuyện bố mẹ tôi xem tivi mà không bật đèn. Cả chuyện không khóa cửa ngoài nữa.

“Quả nhiên là chuyện chị Hiroko vẫn chưa...”

“Ừ, đặc biệt là bố mẹ tôi đã nhìn thấy... di thể của chị ấy...”

Cậu im lặng gật đầu. Trong đám tang tôi đã kể với cậu chuyện tình trạng của chị tôi kinh khủng hơn nhiều những gì truyền thông đưa tin.

“Chẳng biết có hồi phục lại được không...”

Tôi nghĩ về bố mẹ và lẩm bầm. Chẳng thể tưởng tượng nổi hình ảnh hai người tái sinh. Thứ hiện ra trong đầu tôi là tấm lưng cuộn tròn của hai con người sẽ mãi mãi tắt hết lửa lòng giống như hiện tại.

“Anh Akagi thế nào ạ?”

“Từ sau tang lễ anh ấy có đến nhà mấy lần nhưng gần đây thì không thấy nữa...”

Anh Akagi là người yêu của chị tôi. Là một trong những người chịu cú sốc khủng khiếp khi chị bị giết. Anh học cùng trường đại học với chị, tôi không rõ lắm nhưng có vẻ hai người đã quen nhau ở đó. Chị tôi thường dẫn anh về nhà chơi nên tôi cũng hay nói chuyện với anh. Trong tang lễ anh Akagi đã ở bên cạnh giúp đỡ bố mẹ tôi.

“Có lẽ người đã hại Hiroko chính là anh...”

Anh thú nhận với tôi sau tang lễ.

“Hôm trước ngày cô ấy bị giết, bọn anh đã cãi nhau... Vậy nên cô ấy mới bỏ chạy khỏi phòng anh...”

Trưa ngày hôm sau, chị gái tôi được phát hiện tại tòa nhà hoang. Người cuối cùng nhìn thấy chị lúc còn sống chính là anh ấy. Nếu như họ không cãi nhau thì có lẽ chị đã không gặp phải hung thủ và bị giết. Anh Akagi nói đến đó rồi lấy tay ôm mặt.

“Em sắp phải đi đây...” Itsuki đứng dậy. Đã đến giờ tàu chạy.

“Tôi sẽ ngồi đây suy nghĩ thêm một lúc.”

“Em hiểu rồi! Vậy thì...”

Cậu đã định đi nhưng quay lại nhìn tôi một lần nữa.

“... Nếu có chuyện gì phiền muộn chị cứ gọi em nhé!”

Tôi nhìn theo bóng cậu rời khỏi quán, lòng thầm cảm ơn. Chỉ còn lại một mình, tôi ngồi uống cà phê và nhìn gia đình ngồi ở bàn kế bên, phía bên kia lối đi. Nhìn thẳng thì mất lịch sự nên tôi chỉ liếc mắt xéo qua.

Nhà họ dẫn theo trẻ con, có lẽ đến đây ăn tối. Một cặp vợ chồng trẻ và hai chị em gái nhỏ xíu giống như gia đình tôi thuở xưa. Cô em gái có lẽ chưa đến tuổi biết nói, ngậm ngón tay trong mồm rồi đảo đôi mắt đen láy nhìn xung quanh. Tôi đang liếc nhìn thì bất chợt chạm mắt cô bé.

Tôi nhớ đến chị mình.

Lúc đó chúng tôi vẫn còn nhỏ. Hai chị em đi chơi ở một chỗ rất xa. Hình như khi ấy là đầu xuân, thời tiết ấm áp. Tôi vừa mới vào tiểu học, lan can, tường hay hòm thư đều trông rất to lớn. Tôi và chị leo mãi leo mãi lên con dốc ở khu dân cư. Lên tới đỉnh dốc thì có một khu rừng. Chúng tôi nhìn xuống phố xá dưới bóng cây. Những dãy nhà tí hon kéo dài tít tắp.

Có bóng chim bay qua bầu trời cao. Là một con chim màu trắng với đôi cánh dài. Khu này có con sông lớn chảy qua nên tôi lúc ấy đã tự ý quả quyết rằng đó là nơi chim làm tổ. Cánh chim sải rộng, rất ít khi đập, nhàn nhã cưỡi gió bay qua trời xanh. Tôi mãi miết nhìn theo mãi không biết chán.

Chị nhìn tôi mỉm cười. Bên khóe miệng lộ ra chiếc răng khểnh. Sau này lớn lên và thay răng, chiếc răng khểnh của chị vẫn còn. Chúng tôi thường chơi trò ma cà rồng. Nhưng rồi một thời gian dài tôi đã không còn thấy nụ cười với chiếc răng khểnh của chị.

Lần chị tôi nhuộm tóc, tôi buột miệng nói là muốn nhuộm giống thế.

“Đừng làm thế! Không hợp với Natsumi đâu.”

Chị nói. Tôi không thể coi đó là một lời khuyên xuất phát từ lòng tốt vì cách chị nói nghe như đang quát tôi. Những lúc như thế tôi cảm thấy như thể chị không muốn tôi tồn tại.

Tại sao chị lại chết? Tôi không nghĩ rằng có người hận chị đến mức phải giết chị. Và những lời chị muốn nói với tôi trước khi chết là gì?

Đúng lúc này có một bóng người đổ xuống bàn ăn. Tôi ngẩng đầu lên thì thấy cậu học sinh mặc đồng phục màu đen đang nhìn mình. Chính là người đã đi cùng cô gái tên Morino qua cửa hàng tiện lợi lúc nãy.

“Chị Kitazawa đã rình tôi ra khỏi cổng trường đúng không?”

Tôi không quá ngạc nhiên, tôi cảm thấy việc cậu ta đột ngột xuất hiện là chuyện đương nhiên. Tôi vẫn ngồi nguyên tại chỗ, nhìn cậu ta và hỏi lại.

“... Cậu đã giết chị gái tôi đúng không?”

Cậu ta im lặng, rồi mở miệng nói:

“Đúng vậy, tôi đã giết chị ấy.”

Giọng nói bình thản của cậu ta xua tan hết những âm thanh ồn ào của quán ăn trong tai tôi.

Cậu ta ngồi xuống cái ghế đối diện mà Itsuki vừa ngồi. Tôi không thể cự quậy, giống như bị liệt, chỉ có thể ngồi im nhìn cậu ta. Nhưng kể cả có cử động được thì tôi cũng không thể ngăn cậu ta ngồi xuống trước mặt, hay đứng dậy và hét lên.

Tôi đã giết chị ấy...

Lời nói của cậu ta lặp đi lặp lại trong đầu tôi. Tôi đã luôn nghĩ đến khả năng đó. Thế nhưng giọng nói ấy dù lọt qua tai vẫn không dễ dàng thấm vào đầu tôi được. Giống như đổ ào cả xô nước đầy vào chậu cây. Giọng nói dừng sững lại trong khoảng giữa não và hộp sọ, phần lớn âm thanh tràn đầy trong đầu mà không hấp thụ được vào não.

Cậu ta nghiêng đầu nhìn tôi, ghé sát bàn ăn hơn một chút, miệng mấp máy. “Chị ổn chứ?” Hình như cậu ta nói vậy. Mọi cậu ta cử động như đang nói những lời đó. Sau đó cậu ta vươn tay qua bàn định đặt lên vai tôi. Khi đầu ngón tay cậu ta chuẩn bị chạm vào áo mình, tôi quát lên.

“Đừng chạm vào tôi!”

Tôi muốn tránh cậu ta càng xa càng tốt nên đẩy ghế sát vào tường. Đó không phải là hành động có chủ ý mà tôi chỉ làm theo phản xạ.

Quán ăn đột nhiên ồn ào trở lại. À không phải là *trở lại*. Nhạc phát trong quán và tiếng khách khứa vốn chưa từng dứt đoạn mà chỉ không lọt vào tai tôi thôi. Nhưng giờ với tôi, thời gian bị ngưng lại đã chạy tiếp.

Dường như giọng của tôi đã vang tới chỗ gia đình ngồi ở phía bên kia lối đi. Hai vợ chồng họ quay sang nhìn tôi với vẻ bối rối. Khi ánh mắt chúng

tôi chạm nhau, họ ngượng ngùng nhìn lảng đi và tiếp tục trò chuyện với nhau.

“Chị ổn chứ? Chị Natsumi?”

Cậu ta rút lại cánh tay bị tôi cự tuyệt, ngồi ngả ra sau hỏi. Tôi cũng ngồi lại như cũ rồi lắc đầu.

“Không ổn....”

Ngực tôi thắt lại. Tôi không khóc nhưng giọng nghẹn ngào.

“Không ổn chút nào hết...”

Đầu tôi nóng lên. Tôi không biết mình nên sợ hãi hay căm hận cậu ta nữa. Tuy nhiên tôi cảm nhận được một thứ khí chất siêu việt tỏa ra từ cậu thiếu niên đang ngồi đối diện.

Dù cho tôi có hoảng loạn hay dao động thế nào thì cậu ta cũng chỉ lạnh lùng như đang nhìn một sinh vật sống. Dường như tôi không phải là một con người mà đã trở thành một con côn trùng dưới lăng kính hiển vi.

“Chị Natsumi! Tôi không muốn chị hét lên đâu.”

Giọng cậu ta không chút cảm xúc. Tựa như cậu ta không có tâm hồn vậy. Tôi nghĩ mình đang phải đối diện với một thứ thật khủng khiếp.

“Tại sao cậu lại giết chị tôi...?”

Có lẽ cậu ta chưa từng cười, chưa từng mỉm lòng khi đột nhiên được ai đó tâm sự nỗi phiền muộn giống như Itsuki. Chỉ tồn tại như một khối hình người trơn trượt... Hơi kỳ quái nhưng đó là ấn tượng của tôi về cậu ta.

“Tại sao tôi lại giết chị Hiroko ư, căn bản thì tôi cũng không biết.” Cậu ta nói chậm rãi. “Nhưng đó không phải vấn đề từ phía chị ấy mà hoàn toàn là vấn đề của tôi.”

“... Vấn đề của cậu?”

Cậu ta ra vẻ suy nghĩ, im lặng một thoáng. Mắt cậu ta vẫn không rời khỏi tôi. Một lát sau, cậu ta khẽ hất cằm sang phía gia đình đang ngồi bên kia lối đi.

“Lúc này chị đã nhìn gia đình kia nhỉ?”

Tôi nghe thấy giọng hai chị em gái cười đùa.

“Có phải chị đã liên tưởng hai đứa bé kia với chị em mình và nhớ lại chuyện quá khứ không? Chị đã nhẹ nhàng rút những ký ức thời thơ ấu vui vẻ từ trong tim ra và ngắm nhìn nó như ngắm một viên đá quý đúng không?”

“Thôi đi..!”

Tôi muốn bịt tai lại để không phải nghe giọng cậu ta. Cậu ta cứ như đang đi guốc trong bụng tôi.

“Tôi cũng có một cô em gái. Khoảng mười năm trước chúng tôi cũng từng đi ăn như gia đình kia. Tôi không nhớ rõ nhưng mà chắc là như thế đó. Ngạc nhiên không?”

Mỗi lời cậu ta nói lại làm tim tôi đập nhanh hơn, cảm giác tôi đang tăng tốc dần dần trên đà lăn theo dốc xuống vực thẳm.

“Chị nhìn cô bé kia xem! Cần thận đừng để nó biết...”

Cậu ta cố ý nói nhỏ.

Tôi rời mắt khỏi cậu ta và liếc sang cô bé ở bàn bên. Cô bé đang đứng trên ghế. Đôi mắt trong veo nhìn ra phía xa, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lấy áo mẹ. Tôi với cô bé chỉ là người lạ, đến tên cũng không hay biết. Thế nhưng tôi vẫn có cảm giác yêu mến cô bé.

“Chị Natsumi này, nếu như mười năm sau cô bé đó trở thành một kẻ giết người thì chị nghĩ sao?”

Tim tôi đột nhiên ngưng ngắt. Tôi quay lại, định hỏi cậu ta đang nói cái quái gì, nhưng cậu ta đã nói tiếp trước khi tôi kịp mở miệng.

“Có thể nó sẽ giết cả bố mẹ lẫn chị gái. Không phải là không có khả năng đó đúng không? Không chừng nó đã lên kế hoạch cho chuyện ấy rồi đấy. Có thể cái vẻ trẻ con kia chỉ là đóng kịch thôi, còn trong lòng nó chỉ muốn vồ ngay lấy con dao cắt hamburger kia đâm vào cổ mẹ.”

“Tôi xin cậu đấy...”

Tôi không chịu nổi nữa, cậu ta bị điên rồi. Tôi gục mặt xuống, mắt nhắm chặt chịu đựng những lời cậu ta nói. Từng lời từng lời biến thành nỗi đau đớn, như thể đang đập vào trán tôi.

“Chị Natsumi, chị ngẩng mặt lên đi... Tôi đùa thôi... Cô bé ấy có thể sẽ không giết ai đâu. Tất cả những chuyện vừa kể là nói về tôi thôi.”

Tôi ngẩng mặt lên nhìn cậu ta. Mắt tôi ngấn nước, ánh sáng dường như nhòe đi.

“Tôi đã được sinh ra là kẻ như thế đấy. Lúc còn nhỏ như cô bé kia tôi vẫn chưa nhận ra, nhưng từ khi học tiểu học tôi đã biết mình khác với mọi người.”

“... Rốt cuộc cậu đang muốn nói gì?”

Tôi bối rối hỏi. Cậu ta kiên nhẫn giải thích.

“Chuyện sứ mệnh giết người của tôi. Tôi chỉ có thể nghĩ theo cách ấy. Tôi buộc phải giết người, giống như ma cà rồng phải hút máu người vậy. Số phận đó đã gắn với tôi ngay từ khi sinh ra rồi. Không phải do bị tổn thương tâm lý vì bạo hành gia đình, mà tổ tiên tôi cũng chưa từng giết người. Tôi lớn lên trong một gia đình rất bình thường. Tuy nhiên trong khi những đứa trẻ bình thường chơi một mình cùng bạn bè và thú cưng tưởng tượng thì chỉ riêng tôi quan sát những xác chết tưởng tượng.”

“Cậu là ai...”

Cậu ta không giống con người. Tôi cảm thấy cậu ta đáng sợ và mang theo điềm gở.

Cậu ta im lặng một lát rồi lắc đầu.

“Tôi không biết. Tại sao tôi lại phải giết người, dù có nghĩ vắt óc tôi cũng không trả lời được. Tôi vẫn phải giữ bí mật chuyện này và sống vờ vịt, cẩn trọng không để ai thấy được những suy nghĩ trong lòng mình.”

“Với gia đình cậu cũng...”

Cậu ta gật đầu.

“Cả nhà tôi vẫn nghĩ tôi là đứa trẻ bình thường như bao đứa trẻ khác. Đó là vì tôi đã vô cùng cẩn thận và xây dựng hình ảnh của mình như thế.”

“Cậu... sống với sự giả dối hoàn toàn...?”

“Đồng thời, tôi chỉ thấy sự dối trá hoàn toàn thôi.”

Tôi không hiểu ý câu đó. Cậu ta giải thích thêm.

“Những cuộc chuyện trò trong gia đình, thái độ thân thiết của người quen, tôi không thể coi đó là chân thành được. Tôi nghĩ hẳn kịch bản nằm ở đâu đó, hồi nhỏ tôi đã thử tìm kiếm trong nhà. Tôi cũng muốn đọc lời thoại như những người khác. Nhưng chẳng có kịch bản nào hết. Thứ duy nhất mà tôi thật sự cảm nhận được là cái chết.”

Vậy nên tôi mới ham muốn cái chết của người khác.

Môi cậu ta cử động theo những lời ấy.

“... Thế nên chị tôi mới bị...”

“Đêm hôm đó tôi đang đi trên đường thì nhìn thấy chị ấy đang ngồi trước máy bán nước tự động. Chị ấy khóc sưng cả mắt nên tôi hỏi thăm xem có ổn không thì chị ấy nói cảm ơn tôi làm lộ ra chiếc răng khểnh...”

Cậu ta sát hại chị tôi vì thích cái răng khểnh. Cậu ta khẳng định rằng nó giống như một thứ tình yêu.

Tôi nghe cậu ta kể, cảm thấy như thể mình bị trói chặt vào cái ghế bọc da của nhà hàng. Tôi nhìn tay cậu ta đặt trên bàn. Bàn tay trắng trẻo thò ra từ cánh tay áo đồng phục màu đen. Những ngón tay thon thả, móng tay được cắt tỉa gọn gàng. Đôi tay trước mắt tôi chắc chắn là tay của con người. Thế nhưng bảy tuần trước, chính đôi tay này đã sát hại chị gái tôi.

“Cậu thích cái răng khểnh của chị tôi nên mới...?”

Cậu ta gật đầu rồi lôi ra một thứ từ cái cặp đang để bên cạnh. Nó hình lập phương, có kích thước đặt vừa lòng bàn tay.

“Đây là một khối nhựa thông. Tôi định cho chị xem.”

Cậu ta đặt nó lên bàn. Khối nhựa thông trong suốt, bên trong lơ lửng khoảng hai chục hạt màu trắng xếp thành hai hàng hình chữ U bên trên và bên dưới.

“Tôi đã vất vả lắm mới nhặt được hết cái đám văng lộn xộn trong phòng đây.”

Đó là răng. Chúng được đặt lơ lửng trong khối nhựa thông, giữ đúng hình dạng ban đầu, trông như thể hàm răng của một người vô hình.

Tôi nhận ra có một chiếc răng khểnh.

Tôi nghe thấy tiếng cười trong veo của lũ trẻ. Đền trong quán phản chiếu lấp lánh trên những đồ trang trí màu bạc. Giữa bầu không khí yên bình này, hàm răng của chị hiện ra trước mắt khiến tôi cảm thấy như mình đang mơ.

Thật kỳ lạ, tôi không hề sợ mà chỉ thấy buồn. Chưa từng có ai cho tôi biết rằng của chị đã bị nhỡ ra hết.

Cậu ta bỏ lại khối nhựa thông vào trong cặp rồi lấy ra một cái phong bì.

“Nãy giờ tôi đã nói nhảm nhiều rồi. Đây là cuộn băng thứ hai.”

Cậu ta mở phong bì ra rồi dốc ngược. Từ bên trong, một cuộn băng cát xét rơi xuống mặt bàn.

“*Voice 2 • Kitazawa Hiroko*” là dòng chữ dán trên cuộn băng.

“Vẫn còn một cuộn băng nữa đó.”

“Hãy cho tôi nghe!”

Cậu ta đứng dậy quay lưng về phía tôi và nói.

“Khi chị nghe hết cuộn băng thứ hai thì hãy suy nghĩ về chuyện đó.”

Cậu ta đã rời khỏi nhà hàng được một lúc mà tôi vẫn chưa đứng dậy được. Cuộn băng vẫn nằm trên bàn, tôi nhớ tới răng của chị mình trong khối nhựa thông.

Tôi đưa cốc cà phê lên môi. Cà phê nguội ngắt. Cô bé ở bàn bên kia lồi đi quay sang nhìn tôi. Khóe miệng cô có dây chót nước xốt trông rất đáng yêu. Đôi mắt đen xinh đẹp nhìn vào bàn tay tôi. Có lẽ cô bé thấy lạ vì tiếng lách cách do cốc cà phê trên bàn tay run rẩy của tôi đập vào đĩa lót.

Tôi rời nhà hàng rồi leo lên tàu điện, ngồi gập mình trên ghế. Có lẽ về mặt tôi rất tệ nên ông chú ngồi đối diện cứ nhìn sang. Lạ thay, tôi sợ mình sẽ bị tra hỏi. Liệu những người xung quanh và nhân viên trên tàu có biết về nội dung cuộc trò chuyện của tôi với cậu thiếu niên đáng sợ kia và cuộn băng trong túi áo tôi không? Tôi sợ ai đó sẽ gạn hỏi mình.

Tôi ra khỏi cửa soát vé rồi đi bộ về nhà trên con đường tối om. Về đến trước cửa, tôi nhìn thấy có ánh sáng hắt qua cửa sổ. Sau khi mặt trời lặn, cũng tùy hôm mà bố mẹ tôi có để ý bật đèn lên hay không.

Tôi đang định mở cổng thì cửa mở ra từ bên trong, một bóng người xuất hiện. Đó là anh Akagi. Anh hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi đứng trước cửa.

“... À, Natsumi!”

Đôi mắt phía sau cặp kính nheo lại, anh cười yếu ớt.

“Anh đến chơi ạ.”

“Anh cũng chuẩn bị về rồi, anh hơi lo...”

Anh ghé qua đây trên đường đi học về. Tôi và anh Akagi cứ thế đứng nói chuyện với nhau trước cổng. Anh khá cao. Nếu cứ nhìn thẳng như bình thường thì tôi sẽ không thấy mặt anh. Vì luôn phải ngẩng đầu lên nói chuyện nên lần nào cổ tôi cũng mỏi.

Anh biết rất nhiều về sách, tầng hai nhà anh chứa nhiều sách đến mức sàn kê cột kẹt. Chúng tôi nói chuyện khá hợp nhau. Thế nhưng bây giờ chẳng ai có tâm trạng để chuyện trò vui vẻ, quanh đi quẩn lại chỉ là mấy lời khách sáo như cảm ơn vì đã lo lắng cho nhau hay vì đã suy nghĩ đến chị Hiroko.

Trong lúc nói chuyện, đầu tôi nghĩ tới cuộn băng kia. Lẽ thường thì nên cho anh ấy nghe giọng của chị. Tuy nhiên tôi không nói gì về cuộn băng.

“Thế nhé, Natsumi. Chào em...”

Anh Akagi vẫy bàn tay thon dài rồi đi mất. Tôi im lặng nhìn theo, ngạc nhiên trước sự thay đổi của chính mình. Trước đây mỗi lần nói chuyện với anh Akagi tôi đều không giữ nổi bình tĩnh. Trái tim cứ đập rộn ràng. Hễ thấy anh nhìn chị tôi với đôi mắt dịu dàng lòng tôi lại man mác buồn.

Trong tôi từng có một phần ngưỡng mộ anh Akagi. Nhưng bây giờ trái tim tôi đã lặng im như tảng đá lạnh lẽo rồi.

Tôi xoa gáy và nhận ra mình thậm chí còn chưa nói lời tạm biệt. Trước đây mỗi khi kết thúc cuộc trò chuyện tôi đều thấy mỏi cổ và hăng hái vẫy tay nói: “Hẹn gặp lại!”

Quan hệ của chúng tôi đã xa cách dần. Kể từ sau khi chị tôi mất, chúng tôi đã trở lại làm những người xa lạ. Có lẽ bởi vì nếu không có chị thì tôi đã

không biết anh nên đó cũng là chuyện đương nhiên. Tuy nhiên, hình như anh Akagi vẫn quan tâm đến việc giữ quan hệ. Nếu không phải thế thì anh đã không đến nhà tôi.

Tôi bước lên nhà, vào phòng khách lạnh lẽo như trong tủ lạnh, chào bố mẹ đang ngồi bên bàn sưởi. Bố mẹ chỉ trả lời bằng quơ khi nghe tôi kể lại chuyện gặp anh Akagi ở cổng. Tôi cảm thấy tâm trạng mình đột ngột trở nên nặng nề.

Tôi leo lên cầu thang, vào phòng rồi đóng cửa lại. Tôi lôi cuộn băng từ trong túi ra bỏ vào đài thay cho cuộn băng đầu tiên giờ nằm trên bàn.

Tôi nhấn nút chạy băng. Có tiếng máy chạy. Tôi ngồi xuống ghế, nhìn cái đài trên giá sách, chợt nhớ về ngày xưa.

Lúc đó tôi và chị còn học tiểu học. Chúng tôi lần lượt thu âm vào băng cát xét. Tôi thấy buồn cười vì giọng mình được thu lại nghe rất khác lạ. Rồi bố mẹ xuất hiện, cả nhà cùng hát và thu vào băng. Tôi còn nhớ chúng tôi đã vô cùng hào hứng hát một bài hát thiếu nhi. Mỗi lần cả nhà cùng đi xe, bố thường bật cuộn băng đó. Đến khi chị em tôi lên cấp hai bố vẫn còn hay bật, chúng tôi thường gào toáng lên “Bố đừng phát nữa!” rồi lấy cuộn băng từ tay bố. Mẹ luôn cười khi nhìn cảnh ấy.

Hồi đó thật là vui.

Natsumi...

Hãy chuyển lời cảm ơn của chị đến bố mẹ và anh Akagi nhé... Xin lỗi vì chị đã gây ra phiền phức...

Em cho mọi người nghe cuộn băng này được không...

Chị đã không còn biết gì nữa rồi...

Chị...

Có lẽ chị sắp bị giết...

Ban đầu chị chỉ nghĩ là đùa giỡn thôi...

Natsumi... Mới này, chị vẫn còn bị bịt miệng, che mắt giam trong phòng tối. Khóc lóc hay la hét cũng vô ích... Khi nghĩ thế, đột nhiên chị thấy hồi hận...

Chị muốn xin lỗi em... Vậy nên chị mới để lại lời này cho em...

Thật tình, không biết chị đã làm gì để chuyện đến nước này...

Này, em có nhớ thỉnh thoảng chị hay nói những điều làm em tổn thương và khó xử không...

Những lúc ấy mặt em rất lo lắng...

Xin lỗi nhé... Không phải lỗi do em... Chỉ là chị nổi giận vô cớ thôi...

Nghe xong chắc em sẽ ngạc nhiên lắm...

Nhưng nếu chị không nói gì với em rồi chết đi thì em sẽ không biết chuyện gì cả, vậy nên chị phải nói rõ ràng...

Tới đó cuộn băng không phát ra âm thanh gì nữa. Tiếp đến không phải giọng của chị tôi mà là của cậu thiếu niên kia.

Chị Kitazawa Natsumi này, vào mười một giờ đêm ngày 3 tháng Mười hai, chị hãy đi một mình đến bệnh viện bỏ hoang nơi chị Hiroko đã chết! Chị biết chỗ rồi đúng không? Ở căn phòng người ta phát hiện ra thi thể ấy. Tôi sẽ giao cuộn băng tiếp theo ở đó.

Tiếng của cậu ta đã kết thúc cuộn băng.

Hai ngày sau khi tôi nghe cuộn băng đã là ngày 3 tháng Mười hai. Trong khoảng thời gian đó tôi không đi báo cảnh sát mà tiếp tục cuộc sống như bình thường. Tôi đến trường và học ôn thi.

Hết buổi học, tôi định ra khỏi lớp thì nghe một cô bạn thân gọi từ hành lang.

“Natsumi ơi, Chủ nhật này đi đâu chơi không?”

Cô bạn đó để ý thấy tôi hiếm khi cười kể từ ngày chị mất nên đã bắt chuyện để động viên tôi.

“À, ừ... Nhưng nếu tớ không đi được thì xin lỗi nhé.”

“Natsumi, hôm đó cậu bạn chuyện gì à?” Cô nghiêng đầu hỏi.

Tôi không bận gì. Nhưng đêm nay tôi không dám chắc mình có thể còn sống trở về. Tôi định sẽ làm theo lời cậu thiếu niên kia. Buổi tối hai hôm

trước, sau khi nghe xong cuộn băng tôi đã quyết như thế.

Nếu đến tòa nhà hoang đó, tôi sẽ được nghe cuộn băng ghi âm lại giọng người chị đã mất. Tuy nhiên thay vào đó, tôi không biết mình có thể sống sót quay về hay không. Tôi không nhìn ra ý đồ của cậu ta khi gọi tôi đến đó. Có thể cậu ta sẽ giết tôi.

“Cũng không đến mức gọi là bạn nhưng mà...”

Tôi trả lời và chợt cảm thấy muốn ôm chầm lấy cô bạn. Từ nay về sau cô ấy sẽ sống tiếp thế nào nhỉ. Cách đây không lâu chúng tôi vẫn là những học sinh bình thường, ngáp vặt khi đến lớp, hí hoáy chép lại vào vở đám chữ ghi trên bảng. Tôi đã nghĩ rằng chúng tôi sẽ tiếp tục sống những ngày tháng giống vậy. Những tháng ngày bình dị và hạnh phúc.

Thế nhưng tôi không cho rằng mình còn có thể sống những ngày như thế nữa. Tôi có linh cảm mình đã dính dáng quá sâu tới cái chết để có thể sống tiếp một cuộc đời êm đềm. Nhưng cô bạn trước mặt tôi vẫn có tương lai đang chờ đón, khi nghĩ rằng đây có thể là lần chia tay cuối cùng, sau này sẽ không gặp lại nữa, tôi thấy rất thương cô.

“Hẹn mai gặp lại nhé!”

Tôi vẫy tay tạm biệt cô.

Ra khỏi khu học xá, cơn gió tháng Mười hai lạnh lẽo ập vào trán tôi. Mặt trời vẫn chưa lặn nhưng mây xám xịt che kín bầu trời, xung quanh mờ tối. Tôi khép áo khoác, cúi gằm mặt bước đi.

Khi ra đến cổng điện thoại của tôi reo lên. Là Itsuki gọi.

“Bây giờ? Tôi mới tan học, vừa ra đến cổng.”

Tôi đứng lại, nói với cậu ấy ở đầu dây bên kia. Con đường trước cổng trường xe cộ qua lại tấp nập. Tiếng xe và tiếng gió khiến cuộc nói chuyện của chúng tôi thường xuyên bị gián đoạn.

“Hả, cậu nói gì? Tôi không nghe rõ.”

Tôi cao giọng hỏi lại.

“À ừ... Cảm ơn cậu vì chuyện hôm trước nhé. Không có gì đâu, tôi ổn...”

Có thể đây cũng sẽ là cuộc điện thoại cuối cùng của tôi với cậu ấy. Nghĩ thế, tôi cố gắng nói thật to để át đi tiếng ồn ào xung quanh, nước mắt chực trào ra. Tôi gặp Itsuki lần đầu hồi cấp hai. Chúng tôi thân nhau như chị gái và em trai vậy.

“Cậu nói to lên...”

Tôi nhắm mắt lại nghe giọng nói khàn khàn vì lẫn tạp âm của Itsuki.

“Tôi ổn mà, ừ, xin lỗi vì đã làm cậu lo lắng. Hả? Tôi không khóc mà...”

Cuộc nói chuyện ngắn ngủi của tôi với Itsuki kết thúc.

Tôi xem đồng hồ lúc ở trên tàu về nhà, năm giờ chiều. Trên đường tới ga mặt trời đã lặn, cửa kính tàu điện tuyền một màu tăm tối. Chỉ còn sáu tiếng nữa là đến giờ hẹn với cậu thiếu niên kia.

Không biết tại sao nhưng cơ thể tôi không hề run rẩy sợ hãi. Lòng bình thản, tôi nhắm mắt lại cảm nhận chuyển động của tàu điện. Có lẽ cơ thể tôi đã tê liệt trước nguy hiểm có thể xảy ra với mình. Khi nhìn thấy rằng chị trong nhà hàng, tôi đã tê liệt. Rồi chẳng biết từ lúc nào dần mất đi cảm giác về hiện thực.

Tôi không nghĩ tới việc kháng cự lại cậu thiếu niên kia. Tôi định sẽ đến tòa nhà hoang mà không mang theo vũ khí phòng thân hay kể cho ai biết. Cảm giác duy nhất của tôi là ước muốn được nghe giọng chị. Những chuyện khác không quan trọng. Kể cả việc cậu ta định làm hại tôi.

Hôm nay bố mẹ tôi cũng quên khóa cổng. Tôi vào nhà và chào bố mẹ. Mẹ đang gấp quần áo trong phòng, nghe tôi gọi chỉ cười yếu ớt nói “Chào con”. Nhìn mẹ mong manh đến mức chỉ cần động nhẹ cũng đủ khiến bà đổ gục.

Trong phòng khách, bố đang ngồi gục đầu bên bàn sưỡi. Tôi không nhìn thấy mặt bố. Lúc còn nhỏ tôi với chị thường đu tay bố đùa nghịch. Tấm lưng gầy của bố khiến tôi nhận ra chuyện ấy đã xảy ra từ lâu lắm rồi.

“Con về rồi bố...”

Tôi quỳ xuống cạnh bố. Vì bố không trả lời nên tôi nghĩ rằng ông đã ngủ. Tôi để ông lại và định rời đi.

“... Natsumi!” Bố gọi tôi lại. “... Xin lỗi vì đã làm con lo lắng...”

“Bố nói gì thế?”

Ngày hôm nay tôi đã nói với bạn bè không biết bao nhiêu lần câu bố vừa nói.

“Có nhiều người nói con và Hiroko giống nhau nhưng mà... đến gần đây bố mới hiểu vì sao. Khi Hiroko còn sống bố không cảm nhận được, giờ chỉ còn có con bố mới thấy đúng thế thật...”

Bố ngẩng đầu lên nhìn tôi. Bố nói thỉnh thoảng ông nhầm tôi với người chị đã chết. Trong đôi mắt ông, nỗi buồn và sự hiền từ hòa vào nhau.

“Nhưng Natsumi này, con vừa đi học về à?”

Thấy tôi gật đầu, bố tỏ vẻ ngờ vực.

“Lúc này bố nghe thấy có tiếng bước chân lên cầu thang...”

“Không phải mẹ à bố?”

“Lúc đó mẹ đang ở đây nên không phải đâu.”

Vì không có tiếng chuông cửa nên chắc bố nghĩ tiếng bước chân ấy là của con gái đi học về.

Tôi bước lên cầu thang về phòng mình.

Cuộn băng trong phòng tôi đã biến mất. Có thể cậu thiếu niên đó đã đột nhập vào nhà tôi mang nó đi. Cũng dễ hiểu thôi. Đêm nay nếu tôi không trở về từ căn nhà hoang thì cảnh sát chắc chắn sẽ điều tra ra cuộn băng trong phòng tôi và tìm ra cậu ta. Để đề phòng thì cậu ta đã mang nó đi. Điều đó đồng nghĩa với việc cậu ta không định để tôi bình yên vô sự trở về.

Cảm thấy cơ thể mất hết sức lực, tôi ngồi phịch xuống ghế. Hai ngày nay dù đã có linh cảm mình sẽ bị giết, song bây giờ tôi mới bắt đầu thấy được ý định của cậu ta một cách rõ ràng. Nếu làm theo lời nói trong cuộn băng và đi tới tòa nhà hoang ấy, tôi sẽ chết. Chết rồi cuộc là gì. Cậu ta đã nói cái chết là điều duy nhất mà cậu ta cảm nhận được trên đời này. Giống như ma cà rồng hút máu, cậu ta thưởng thức hương vị của cái chết.

Tôi ngồi bất động trên ghế một lúc lâu. Không gian yên tĩnh vô cùng. Tôi tưởng tượng ra cảnh chị mình bị cậu ta sát hại, rồi gương mặt của chị

tôi bị thay thế bằng gương mặt của chính tôi. Tuy nhiên tôi không cảm thấy chấn động như mình nghĩ.

Trước đây tôi từng thấy được ranh giới rõ ràng giữa sự sống và cái chết. Mình đang sống. Chị, bố mẹ và mọi người cũng đang sống. Điều đó thật rõ ràng.

Nhưng bây giờ ranh giới ấy thật mong manh. Tôi đang đứng trên vùng màu xám pha giữa đen và trắng, cũng giống như bố mẹ tôi khi đến gần xác chị. Chúng tôi đã giẫm một chân vào thế giới của sự chết, và không thể thoát khỏi đó nữa.

Còn chị... chị thật sự đã chết rồi. Tuy nhiên với tôi giọng nói được thu âm của chị vẫn còn sống. Người chị trong cuộn băng đó vẫn đang hít thở, vẫn đang suy nghĩ chuyện này chuyện kia, vẫn còn nói được, vẫn chờ tôi đến...

Ranh giới sinh tử rốt cuộc là thứ gì tôi cũng không biết nữa. Nhưng giờ đây tôi đang đứng ở ranh giới đó.

“Natsumi!”

Có tiếng gọi từ tầng dưới. Là giọng của mẹ.

“Xuống ăn cơm!”

Tôi định đứng dậy trả lời “Con xuống đây!” Nếu tôi không xuống thì sẽ chỉ có bố mẹ ăn tối với nhau thôi. Như thế sẽ có nhiều khoảng trống lắm.

Bị chị bỏ lại, cả ba chúng tôi đều lao đao, dẫu vậy chúng tôi vẫn luôn cố gắng dùng bữa với nhau. Vì để ý đến cái ghế duy nhất bỏ trống nên chẳng ai nói được chuyện gì vui vẻ, nhưng ít nhất cái bàn ăn cũng là pháo đài cuối cùng xác nhận sự tồn tại của gia đình tôi.

Tuy nhiên đang định đứng lên thì tôi khựng lại.

“Natsumi...?”

Tiếng mẹ vọng lên từ dưới cầu thang.

Tôi nhớ tới vẻ mặt bố lúc nãy, nếu bây giờ xuống ngồi cùng hai người chắc tôi sẽ không còn tâm trạng mà tới tòa nhà hoang kia. Nếu tôi không

trở về thì từ nay về sau bố mẹ sẽ sống thế nào. Tôi không biết là tình yêu hay lòng thương hại nhưng nó giống như cái xích khóa chân tôi vậy.

“Con có ăn cơm không...?”

Tôi nghe mẹ gọi và do dự.

Đúng lúc nhìn thấy một vật hình trụ nhỏ nằm trên bàn. Tôi dăm dăm nhìn nó. Đó là cây son môi màu đỏ như máu mà hôm nọ tôi đã lấy từ phòng chị.

Tôi nhắm mắt lại rồi hạ quyết tâm. Tôi lặng lẽ ngồi xuống ghế.

“... Hôm nay con không đói.”

Vì đóng cửa phòng nên tôi không nhìn thấy mẹ dưới cầu thang, nhưng có thể mừng tượng ra mẹ đã đứng lặng hồi lâu nhìn lên phòng tôi sau khi nghe trả lời.

Cảm giác tội lỗi khiến tim tôi đau đớn, tôi ấn vào ngực để nén lại. Sau khi nghe con gái ở tầng hai bảo không xuống ăn cơm, mẹ sẽ buồn bã rời khỏi cầu thang. Tôi có thể thấy được cảnh tượng đó.

Tôi ngồi im trên ghế, xin lỗi bố mẹ không biết bao nhiêu lần trong thâm tâm. Tuy nhiên dù thế nào tôi cũng không thể tha thứ cho quyết định của mình. Tôi là đứa con bất hiếu vì đã quyết bỏ lại bố mẹ để đi tới tòa nhà hoang.

Đêm đã về khuya, tôi thức dậy và mặc áo khoác vào.

Tôi cầm lấy con thỏ búp bê trang trí giá sách. Đó là món đồ chơi quý giá của tôi từ hồi bé. Tôi vuốt ve đầu nó, cảm nhận sự mềm mại lướt trên da. Trong căn phòng này, có những đồ vật quan trọng với tôi từ khi còn nhỏ. Tôi nói lời tạm biệt chúng. Tôi đặt con thỏ lại giá sách, bỏ thỏi son của chị vào túi áo khoác. Để nhắc nhở quyết tâm của mình, tôi chọn mang nó theo.

Tôi cầm đèn pin, lặng lẽ ra khỏi nhà để bố mẹ không phát hiện. Nếu bị gọi lại tôi sẽ không thể đến tòa nhà hoang đó. Tuy nhiên chẳng có ai lên tiếng ngăn tôi lại cả.

Tòa nhà hoang nơi thi thể chị gái tôi được phát hiện nằm cách nhà tôi chừng hai mươi phút đạp xe. Trên con đường quốc lộ không có lấy một ánh đèn. Xung quanh tối om, chỉ có duy nhất ánh sáng từ đèn chiếc xe đạp màu đỏ tôi đang đi.

Đó là chiếc xe chị em tôi dùng chung. Chắc vì bị đâm vào đâu đó nên giỏ xe hơi méo. Tôi nhớ mình chưa từng đâm xe nên có thể người gây ra là chị tôi. Chiếc xe đạp màu đỏ làm tôi nhớ đến truyện cổ tích “Cô bé quàng khăn đỏ”. Tôi giống như cô bé trong truyện, nhưng dù biết có chó sói ở đó tôi vẫn đến nhà bà.

Bầu trời đêm còn sáng hơn khung cảnh xung quanh, nhờ thế mà tôi thấy rõ được đường chân trời. Tôi đạp xe trên con đường nhựa lên núi, giữa chừng gặp một lối rẽ rải sỏi. Tôi dừng xe ở đó. Có một tấm lưới sắt căng ngang con đường sỏi, tôi lấy đèn pin rọi thấy tấm biển “Cấm vào!”

Phía bên kia hẳn là cái bệnh viện bỏ hoang, nhưng đèn pin không rọi tới được nên tôi chẳng nhìn thấy gì. Ánh sáng bị hút vào bóng tối rồi tan biến. Xung quanh tôi không hề có nhà dân hay hàng quán sáng đèn mà chỉ toàn cỏ dại mọc đầy. Trời không gió, những lá cỏ dài lặng yên không động đậy.

Tôi dựng xe rồi cầm đèn pin lại gần tấm lưới sắt. Có tiếng giày tôi giẫm lên sỏi trên đường. Hơi thở màu trắng mau chóng tan đi. Tấm lưới sắt có một cánh cửa. Tôi đẩy thử, nó dễ dàng mở ra. Tôi bước qua đó đi vào trong. Không biết vào đêm bị giết chị tôi đã vào đây bằng cách nào. Có lẽ chị cũng đi qua tấm lưới sắt giống như tôi. Có lẽ chị bị cậu thiếu niên kia dùng dao hay thứ gì đó ép buộc. Hoặc có thể chị bị đánh bất tỉnh hay cơ thể không thể cử động rồi bị cậu ta mang vào đây. Đối với chị thì con đường dẫn tới tòa nhà hoang này là con đường một chiều cuối cùng trong đời.

Tôi đi đến một khoảng không rộng lớn chắc trước đây là bãi đỗ xe. Ánh đèn pin của tôi chiếu dài lên phần đất khô cứng lạnh lẽo và nền đất rải đầy sỏi. Phía xa có một khối bê tông màu trắng khổng lồ. Nó cao hai tầng, tựa như đang vác trên vai cả bầu trời đêm. Tòa nhà này từng là bệnh viện nhưng giờ chỉ còn cái vỏ rỗng giống như bộ xương hóa thạch còn sót lại sau khi khủng long chết.

Tôi bước qua cửa chính bệnh viện đi vào bên trong. Cánh cửa trước đây có lẽ được làm từ kính hay gì đó nhưng bây giờ chỉ còn là một khoảng rỗng hình chữ nhật. Tôi chiếu đèn vào nơi có lẽ trước đây là sảnh bệnh viện. Đám ghế băng gần như không còn hình thù gì được chất thành đống trong góc, các mảnh vụn bê tông văng tứ tung. Quầng sáng hình tròn của đèn pin soi rõ bức tường trong bóng tối làm hiện ra những hình vẽ bằng bình phun sơn.

Tôi thấy tức ngực, thở yếu dần. Trần nhà trên đầu dường như cao vô tận. Cảm tưởng như có một áp lực không ngừng ép xuống đầu tôi. Trần nhà vẫn còn dấu vết lấp bóng đèn. Tôi nhận ra điều ấy khi nghe thấy tiếng chân mình giẫm lên những mảnh bóng đèn vỡ rơi dưới đất.

Hành lang kéo dài mãi vào bóng tối. Tôi đi về phía căn phòng nơi người ta tìm thấy thi thể chị. Tôi đã nghe được đại khái vị trí của nó. Chị được tìm

thấy ở một căn phòng nằm sâu trong hành lang tầng một.

Phòng mổ. Tôi đi theo bảng chỉ dẫn. Tiếng bước chân dội lại từ tường, làm chấn động không gian mùa đông lạnh lẽo.

Tôi mau chóng tìm thấy căn phòng đó ở cuối hành lang. Cửa ra vào vốn từng lắp cánh nay chỉ còn là một cái lỗ hình chữ nhật bên trong chứa đầy bóng tối. Trước đây có lẽ đã có vài cánh cửa. Sau cửa ra vào lại thấy một cái lỗ hình chữ nhật tương tự. Tôi đi qua đó, tiến vào một khoảng không rộng lớn.

Tôi chiếu đèn pin xung quanh, thấy lạnh buốt và tràn ngập cảm giác cô độc như thể trái tim đã đóng băng. Trong sự tĩnh mịch tới mức tưởng chừng vang vọng cả tiếng sỏi lăn, tôi như nghe thấy từ trong bóng tối tiếng khóc của một linh hồn đơn độc.

Có một cái bồn dài và hẹp có lẽ dùng để rửa tay. Trên tường có vài lỗ vào những căn phòng nhỏ. Chúng là dạng cửa đóng mở tự động nên có lẽ bên trong là nơi thực hiện phẫu thuật. Có tổng cộng ba căn phòng nhỏ. Tôi soi đèn kiểm tra từng phòng một. Tôi không thấy bóng người nào cả. Mỗi căn phòng nhỏ có bề rộng chưa đến năm mét. Hai căn phòng đầu tiên chẳng có dấu vết gì nhưng khi mở cửa căn phòng thứ ba, tôi cảm thấy không khí có chút kỳ lạ nên liền dừng bước.

Phòng này tối hơn những phòng khác rất nhiều. Có lẽ ở đây từng xảy ra hỏa hoạn nên trên tường, trần nhà và sàn nhà còn lốm đốm đen. Tôi bước vào phòng và xác nhận không có ai bên trong. Cánh cửa tự động khép lại sau khi tôi bước qua. Dọc tường có đặt những thứ trông như bình khí nén, được cố định bằng dây xích để khỏi đổ. Ở giữa phòng có một cái giường kim loại đã gỉ sét. À không, chắc đó là bàn mổ.

Tôi đã nhận ra. Tường và trần nhà không phải bị ám lửa. Những vệt màu đen đó lan từ bàn mổ tới tận sàn nhà tôi đang giẫm lên. Vệt đen loang khắp sàn nhà, tràn cả ra ngoài cửa. Chẳng rõ từ bao giờ tôi đã lùi dựa vào tường. Bàn tay không cầm đèn pin bịt lấy miệng để ngăn mình không hét lên. Vệt màu đen đó chính là máu của chị tôi từ hai tháng trước.

Giữa bóng tối, tôi tưởng như đã nhìn thấy cảnh ấy trong khoảnh khắc. Thứ mà viên cảnh sát nói phải thu thập lại, cơ thể từng mang hình dạng con người của chị tôi văng tung tóe trong những vệt màu đen đó...

Natsumi...

Này, Natsumi, liệu lời nói này có tới được với em không...

Đột nhiên tiếng chị tôi vang lên bên cạnh. Đó là những lời mở đầu trong cuộn băng đầu tiên. Tôi xoay đèn pin về hướng cửa. Trong quầng sáng hình tròn, cánh cửa đang đóng lại. Có ai đó vừa bước vào.

“Chị Kitazawa Natsumi!”

Tôi nghe thấy giọng cậu thiếu niên từ bức tường đối diện qua bàn mổ. Bất thành linh phía đó sáng bừng lên, tôi nheo mắt vì chói.

Cậu ta đang đứng ngược sáng. Cậu ta không mặc đồng phục nhưng từ trên xuống dưới vẫn tuyền một màu đen. Một tay cậu ta cầm đèn, cái đèn chiếu sáng cả căn phòng, sáng hơn đèn pin của tôi nhiều. Tay kia cậu ta cầm một cái đài màu đen loại nhỏ, tiếng của chị tôi phát ra từ loa đài.

... Hẳn ta nói là sẽ đưa cuộn băng ghi âm cho em... Hẳn ta thích nhìn thấy phản ứng của người nhận được lời nhắn của chị...

Tiếng chị tiếp tục vang lên. Âm lượng khá lớn. Tiếng thở hỗn hển kiệt sức của chị vọng lại từ những bức tường bê tông, vang khắp căn phòng nhuộm máu đen. Tôi nhìn vào cái bàn mổ ở chính giữa phòng, nơi bị nhuộm đen nhiều nhất. Nó được đèn chiếu sáng, đổ bóng đen thẫm trong căn phòng hầu như trống trơn.

“Chị Hiroko đã ghi âm cuộn băng trên cái bàn mổ này đấy.”

Cậu ta để đài và đèn ở góc phòng rồi tới đứng cạnh bàn mổ. Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve những vệt đen một cách nâng niu, trân trọng.

“... Tại sao cậu lại gọi tôi đến đây?” Giọng tôi run run.

Mặt bàn mổ trước đây được bọc một lớp da màu đen nhưng bây giờ đã tróc ra chỉ còn lại một phần. Dấu vết bị cắt vẫn còn, phần kim loại lộ ra

ngoài. Vết đen phủ kín mặt bàn, ngón tay cậu ta di chuyển phía trên như đang liếm nó. Tôi nghe thấy tiếng cọ sát giữa ngón tay và vết máu, cảm giác sờn da gà như thể chính mình cũng bị chạm vào.

“Lúc này chị Hiroko có nói rồi, tôi thích quan sát phản ứng của chị khi nghe cuộn băng.”

Cậu ta nói, nhìn tôi và vỗ nhẹ lên cái bàn gỗ hai lần. Cậu ta im lặng. Nhưng đôi mắt như muốn gọi tôi lại gần đó.

Tôi đứng dựa lưng vào tường, chậm chậm lắc đầu. Nếu lại gần cậu ta, tôi sẽ chết. Tôi sẽ bị cậu ta giết giống như chị. Tuy nhiên tôi cự tuyệt ý muốn của cậu ta không phải do sợ hãi.

Dưới ánh đèn, hình bóng cậu ta đứng lặng thình bên bàn gỗ trông như đang trôi nổi trong bóng tối. Gương mặt nghiêng của cậu ta sáng rực, chiếu vào mắt tôi một vẻ thần thánh. Tôi thấy kính nể nhiều hơn hãi sợ. Cảm giác như cậu ta là một chủng loài cao cấp đem cái chết vô nghĩa, vô điều kiện và phi lý đến cho con người.

Này, em có nhớ thỉnh thoảng chị hay nói những điều làm em tổn thương và khó xử không...

“Chị Natsumi, đến đây...”

Cậu ta ra lệnh cho tôi leo lên bàn gỗ. Tôi chỉ cách đó tầm ba bước chân. Nếu hành động nhanh, cậu ta có thể dễ dàng bắt được, và khống chế tôi. Tuy nhiên cậu ta không hề chuyển động mà chờ tôi tự leo lên bàn gỗ.

Chân tôi dậm bước định đi tới cái bàn theo lời cậu ta. Lòng tôi có cảm giác kỳ quái rằng mình bắt buộc phải làm như vậy. Khi nhận ra chuyện đó, tôi chột giật mình. Tôi không biết tại sao mình lại có ý nghĩ ấy? Tôi vẫn dựa vào tường, bối rối nhìn cậu ta. Cậu ta nói như thôi miên tôi:

“Chị Natsumi, chị đã nhận ra rồi...”

“Cái gì...?” Tôi nghiêng đầu hỏi.

“Chị sẽ bị tôi giết... Chị đã quyết định như thế...”

Giọng nói run rẩy, hơi thở hỗn hển của chị tôi tràn vào giữa tôi và cậu ta. Cậu ta nhìn tôi không chớp. Ánh mắt sắc sảo, như nhìn thấu những gì trong đầu tôi.

“Chị bị cuốn hút bởi cái chết... Và chị đã tự mình đến gần nó...”

“... Không phải thế!”

Tôi phủ nhận. Cậu ta nheo mắt lại.

“Tôi tin rằng chết có nghĩa là *mất đi*...”

Cậu ta trầm ngâm nói.

“Khi người ta chết, quan hệ của họ với thế giới xung quanh sẽ đứt lìa... Mọi liên hệ với những điều gắn bó, những người thân thương sẽ tan biến hết... Họ sẽ không còn nhìn thấy được mặt trời, cảm nhận được gió, bóng đêm hay sự tĩnh lặng... Niềm vui, nỗi buồn, hạnh phúc, tuyệt vọng, họ sẽ mất hết những mối liên quan tới chúng... Chị Natsumi, tôi biết rõ chị đã hạ quyết tâm thế nào khi tới đây...”

Tôi ôm trán. Cái đèn pin tôi cầm chẳng rõ từ lúc nào đã lăn dưới đất. Tôi nhớ đến gương mặt của bố mẹ, Itsuki, đám bạn học và anh Akagi.

“Chị khó lắm mới đến được đây nhỉ... Nhưng chị đã quyết rồi... Chị biết bố mẹ chị sẽ buồn đến thế nào nếu chị không quay về nhưng vẫn đến đây. Chị đã đoạn tuyệt những mối quan hệ, thậm chí lời tạm biệt và đi tìm tiếng nói của một người đã chết.”

Lời nói của cậu ta xuyên vào phần dao động trong tôi. Miệng tôi tuôn ra những lời vô thanh. Đó không phải tiếng hét cũng không phải tiếng rên. Tôi áp tay vào trán để kìm nén.

Natsumi, lý do chị làm em tổn thương hết sức tâm xàm.

Đó là vì anh Akagi...

Việc tôi làm chẳng khác gì bỏ rơi bố mẹ còn đang đau khổ vì mất đi đứa con gái lớn. Cảm giác tội lỗi như ngọn lửa đốt cháy tôi.

“Chị đã có hai ngày kể từ khi tôi đưa cuộn băng thứ hai nhỉ. Trong khoảng thời gian đó chị đã tạm biệt bao nhiêu người rồi...? Cứ mỗi

lần chị nói chia tay với những điều gán bó trong đời là chị lại tiến thêm một bước tới cái chết...”

Cuối cùng tôi cũng nhận ra. Tất cả những gì tôi làm kể từ khi gặp cậu ta là một cuộc tự sát từ từ. Khi tôi rời nhà và rời khỏi bố mẹ chính là lúc tôi bỏ qua cơ hội cuối cùng để quay đầu lại. Tôi đã cắt đứt sợi xích chắc khỏe nhất nối mình với thế giới này để tới đây.

Này Natsumi, chị chưa bao giờ kể với em chị đã quen anh Akagi thế nào đúng không?...

“Tôi...”

Tôi bỏ tay đang ôm trán xuống và nhìn xung quanh. Trong căn phòng bê tông lạnh lẽo là bóng tối trống rỗng. Một nơi cô quạnh chẳng có gì ngoài cậu thiếu niên và cái bàn mổ dính máu.

Chân tôi chuyển động. Tôi nhắc lưng khỏi bức tường và tiến tới bên bàn mổ.

Tôi đã tự vứt bỏ tất cả mọi thứ. Ngoài giọng nói của chị, tôi chẳng còn lưu luyến điều gì nữa. Người như tôi có thể coi là đang sống hay không? Chỉ cơ thể là vẫn duy trì những hoạt động để tồn tại thôi, hơn nửa phần còn lại trong tôi đã bước chân sang thế giới của cái chết rồi.

Có một lần anh ấy gọi chị trên phố. Sau đó chị mới biết bọn chị học cùng trường...

Khi nhận ra thì tôi đã đứng đối diện với cậu thiếu niên qua cái bàn mổ. Cậu ta chẳng hề nhúc nhích, chỉ nói vậy thôi đã loại bỏ hết sự do dự của tôi.

Cậu ta nhìn tôi từ một khoảng cách rất gần. Do cao hơn tôi nên cậu ta hơi cúi xuống.

“Tôi biết đến sự tồn tại của chị Natsumi từ khi chị Hiroko thu cuộn băng này. Từ đó tôi đã muốn gặp chị.”

Cậu ta thăm thì.

“Chị thật sự giống chị ấy...”

Tiếng chị tôi phát ra từ cái đài vọng khắp tòa nhà hoang yên tĩnh rồi tan biến.

“Cuối cùng tôi cũng biết vì sao cậu cần đưa mấy cuộn băng cho tôi rồi gọi tôi đến đây.”

Khi nghe tôi nói, cậu ta ra vẻ quan tâm.

“Cậu không làm thế cho vui đúng không? Cậu không cần vui đùa... Cậu đã nói lúc ở nhà hàng. Những người xung quanh cậu đều nói theo kịch bản định sẵn, tất cả đều giả tạo... Chỉ có cái chết là thực sự tồn tại...”

... Nhưng sau khi bọn chị bắt đầu hẹn hò, anh Akagi đã nói anh ấy nhiều lần nhìn thấy chị ở hiệu sách và để ý chị từ trước... Chị thường đứng trước kệ tiểu thuyết lịch sử và mặc cái áo khoác len màu trắng...

Cậu thiếu niên này đã giết người. Và cậu ta hoàn toàn không cảm thấy tội lỗi. Tôi biết mình không thể thông cảm cho cậu ta nhưng vẫn thấy thương hại cậu ta một chút.

“Cậu muốn thử xem liệu tôi có cố gắng phục hồi quan hệ với chị mình dù phải chấp nhận cái chết hay không chứ gì...? Cậu muốn hiểu những điều cậu không thể lý giải được...”

Cậu ta vô cảm nhìn tôi một lúc lâu. Chúng tôi không ai nói gì, chỉ có giọng chị tôi vang khắp căn phòng. Tôi không thể dò xét được cảm xúc của cậu ta.

... Em hiểu rồi đúng không? Người mà anh Akagi nhìn thấy ban đầu chính là em.

Sau cùng, cậu ta đặt hai tay lên bàn mổ.

“Chị Natsumi, ngồi lên đi...”

Tôi không hề sợ hãi, ngồi lên cái bàn dính máu chị mình và quay lưng lại phía cậu ta. Tôi có thể cảm nhận rõ ràng cậu ta đứng sau lưng mình.

Cái lạnh của bàn mổ xuyên qua lớp vải quần bò. Dù sắp chết nhưng tôi vẫn cảm thấy yên bình như mặt biển tĩnh lặng. Hai tay tôi nắm chặt mép bàn mổ, cảm nhận những giọt máu khô của chị. Tôi không thể cử động, hoặc vì tôi không có ý định cử động nên cảm thấy thế. Từ đầu những ngón tay, mọi thứ trở nên lạnh lẽo và cứng ngắc.

Ánh đèn tràn ngập sau lưng tôi. Bức tường bê tông màu xám trước mặt in bóng tôi đang ngồi trên bàn mổ. Có cả bóng cậu ta đang đứng, chòng lên một nửa bóng tôi.

Hồi đó, chúng mình thường mặc như nhau và hay bị bảo là nhìn giống nhau đúng không...? Vậy nên anh Akagi mới nhầm chị là em và bắt chuyện với chị...

Bóng cậu ta chuyển động. Cánh tay cậu ta giơ lên, trùm lên bóng tôi. Tâm mắt tôi bị tay cậu ta che mất, không còn nhìn thấy gì nữa. Quanh tôi hoàn toàn là bóng tối. Tôi bị ôm từ phía sau, một cánh tay quàng qua cổ, cánh tay còn lại che mặt. Nếu cậu ta ép thêm một chút thì xương cổ tôi sẽ gãy rắc. Hơi thở của tôi phả vào cánh tay đang che mặt mình. Tôi có thể cảm nhận được làn hơi nóng của chính mình. Lưng tôi áp sát vào ngực cậu ta. Tôi cảm nhận được hơi ấm của cậu ta qua quần áo.

“Xin cậu... hãy cho tôi nghe hết lời của chị...”

Tôi có thể nghe giọng chị dù bị tay cậu ta che qua tai. Đây là lần đầu tiên tôi nghe chuyện anh Akagi. Nút thắt đã được gỡ bỏ, tôi dần dần hiểu vì sao chị lại cư xử với mình như thế.

Khớp tay cậu ta vòng qua cổ tôi liên tục siết vào rồi thả lỏng như để kiểm tra phần xương bên trong. Cánh tay che mặt đã sẵn sàng bẻ cổ, chậm chạp đẩy mặt tôi qua lại giống như một vận động viên chạy cự ly ngắn đang khởi động.

Tôi thấy cổ mình chẳng khác nào cuống hoa mỏng manh, có thể dễ dàng bị ngắt lìa.

... Kể cả khi chị biết chuyện đó thì cũng chẳng có vấn đề gì giữa chúng ta. Đó chỉ đơn thuần là sự khởi đầu, còn tình yêu thật sự đã nảy nở giữa chị và anh Akagi. Anh ấy yêu những gì bên trong chị...

... Nhưng chị thấy lo lắng...

Tôi thấy ngực mình đau nhói khi nghe giọng nói trầm lắng của chị.

“Có thể chị đúng...”

Cậu thiếu niên nói thầm. Tiếng cậu ta vang lên bên tai, ngay sát mái đầu đang bị kẹp chặt của tôi. Khi cậu ta nói, tôi cảm nhận được ngực cậu ta rung lên sau lưng mình. Tim tôi đập nhanh.

“Tôi có hai ứng cử viên cho vị trí nạn nhân tiếp theo... Một là chị Kitazawa Natsumi, người còn lại là cô bạn học cùng trường tên...”

“... Morino? Là cô gái đi cùng với cậu...”

Giọng tôi bị tay cậu ta chặn nghẹt lại. Tim tôi đập mỗi lúc một nhanh hơn, cảm giác như một lượng lớn máu đang rần rật chảy qua huyết quản. Mạch máu đang đập tại vùng cổ bị siết nhẹ. Đầu tôi nóng dần.

“Kamiyama Itsuki đã nói tên cô ấy cho chị à... Cuối cùng tôi đã chọn chị trong hai người, có lẽ là vì lý do chị nhắc đến lúc này...”

Giọng cậu ta không giống đang nói với tôi mà như đang nói với chính mình. Có thể chính cậu ta cũng chẳng hiểu rõ lòng mình. Nghĩ vậy, lạ thay tôi cảm thấy chúng tôi giống như bạn bè.

Chị chưa bao giờ nói với anh Akagi... rằng người anh ấy nhìn thấy không phải chị mà là em... Chị không thể nói...

Tôi đã nhìn thấy những gì ở chị tôi? Lắng nghe đoạn độc thoại của chị trong vòng tay cậu ta, suy nghĩ đó dần trào lên trong tôi.

Tôi đã nghĩ chị khác với mình, lúc nào cũng tràn đầy tự tin. Chị là người mạnh mẽ, cởi mở, rạng rỡ và được mọi người yêu quý. Nhưng xem ra sự thực không phải thế.

*Chị không thể nhìn thẳng vào em... Quả thực là chúng ta quá giống nhau...
Chị đã trút hết những bức dọc lên em... Để không giống em, chị đã thay đổi
kiểu tóc và cách ăn mặc...*

Bởi vì chị biết cảm giác của em với anh Akagi...

Người chị thực sự của tôi hẳn đã luôn phải chịu đựng nỗi âu lo và cô độc. Không thể để tôi và anh Akagi biết, chị giữ bí mật đó trong lòng mình. Thỏi son trong túi áo tôi..., chị dùng nó tô lên môi để che giấu thế gian một bản thân đầy sợ hãi.

Tôi ước gì mình đã nhận ra điều đó khi chị còn sống. Tôi sẽ ôm lấy chị và nói chẳng có chuyện gì đáng để phiền lòng cả.

Cánh tay cậu ta siết mạnh hơn. Có vẻ màn khởi động đã xong. Cậu ta ép chặt đầu tôi. Trong bóng tối, tôi không cảm thấy mình sắp bị giết mà như đang được ôm siết trong vòng tay âu yếm.

Khi tiếng chị dừng lại, cổ tôi sẽ bị vặn mạnh. Phần xương giữa cổ và cái đầu sẽ gãy răng rắc. Không hiểu vì sao tôi chắc chắn cậu ta sẽ chọn lúc đó để giết tôi.

*Bây giờ, khi ghi âm lại những lời cuối cùng, chị thấy hối hận... Chị ước
mình có thể thú nhận điều này với em từ nhiều tháng trước...*

Bị cánh tay của cậu ta che mắt, tim tôi đập mạnh dần. Tôi có thể nghe rõ tiếng nó bơm máu khắp cơ thể dù tiếng chị đang vọng khắp phòng.

Tôi nghe thấy cả nhịp tim của cậu ta. Nhịp tim truyền qua lưng tôi. Tôi thấy muốn khóc, cảm giác ngực mình nghẹt lại. Tôi không cảm thù hay tức giận. Cậu ta là thứ tôi không thể tránh, giống như cái chết.

Lời thú nhận của chị tôi đã sắp kết thúc. Tôi nhận ra điều ấy từ sức ép của tay cậu ta và âm điệu cao vút lên trong tiếng chị.

Thật tốt vì tôi đã được nghe cuộn băng này.

“Vì cậu định giết tôi ở đây nên mới vào nhà tôi lấy cuộn băng đi đúng không...? Để nếu như tôi không về nhà thì cảnh sát cũng không tìm ra manh mối.”

Tôi nói trong khi chú ý không để lỡ một câu nào của chị. Chị đã để lại những lời cuối cùng của cuộc đời mình cho tôi. Tôi có nghĩa vụ phải nghe cho đến hết cuộn băng.

... Nhưng thời gian đã không thể quay lại được rồi.

Natsumi, chị yêu em...

“Chị Natsumi...”

Cậu ta nói, cánh tay vòng qua cổ tôi rơi lỏng. Sức ép từ cơ bắp của cậu ta biến mất. Tôi bị bất ngờ nên bối rối trước hành động của cậu ta.

“Tôi chưa từng vào nhà chị...”

Cậu ta nói. Ban đầu tôi không hiểu ý cậu ta. Không phải chính cậu đã lấy cuộn băng đi sao...? Tôi đang định hỏi thế thì nghe có tiếng đóng mở cửa phòng mổ.

Người nào đó đã vào trong phòng.

Cậu ta có thả lỏng tay nhưng vẫn che mặt tôi nên tôi không nhìn được người thứ ba trong phòng. Tay cậu ta giữ chặt khiến tôi không thể xê dịch, chỉ nghe trong bóng tối có tiếng bước chân của người mới tới.

“Ai vậy...?” Giọng tôi khàn khàn.

Tiếng bước chân băng qua cửa, qua cái bàn mổ chỗ tôi đang ngồi và cậu thiếu niên kia đang đứng. Tôi nghe thấy tiếng đế giày bước trên sàn nhà cũ kỹ, đầy bụi bẩn.

Cậu thiếu niên kia từ từ bỏ tay khỏi mặt và cổ tôi. Tôi đã được tự do. Khi tầm mắt bị cánh tay cậu ta che khuất lại mở ra, tôi thấy có ba cái bóng trên bức tường đối diện.

Chị đã nói những điều làm em buồn, đó không phải là lỗi của em...

Không phải tôi, cũng không phải cậu ta, bóng người thứ ba cúi xuống nhấn nút dừng trên cái đài. Giọng chị tôi tắt lịm. Căn phòng trở nên yên tĩnh.

Tôi ngồi nguyên trên bàn và quay đầu lại. Cậu thiếu niên đứng sau lưng tôi cũng đang quay người lại nhìn.

Cạnh bức tường sau lưng cậu ta là Itsuki. Itsuki nhắc ngón tay ra khỏi nút dừng của cái đài.

“Người mang cuộn băng đi là em đấy, tiền bối...”

Đó là giọng nói mà tôi từng nghĩ sẽ không còn được nghe nữa. Tại sao cậu ấy lại ở đây? Có phải tôi đang gặp ảo giác? Nhưng cậu ấy chắc chắn là thật. Ánh đèn hắt bóng cậu ấy lên bức tường. Tuyệt đối không phải là ảnh ảo.

“Bệnh viện rộng quá nên em tìm hơi mất công... Nếu như không nghe thấy tiếng chị Hiroko thì chắc em không tìm được hai người mất...”

Tôi nhớ lại cuộc điện thoại cậu ấy gọi hồi chiều. Tôi đã nói với Itsuki rằng mình đang đứng trước cổng trường vì cậu ấy hỏi tôi đang ở đâu. Có thể cậu ấy muốn xác nhận xem tôi đã về chưa trong khi đột nhập vào phòng tôi.

Khi ở nhà hàng tôi đã nói bố mẹ tôi thường quên khóa cửa. Vậy nên cậu ấy có thể dễ dàng đột nhập và ngẫu nhiên phát hiện ra trong phòng tôi có mấy cuộn băng được dán nhãn kỳ lạ. Nghĩ theo hướng đó, tôi đã hiểu vì sao cậu ấy lại ở đây. Địa điểm và thời gian chỉ định được nhắc đến ở cuối cuộn băng thứ hai.

“Lâu rồi không gặp nhỉ, Kamiyama...”

Cậu thiếu niên đứng sau lưng lên tiếng và đặt tay lên vai trái của tôi. Bàn tay cậu ta nóng bừng. Sau đó cậu ta bước ra bàn mổ, đứng đối diện với Itsuki. Bàn tay buông khỏi vai tôi. Trong lúc đó tôi thậm chí không thể cử động mà chỉ ngồi yên, quay lại nhìn Itsuki.

“Xin chào, ***.”

Itsuki nhìn không rời mắt và gọi tên cậu ta. Gương mặt nghiêng của cậu có vẻ như đã quên mất tôi đang ở trong phòng.

Hai người đứng ở hai góc phòng, lặng lẽ nhìn nhau. Căn phòng bao trùm trong bầu không khí căng thẳng không lời. Sự yên tĩnh đó khiến tai tôi đau

nhức.

Tôi muốn nghe tiếng chị. Ngồi trên bàn mổ, tôi nhìn xuống chân Itsuki. Nơi đó có cái đài đã ngừng phát băng.

Tôi lệnh cho những ngón tay lạnh buốt đang nắm lấy cạnh bàn mổ cử động. Nhưng chúng tê liệt, không có chút lực nào.

“Mày đến đây để cứu cô ta...?”

Cậu thiếu niên hỏi. Tiếng cậu ta phá vỡ yên lặng, nhưng càng làm tăng thêm sự căng thẳng.

Tôi ra lệnh cho cơ thể mình di chuyển một lần nữa nhưng ngón tay và chân tôi đều không nghe lời. Tim tôi đập dồn dập nhưng toàn thân như đã bị gây mê.

Tôi nhắm mắt, hít sâu và cầu nguyện.

Hãy di chuyển đi, tôi cầu xin đây. Hãy đưa tôi đến chỗ cái đài...

Ngón tay tôi run lên như co giật.

“Tôi đã quấy rầy gì à?” Giọng Itsuki.

Nếu ngón tay tôi có thể cử động thì cánh tay và chân cũng sẽ được đánh thức như một phản ứng dây chuyền. Tuy nhiên các cơ bắp của tôi căng cứng, có thể cử động nhưng không có lực. Dù vậy tôi vẫn chống được tay vào mặt bàn mổ dính đầy máu đen rồi tụt xuống đất. Khi rời khỏi cái bàn nơi chị đã chết, tôi cảm thấy mình không còn sống nữa.

Chân tôi run rẩy không thể đứng thẳng. Tôi bò trên sàn, hai tay nâng toàn thân, chân lết theo sau. Bụi bẩn trên sàn bám đầy người tôi. Tôi bò vòng quanh bàn mổ đến chỗ cái đài dưới chân Itsuki.

Itsuki và cậu thiếu niên vẫn nói chuyện với nhau nhưng tôi chẳng thể nghe được gì. Tôi bò dưới đất như một con sâu, trong đầu chỉ có cuộn băng.

Một mảnh bê tông sắc nhọn rơi trên sàn đâm vào cánh tay đang đỡ toàn bộ cơ thể nhưng tôi không để ý. Cậu thiếu niên kia đã nói chết là “mất đi”. Cậu ta cũng nói tôi đã rời bỏ tất cả để chọn cái chết. Nhưng tôi vẫn chưa

chết. Tôi vẫn chưa vứt bỏ cuộc sống. Tôi đến tòa nhà hoang này là để vượt qua sự mất mát, vì nơi này có những thứ mà tôi muốn lấy lại.

Chị... Tôi vừa tiến lại gần cái đài vừa nghĩ về chị.

Ánh đèn cạnh đó khiến tôi chói mắt. Itsuki nhắc chân lên bước qua trước cái đèn, bóng cậu vượt qua tôi rồi khuất khỏi tầm mắt. Tuy nhiên tôi không nhìn theo cậu ấy.

Tôi bò đến chỗ có thể vươn tay ra với được cái đài. Tôi móc ngón tay vào cái đài màu đen mà cậu thiếu niên kia mang đến, vội vã kéo nó về phía ngực mình, ngón tay run rẩy bấm nút chạy.

Có tiếng mô tơ chạy bên trong cái đài. Tiếng chị tôi vang lên từ màng loa kim loại đang căng ra. Không khí chẳng hề chấn động, sự rung động trong giọng chị truyền trực tiếp qua đôi tay tôi đang ôm cái đài.

... Natsumi, chị đã luôn lo lắng cho em... Khi nói những lời tồi tệ với em chị lại thấy hối hận... Chị thật lòng xin lỗi vì đã khiến em luôn mang vẻ bất an như vậy...

Những năm gần đây tôi và chị không hề thân thiết với nhau. Chúng tôi giống như người xa lạ sống cùng một mái nhà. Tôi từng nghĩ là chị ghét tôi...

Chị để lại lời nhắn như thế này chắc sẽ làm phiền em... Chắc chắn vậy rồi... Nếu là chị thì cũng thấy bối rối... Nhưng mà thật tốt vì cuối cùng chị cũng có thể nói lời xin lỗi... Chị không thể chịu nổi nếu như sau này vì chị mà em không thể cười được nữa...

Chị... Tôi ôm lấy cái đài vào lòng, co người trên sàn nhà. Từ trong lòng tôi, giọng nói dịu dàng của chị vang lên. Trong vòng tay tôi là người chị từng rất thân thiết.

Bây giờ, chị chỉ nhớ về chuyện chúng ta chơi đùa cùng nhau khi còn nhỏ...

Tôi nhắm mắt lại, lắng nghe.

Có một khu rừng lớn ơì là lớn ở đỉnh con dốc nhi...

Trong đầu tôi hiện lên khung cảnh thơ ấu đó.

Bóng tối, bức tường bê tông lạnh lẽo, trong phút chốc tất cả đều tan biến, tôi đang đứng trên con dốc rải nhựa tràn đầy ánh nắng mặt trời dễ chịu.

Hàng rào và thùng thư, tất cả mọi thứ đều thật to lớn. Tôi đi một đôi giày trẻ con nhỏ nhắn, nhìn lên con dốc cao. Một bên đường có dãy nhà dân, bên còn lại là hàng rào nhìn xuống phố xá bên dưới.

Em có nhớ không, chúng mình đã nắm tay nhau đi...

Có tiếng gọi trẻ thơ quen thuộc, tôi quay đầu lại. Chị đứng ở đó. Chị chẳng cao hơn tôi bao nhiêu và ai gặp cũng nói chúng tôi nhìn giống hệt nhau. Bàn tay nhỏ nhắn của chị nắm lấy tay tôi. Chị chỉ lên đỉnh dốc, rủ tôi leo lên cùng.

Tôi thấy phấn khích. Chị kéo tay tôi chạy theo. Ánh mặt trời ấm áp in lên mặt đất hai chiếc bóng nhỏ bé của chúng tôi. Chúng tôi chạy tới chỗ những tán cây xòe rộng trên đỉnh dốc, giày của chúng tôi quệt mặt đường nhựa kêu lệt xệt.

Chúng mình leo lên dốc, đi vào rừng, làn không khí mát lạnh hong khô mồ hôi hai đứa... Chúng mình đi giữa những hàng cây cho tới khi tìm được một vách đá tuyệt đẹp, rồi đứng đó nhìn xuống cảnh phố xá bên dưới... Chúng mình đứng bên nhau, tay nắm chặt...

Tôi cảm nhận được bàn tay nhỏ nhắn, ấm áp của chị. Chị đứng cạnh nhìn tôi mỉm cười. Chiếc răng khểnh lộ ra ở khóe miệng.

Có một con chim bay phía trên thành phố...

Một con chim màu trắng, cánh dang rộng. Tôi tự đoán rằng con chim đó sống ở con sông lớn chảy qua thành phố. Cánh của nó gần như không đập mà chỉ nương theo làn gió lướt trên bầu trời xanh bao la.

Natsumi, chị sẽ chết ở đây nhưng em thì vẫn sống. Em sẽ sống tiếp... Hãy cười lên nhé. Nếu không cười là chị không tha cho đâu đấy. Vĩnh biệt, Natsumi...

Giọng chị từ từ tắt đi, tôi không còn nghe được gì nữa. Tiếng thở của chị và tạp âm cũng tan biến, loa không còn phát ra âm thanh, lời thú nhận của chị đã kết thúc rồi. Bên trong ô nhựa trong suốt ở mặt trước cái đài, cuộn băng vẫn đang quay lặng lẽ. Một giọt nước trong suốt rơi lên đó, đó là nước mắt lăn từ má tôi.

Xin lỗi và cảm ơn chị...

Tôi nhủ thầm. Tôi đang ở trong một bệnh viện bỏ hoang tối đen, cô quạnh, trống rỗng. Nhưng mới đây thôi tôi còn đi cùng chị trên con dốc đó.

Tôi đã nằm đây khóc được bao lâu rồi...?

Chẳng biết từ lúc nào tôi chỉ còn lại một mình trong tòa nhà hoang. Bên cạnh tôi là bàn mổ và cái đèn vẫn chiếu sáng. Không thấy bóng dáng hai người kia đâu cả.

Ánh đèn chiếu vào một khoảng trên sàn, chỉ riêng chỗ đó sáng lên lấp lánh. Tôi nhìn chăm chăm và nhận ra mặt sàn ở đó ướt sũng. Một vũng máu đang loang ra. Là máu tươi, không phải máu khô. Tôi cầu cho đó không phải là máu của Itsuki.

Tôi định đứng lên, tay vẫn ôm cái đài. Ban đầu chân không có lực, mất một lúc tôi mới có thể loạng choạng đứng dậy.

Tôi lảo đảo bước ra khỏi phòng mổ. Tôi gọi tên Itsuki. Giọng tôi dội vào tường rồi biến mất trong bóng tối vô cùng.

Tôi đứng chờ Itsuki ở cổng bệnh viện. Không khí tĩnh lặng, lạnh lẽo xuyên qua quần áo làm tôi thấy lạnh. Tôi run người co ro giấu mình trong bóng tối của tòa nhà hoang. Mặt trời lên khi tôi vẫn đang mơ màng. Cuối cùng cả cậu thiếu niên và Itsuki đều không trở lại.

VĨ THANH

“Vết thương này hả, không có gì đâu... Tớ chơi với con chó rồi bị ngã...”

Tôi giải thích với Morino đang xách chiếc cặp đen đi xuống cầu thang.

Hôm nay là ngày 4 tháng Mười hai, sau khi tan học, chúng tôi cùng nhau rời khỏi lớp, vừa đi vừa nói chuyện. Gần tới đầu cầu thang, nàng chỉ vào vết xước màu đỏ trên cổ tôi hỏi về nó.

“Ồ! Rõ ràng là nó định giết cậu.”

“Con chó hả?”

“Chắc chắn rồi!”

Nàng gật đầu tự tin. Thực ra đó là vết thương đêm qua tôi dính phải ở tòa nhà hoang. Tôi còn nhiều chỗ bị thâm nữa nhưng chúng được giấu sau bộ đồng phục.

“Nhắc mới nhớ, từ hôm nọ tớ đã thu thập thông tin về vụ án mạng của Kitazawa Hiroko để làm sách ảnh.”

Nàng đã nhận được khá nhiều thông tin từ một người gặp ở thư viện. Quãng thời gian trước, tôi có hỏi tên người đó nhưng nàng không muốn nói. Tôi đã định theo dõi nàng để tìm ra hăng nhưng không cần nữa rồi.

“Cậu làm xong chưa?”

“Gần xong rồi. Bây giờ chỉ cần một cuộc phỏng vấn với hung thủ nữa là hoàn hảo.”

Chúng tôi rời khỏi tòa nhà và đi ra cổng, Morino kể với tôi rằng vụ án xem ra còn quái gở hơn nhiều những gì cảnh sát công bố. Mặt trời đã lặn, một cơn gió lạnh thổi qua. Từ tòa giảng đường đến cổng có một con đường

rộng trồng cây hai bên. Bây giờ chỉ có vài học sinh đi lại trên đường. Gió thổi một cái túi ni lông trắng dạt qua.

Chúng tôi ra khỏi cổng, băng qua đường. Kitazawa Natsumi đang đứng trong cửa hàng tiện lợi bên kia đường. Chị ta đứng ở quầy tạp chí, nhìn qua cửa kính.

Tôi dừng lại trước cửa hàng. Morino cũng dừng lại theo tôi.

Bên trong cửa hàng, Kitazawa Natsumi bỏ quyển sách đang cầm xuống, không rời mắt khỏi tôi. Chị ta đi ra khỏi cửa hàng.

Trước cửa hàng có một bãi đậu xe nhỏ vừa đủ cho vài cái xe ô tô. Chúng tôi đứng đối diện nhau qua bãi đỗ xe, ánh đèn trắng trắng của cửa hàng chiếu lên chúng tôi.

Đêm qua tôi đã giết người ngay cạnh chị ta đang nằm ôm lấy cái đài. Tiếng dao khô khốc đã ngừng tại đó.

Nhưng sau đó tôi chẳng còn đủ sức để tâm tới chị ta, cứ thế về nhà. Chị ta không để ý tới cuộc vật lộn bên cạnh, có thể còn không biết máu ai đổ cho đến khi nhìn thấy tôi đi ra khỏi cổng trường.

Tôi đang định bắt chuyện với Kitazawa Natsumi thì Morino đứng cạnh đã lên tiếng trước. Nàng nhìn chăm chăm vào mặt Kitazawa Natsumi.

“Chị có phải là Kitazawa Natsumi không?”

“... À vâng!”

“Quả nhiên. Nhìn chị giống với bức ảnh chị gái chị trên báo lắm.”

“Ảnh trước khi chị ấy đổi kiểu tóc đúng không...”

“Vâng! Do sở thích mà em đang điều tra vụ án của chị gái chị. Nhưng mà em không kiếm được hình chị nên khi nhìn thấy chị đứng ở đây mấy hôm trước em chỉ nghĩ là hai người rất giống nhau.”

“Cô điều tra vụ án của chị tôi hả?”

Kitazawa Natsumi ngạc nhiên, nhìn sang tôi như ngầm hỏi.

“Có vẻ là cô ấy có nguồn thông tin, nhưng không nói rõ cho em...”

Nghe tôi giải thích như vậy, vẻ mặt Kitazawa trở nên phức tạp.

Morino quay sang nhìn tôi. Gương mặt nàng vẫn vô cảm như thường lệ nhưng giọng thì có vẻ rất hứng thú.

“Quan hệ của cậu với chị Kitazawa là gì vậy?”

Tôi không trả lời, móc mấy đồng xu trong túi áo đưa cho Morino. Nàng nhìn rồi hỏi tôi thế này là sao. Tôi bảo cách đây chừng một trăm mét có một cái máy bán nước tự động rồi lịch sự nhờ nàng mua nước hộ chúng tôi.

“Trước mặt tớ là cửa hàng tiện lợi nhưng tớ muốn uống nước hoa quả ở máy bán nước tự động đằng xa kia. Đương nhiên đó không phải là cách đuổi khéo cậu để không nghe được bọn tớ nói chuyện đâu.”

Morino nhìn tôi rồi nhìn Kitazawa Natsumi, do dự một lúc. Nhưng cuối cùng nàng không nói gì mà quay lưng đi về hướng máy bán nước tự động.

“Cô ấy không biết gì đúng không? Chuyện cô ấy là mục tiêu bị giết ấy...”

Kitazawa Natsumi nói thầm, tôi gật đầu.

Hai chúng tôi nhìn theo cho đến khi bóng Morino nhỏ dần. Bộ đồng phục màu đen của nàng gần như tan biến trên con đường sẫm tối. Bóng nàng chỉ hiện lên mỗi khi ánh đèn xe chiếu qua.

“... Hôm trước cô ấy có đưa ra một tấm ảnh thi thể của chị Hiroko.”

“Ảnh thi thể?”

“Đúng vậy. Có người đã đưa cho cô ấy một tấm ảnh chưa từng được công bố. Đó chắc chắn là mặt chị Hiroko. Kiểu tóc giống như bức ảnh ở đám tang.”

“Sau khi cậu nhìn thấy...”

“Em nghĩ có thể đó là ảnh do tên sát nhân chụp. Lúc đó em bán tín bán nghi. Nhưng nếu là như thế thì kẻ giết chị Hiroko đã tiếp cận cô ấy. Có thể hẳn đã chọn cô ấy làm mục tiêu tiếp theo...”

“Cậu đúng một nửa. Nhưng người cậu ta chọn cuối cùng không phải là Morino mà là tôi...”

“Khi nhìn thấy tiền bối đứng ở cửa hàng này em đã linh cảm hẳn sẽ lại hành động. Bộ dạng của chị rất lạ nên em nghĩ có thể hẳn đã tiếp cận

chị...”

“Đúng... đúng vậy. Vậy nên cậu mới vào phòng tôi và tìm chứng cứ...”

“Vì chị không muốn kể cho em mà, đúng không?”

Ánh đèn từ cửa hàng làm nổi rõ bóng tôi và Kitazawa Natsumi trên mặt sân rải nhựa khô khốc của bãi đậu xe, trông hệt như những con rối bóng. Chị ta nhìn chúng, thì thầm: “Ừ, đúng vậy”.

“Nhưng Itsuki này, tôi không biết cậu lại là đứa thiếu suy nghĩ thế đâu...”

“Tiền bối cũng thiếu suy nghĩ không kém em mà.”

“Đêm qua tôi lo lắng đấy... Đột nhiên cậu biến mất... Sáng nay tôi gọi cho cậu mà không được.”

“Điện thoại của em bị hỏng trong lúc vật lộn với cậu ta rồi.”

Tôi từng học cùng lớp với kẻ đã giết Kitazawa Hiroko. Tôi không thân với hắn ta lắm nhưng nếu gần gũi hơn thì liệu tôi có phát hiện ra được sự bất thường trong mắt hắn không?

“Sau đó... các cậu đã làm gì...?”

Tôi đã chôn hắn ta dưới thảm cỏ phía sau tòa nhà hoang. Tâm hồn tàn nhẫn của hắn đã bị lưỡi dao sáng ánh bạc của tôi hút hết. Đương nhiên đó chỉ là tưởng tượng của tôi thôi. Khi con dao thọc sâu vào người, hắn rên khe khẽ, máu tứa ra từ miệng, bàn tay cầm dao của tôi cảm thấy nó đã thỏa cơn khát.

“Cậu ta chạy mất rồi. Em đuổi theo nhưng không bắt được...”

Cũng có thể là vậy. Hắn ta nhìn xuống máu của mình vương dưới sàn nhà lạnh cóng với vẻ mặt chấp nhận. Hắn quỳ gối, đón nhận cái chết của mình dễ dàng như lúc lấy đi sinh mạng của Kitazawa Hiroko. Hắn ngược nhìn tôi, khen ngợi con dao của tôi rồi ngừng cử động.

“Thế à... Cậu có nghĩ mình nên báo cảnh sát không?”

“Nếu chị muốn. À, nhưng em không muốn gặp phiền phức nên chị có thể không nhắc đến em được không? Dù sao em cũng đã đột nhập vào phòng chị.”

Tôi nhìn về phía đầu đường. Dưới cột đèn đường phía xa, tôi thấy một đốm nhỏ đang di chuyển, sau khi đi qua vùng sáng nó lại tan vào bóng tối. Khi hiện ra ở cột đèn tiếp theo thì đó không còn là đốm nhỏ nữa mà hiện nguyên hình Morino đang quay về.

“... Sáng nay khi về nhà, tôi đã bị bố mắng.”

Kitazawa Natsumi đá vào cái chặn bánh xe, nheo mắt nói. Chị ta mỉm cười. Hồi sáng chị ta đã từ tòa nhà hoang đạp xe về nhà và bắt gặp bố mẹ đang hoảng hốt vì không thấy mình ở trong phòng. Khi nhìn thấy chị ta vào nhà với dáng vẻ mệt mỏi, hai người đã mắng mỏ một hồi rồi ôm chầm lấy con gái.

“Mẹ tôi đã khóc khi thấy tôi. Cũng đúng thôi, sau những gì đã xảy ra với chị... Và cả tôi, cả bố mẹ vẫn đang còn sống... Này, đầu năm sau nhà tôi sẽ chuyển đi đó. Có thể sẽ là một nơi thật xa...”

Kitazawa Natsumi ngẩng đầu lên nhìn đường phố. Gương mặt đang nhìn ra xa xăm của chị ta lấp lánh dưới ánh đèn cửa hàng.

“Tôi sẽ không còn gặp lại cậu nữa...”

Morino đã quay về, tay cầm chai nước hoa quả đứng cách chúng tôi một khoảng. Nàng tựa vào trụ điện nhìn chúng tôi. Cơn gió từ chiếc xe chạy ngang qua khiến tóc nàng tung bay như đang nhảy múa. Tự nhiên tôi thấy nàng mong manh như một que diêm.

“Hai người nói chuyện xong chưa...?” Morino lên tiếng.

“Chờ một chút,” tôi trả lời.

Nàng lăm lăm điều gì đó với bộ dạng chán chường rồi quay lưng về phía chúng tôi. Khoảng cách khá xa nên tôi không nghe được nàng nói gì, chỉ nhìn thấy tấm lưng nhỏ nhắn của nàng thôi.

“Có phải Morino là...?”

Kitazawa Natsumi nhìn nàng rồi quay sang tôi ngập ngừng hỏi.

“Sao cơ?”

“À không, không có gì... Nhưng mà hình như cô ấy hiểu nhầm chúng ta... Cậu không định kể lại chuyện này cho cô ấy à?”

“Nếu không cần phải kể thì em sẽ không kể. Trước giờ vẫn thế mà.”

“Nếu thế thì cô ấy sẽ không biết là cậu đã bảo vệ cô ấy... Itsuki này, có phải cậu đã đến tòa nhà hoang đó để cứu tôi? Hay cậu chỉ muốn phủi đi những tia lửa trước khi chúng rơi xuống cô ấy?”

Chị ta nhìn thẳng vào mắt tôi rồi nói tiếp.

“Đúng thế phải không? Cậu yêu Morino ư?”

Không phải yêu, mà là ám ảnh, tiền bối ạ...

Tôi lẩm bẩm trong đầu mà không nói ra.

Kitazawa Natsumi rời mắt khỏi tôi rồi nhìn về phía xa. Tay phải chị ta đặt lên vai trái.

“Vai chị bị thương à?”

Chị ta mỉm cười và lắc đầu.

“Cậu ta đã đặt tay ở đây trước khi bỏ đi.”

“Cậu ta?”

“Không có gì đâu. Cậu định để Morino chờ đến bao giờ?”

Morino vẫn đứng tựa vào trụ điện, tôi gọi nàng và báo rằng chúng tôi đã nói chuyện xong rồi. Nàng im lặng quay về chỗ chúng tôi. Nhìn kỹ thì thấy nàng chỉ cầm duy nhất một lon nước quýt trên tay. Khi tôi phàn nàn có ba người thì phải mua ba lon chứ, nàng nói là vì bị bắt chờ quá lâu nên đã uống hết hai lon rồi. Nàng cũng không định đưa lon còn lại cho ai hết. Nhìn bên ngoài thì không thấy rõ, nhưng có vẻ nàng đang bực lắm.

Ba chúng tôi đi bộ đến nhà ga. Tôi và Kitazawa Natsumi đi cạnh nhau nói chuyện. Chúng tôi nói về chuyện chuyển nhà, chuyện học đại học. Chẳng phải chuyện thi thú gì nhưng tôi đã quen với việc hòa vào câu chuyện của người khác. Chị ta có vẻ vui, thỉnh thoảng lại mỉm cười.

Morino đi sau chúng tôi mấy bước. Tôi vừa nói chuyện với Kitazawa Natsumi vừa thi thoảng liếc về phía sau. Một tay cầm cặp, tay còn lại cầm lon nước có vẻ chẳng biết phải làm gì với nó, nàng cúi gằm mặt bước đi. Tóc nàng rũ xuống che kín khuôn mặt.

Nàng không nói gì mà cũng không có ý định xen vào cuộc nói chuyện của tôi với Kitazawa Natsumi. Ở trên lớp cũng thế. Khi tôi nói chuyện với người khác, nàng nhất quyết không tham gia vào. Nàng liếc nhìn nhưng lúc nào cũng giả bộ không thấy gì rồi đi qua.

Cuối cùng chúng tôi cũng đến quảng trường trước cửa ga. Trời đã tối hẳn nhưng khu vực này có rất nhiều cửa hàng, đèn màu trên biển hiệu và đèn trong cửa hàng rọi sáng xung quanh.

Bây giờ là giờ tan tầm. Sân ga đầy nghẽn những người đón tàu về nhà. Tầng một của nhà ga rộng lớn được xây như một đường hầm hình tứ giác dẫn tới cửa ga. Người ra vào đông đến mức có cảm giác tòa nhà đang hít thở họ.

Tôi chia tay Kitazawa Natsumi ở cửa ga. Chị ta nói tạm biệt, vẫy tay rồi đi khỏi chỗ tôi và Morino, đến máy bán vé để mua vé tàu. Chị ta vừa đi vừa né đám đông giống như con tàu vũ trụ tránh cơn mưa sao băng trong phim khoa học viễn tưởng. Có một hàng dài người đứng chờ trước máy bán vé, chị ta đứng vào cuối hàng.

Tôi và Morino đứng sát vào tường để không vướng người qua lại. Cả hai chúng tôi đều không thích những chỗ ồn ào đông người. Đứng ở đấy quá lâu sẽ làm chúng tôi thấy đau đầu.

Tường nhà ga làm bằng vật liệu trắng và trơn như cẩm thạch. Trên tường cứ cách một khoảng cố định lại treo một tấm áp phích khổ lớn quảng cáo mỹ phẩm in hình một cô người mẫu. Morino đứng dựa vào một tấm áp phích như thế và nói chuyện với tôi.

“Cậu có thấy bất ngờ khi biết Kitazawa Natsumi giống hệt người chị đã bị giết không?”

“Chuyện đáng nói hơn là cậu không thấy mỗi một khi đổi cách xưng hô* tùy theo từng người sao?”

Morino khoanh tay lại. Lon nước nàng cầm trên tay phải ló ra dưới cánh tay trái. Có thể nó đang ấm lên nhờ thân nhiệt của nàng.

Morino nhìn về phía Kitazawa Natsumi đang xếp hàng.

“Tớ không hiểu vì sao cậu và chị ấy có thể cười tự nhiên thế.”

“Tớ không cười vì thấy buồn cười.”

Tôi không thoải mái trong bất kỳ cuộc nói chuyện nào. Lúc nào tôi cũng thấy mình đứng dưới đáy một cái hố tối tăm. Nhưng trong vô thức, tôi có thể diễn kịch và nói chuyện trơn tru không mâu thuẫn.

“Chị ấy gần đây cũng không hay cười. Lúc này nói chuyện với tớ chị ấy có cười một chút nhưng mà không phải lúc nào cũng vậy.”

Morino nghiêng đầu nghe tôi nói.

“Bình thường không hay cười à? Lạ nhỉ, nhìn có vẻ như người vui vẻ vậy mà...”

Tôi giải thích qua về mối quan hệ trục trặc của Kitazawa Natsumi với chị gái.

Hai chị em có gương mặt giống nhau nhưng lại không có quan hệ khăng khít trong một thời gian dài. Chị ta nghĩ mình bị chị gái ghét nên không thể cười được nữa.

Morino lặng lẽ nghe tôi giải thích mà không nói một lời.

“Tớ đã đến đám tang của Kitazawa Hiroko vì sở thích và được nghe chuyện này ở đó. Thế nhưng hôm trước chị ấy đã tìm được một cuộn băng ghi lại giọng Kitazawa Hiroko lúc còn sống...”

Kitazawa Natsumi đã có cơ hội được tiếp xúc với người chị tưởng như vĩnh viễn không thể gặp lại nữa...

Tôi không nhắc đến kẻ giết người và câu chuyện đêm hôm qua để tránh phiền phức, mà chỉ kể lại nội dung cuộn băng và những biến đổi tâm lý nó gây ra với Kitazawa Natsumi.

Tôi nhớ đến cảnh Kitazawa Natsumi nằm co quắp trên sàn tòa nhà hoang ôm chặt cái đài. Lúc đó tôi đang lấy áo của cậu bạn kia lau vết máu trên lưỡi dao. Từ lời nói của Kitazawa Hiroko, tôi có thể tưởng tượng ra hình ảnh chị em họ vui đùa hồi còn nhỏ.

Tôi kể hết lại những ký ức đó cho nàng nghe, Morino vẫn đứng khoanh tay dựa vào tường. Mắt nàng hơi nhìn xuống, trầm mặc suy tư. Mắt nàng nhắm hờ nên hàng lông mi đổ bóng dưới ánh đèn nhà ga.

“... Những thông tin của cậu không có trong quyển sổ tổng hợp vụ án của tớ.”

Nàng nói nhỏ đến mức tôi hầu như không nghe được hết. Nàng chậm chậm ngẩng đầu nhìn về phía Kitazawa Natsumi đang xếp hàng ở máy bán vé.

Hàng đã nhích lên, Kitazawa Natsumi đang bỏ tiền xu vào máy. Chị ta nhấn nút và mua vé tới ga kế tiếp. Sau đấy chị ta hòa vào đám đông, lúc ấy lúc hiện giữa biển người.

Morino duỗi tay ra và nhìn xuống lon nước đang cầm trên tay.

Nàng nhấc lưng ra khỏi tường. Tóc nàng chuyển động theo chậm hơn một chút. Nàng cất bước đi, như nước trên dòng sông lắng đọng bắt đầu lặng lẽ chảy lại.

Vì động tác của nàng quá lặng lẽ nên trong thoáng chốc tôi không nhận ra nàng đang di chuyển. Tôi không đọc được ý đồ của nàng nên ban đầu chỉ nhìn theo. Cho đến khi nàng lẩn vào đám đông thì tôi mới theo phía sau.

Nàng nhìn về phía Kitazawa Natsumi. Chị ta đã mua vé và đang đi tới cửa soát vé. Morino đi về phía Kitazawa Natsumi như người mộng du. Nhưng có vẻ nàng không quen đi trong đám đông nên va hết người này đến người kia. Nàng cố tránh né hết sức nhưng vì chỉ nghĩ đến việc đuổi kịp mục tiêu nên lại đâm vào những người mặc com lê đang vội vã về nhà hay những cô gái trẻ. Mỗi lần như thế nàng bật ra sau, ôm lấy mũi rồi tiếp tục tiến lên. Từ lúc sinh ra đến giờ tôi chưa từng thấy ai đi lại vất vả trong đám đông như thế cả. Vậy nên rất dễ đuổi theo nàng.

Trong lúc đó Kitazawa Natsumi đã đi qua cửa soát vé. So với lượng người ra vào thì số cửa quá ít nên quanh cửa chen chúc rất nhiều người. Đầu và lưng họ che mất tầm mắt của chúng tôi nên tôi và Morino không nhìn thấy Kitazawa Natsumi nữa. Chị ta không để ý thấy Morino và tôi đã đi vào bên trong ga.

Morino lại đâm vào người khác, đó là một người đàn ông trung niên cao to, nhìn như xe ba bánh đâm vào xe tải. Nàng bị đẩy ngược lại, lao đảo rồi ngã vào tôi đang đi đằng sau. Đầu nàng va vào cằm tôi. Đây là chấn thương

lớn nhất mà tôi dính phải trong vài tháng gần đây mặc dù đã xảy ra bao nhiêu chuyện. Tuy nhiên nàng chẳng thèm để ý đến tôi mà chỉ tập trung nhìn về hướng Kitazawa đã biến mất. Nàng đứng lên, hạ cằm xuống như thể hơi ngần ngại, rồi vươn vai gọi to.

“Chị Natsumi!”

Tôi chưa từng tưởng tượng giọng nàng lại lớn như vậy. Dường như có một cái loa phóng thanh được giấu ở đâu đó trong cơ thể thanh mảnh của nàng. Tất cả những âm thanh quanh đây, tiếng ồn, tiếng nói chuyện đều đột nhiên tan biến. Đám đông đang đi ngang nhiên dừng lại và im lặng nhìn nàng.

Morino lại đi tiếp tới cửa soát vé mà Kitazawa Natsumi vừa đi vào. Những người đã nghe thấy giọng nàng đều tránh ra cho nàng đi. Tôi đi theo sau nàng.

Nhà ga ồn ào trở lại và mọi người tiếp tục đi. Morino đã đến cửa soát vé. Nàng không đi tàu đến trường nên không có vé lượt hay vé tháng, do đó cánh cửa tự động ngăn nàng lại. Nàng dừng lại ở đó.

“Morino?”

Là giọng Kitazawa Natsumi xuất hiện từ đám đông phía bên kia cổng soát vé. Có lẽ chị ta đã nghe tiếng gọi và quay lại. Chị ta bước nhanh đến chỗ chúng tôi với vẻ mặt ngạc nhiên và đứng lại bên kia cổng soát vé đối diện với Morino. Vì bị Morino chặn đường, những người muốn đi qua cổng dồn lại mỗi lúc một đông hơn. Tuy nhiên Morino không hề quan tâm.

“Natsumi, cái này cho chị đó.”

Morino đưa lon nước qua cổng soát vé.

“À, cảm ơn...”

Kitazawa Natsumi nói, ngập ngừng cầm lấy.

“Em xin lỗi vì thái độ lúc nãy. Đáng ra em nên nói chuyện với chị nhiều hơn... Chị đã làm lành được với chị gái rồi đúng không?”

Những người bị ách lại bên ngoài cổng soát vé nhìn chằm chằm Morino và tôi đang đứng cạnh nàng. Nhân viên nhà ga trông thấy đám đông nên

định đi ra chỗ chúng tôi. Tôi kéo tay Morino đi khỏi đó. Nàng hơi thả lỏng người nhưng vẫn kháng cự và tiếp tục đứng im đối diện với Kitazawa Natsumi.

“Em cũng đang gây lộn với chị gái... Nhưng mà hơi khác một chút... Dù sao em cũng muốn chúc mừng chị, thế thôi.”

Nói xong, nàng để tôi kéo tay rời khỏi cổng soát vé. Người nàng nhẹ đến mức như không có trọng lượng. Một đợt sóng người tràn qua chúng tôi. Kitazawa Natsumi ngay lập tức biến mất vào trong đám đông nhưng trước đó tôi nhìn thấy chị ta mỉm cười và nói cảm ơn Morino.

Morino như bị rút cạn sức lực, để im cho tôi kéo đi. Chẳng rõ từ lúc nào nàng đã không còn cầm cặp. Tôi tìm xung quanh thì thấy cặp nàng đặt cạnh bức tường chúng tôi đứng trước đó.

Tôi kéo tay nàng đến chỗ tấm áp phích in hình cô người mẫu ngoại quốc. Kéo nàng thoát khỏi đám đông khá mệt. Tôi phải nắm chặt tay nàng để không bị tách nhau. Nàng không nhìn xem chúng tôi đi đâu mà chỉ cúi mặt. Mối nàng mấp máy nói gì đó nhưng tôi không nghe được gì vì đám đông quá ồn ào.

Phải đến khi thoát khỏi đám đông và đi tới chỗ nàng bỏ cái cặp thì tôi mới nghe được nàng nói.

“Kamiyama này, chúng ta hoàn toàn trái ngược nhau...”

Hình như này giờ nàng đã lẩm bẫm câu đó không biết bao nhiêu lần.

Sau đó nàng sẽ phải đi bộ từ ga về nhà một mình vì tôi sẽ bắt tàu. Nhưng tôi nghi ngờ với trạng thái tinh thần hiện giờ thì nàng khó mà về đến nhà bình an.

“Ban đầu tớ nghĩ là cậu cũng giống tớ vì cậu toát ra một vẻ giống với chị gái tớ. Nhưng mà không phải. Chúng ta không giống nhau...”

Cặp của Morino là một cái cặp màu đen giản dị. Tôi nhặt lên đặt vào tay nàng. Nó lập tức rơi xuống đất.

Tôi lại nhặt lên đặt vào tay nàng một lần nữa nhưng vô ích. Nàng hoàn toàn không có sức lực. Những ngón tay nàng không chịu nổi sức nặng của

cái cặp nên nó trượt xuống ngay.

“Đôi khi tớ cảm thấy Kamiyama cười mà trong lòng trống rỗng... Nếu làm cậu khó chịu thì tớ xin lỗi. Có lẽ chỉ vì tớ cảm thấy Kamiyama mà tớ biết hoàn toàn khác với cậu lúc giả vờ vui vẻ với mọi người... Nhưng đôi khi tớ thấy cậu rất đáng thương...”

Nàng cúi mặt xuống và nói. Giọng nàng run run như một đứa trẻ sắp khóc.

“Nhưng tớ thì ngược lại...”

Nàng ngẩng đầu lên nhìn tôi. Vì tôi cao hơn nàng nên khi đứng ở bên cạnh thì nàng phải ngẩng lên nhìn, vẻ mặt nàng vẫn vô cảm như thường lệ nhưng mắt nàng đỏ và nhòe nước.

“Cậu không nói thì tớ cũng biết.”

Nghe tôi nói, nàng đứng yên lặng hồi lâu. Cuối cùng nàng từ từ cúi mặt xuống gật đầu.

“Thế, thế thì được rồi... Xin lỗi vì đã nói những chuyện vớ vẩn...”

Tôi nhặt cặp lên đưa cho nàng, nàng cầm lấy như chưa có chuyện gì xảy ra. Lần này nàng cầm chặt lấy và không làm rơi nữa.

Nàng nhìn vào đám đông đang đi qua, cả từ bên trái lẫn bên phải chúng tôi. Tôi không biết chính xác nàng đang nhìn gì nhưng trước mặt chúng tôi chỉ có đám đông đó. Nàng mở miệng nói khẽ:

“Tớ thấy vui cho chị Natsumi. Và tớ cũng ghen tị với chị ấy...”

Nàng trở lại với dáng vẻ quen thuộc, không cần mượn bàn tay của tôi nữa. Chúng tôi đi về hai hướng ngược nhau mà chẳng nói một lời từ biệt.

đổi cách xưng hô: Trong nguyên tác, nhân vật tôi (Kamiyama Itsuki) dùng hai đại từ nhân xưng ngôi thứ nhất khác nhau là “ore” (lúc nói chuyện với Kitazawa Natsumi) và “boku” (lúc kể chuyện hay nói chuyện với Morino Yoru).

Động cơ chết: Cả hai từ đều đọc là *shibou douki*.

Table of Contents

MỞ ĐẦU

1

2

3

4

VỤ ÁN CẮT CỔ TAY (Wristcut).

Mở đầu

1

2

3

4

Vĩ thanh

KHUYẾN (Dog).

1

2

3

4

KÝ ỨC (Twins).

1

2

3

4

ĐẤT (Grave).

1

2

3

4

GIỌNG NÓI (Voice).

Mở đầu

1

2

3

4

Vĩ thanh